

REAL EVENT CRIME MAGAZINE

အပြစ်

မဂ္ဂဇင်း

No. 6
4-10-2011
JUNE

BURMESE CLASSIC

Handwritten signature or artist's mark.

ဝါဇ်ကရုဏအားတိုးဆေး

- ဝါဇ်သွေ့ဝါဇ်အားတိုးဆေး
- အင်အားပြည့်စုံ အဟောင်းအားပေးနိုင်စွမ်း (အလုပ်ကြပ်-သဟာများ အားကစားသဟာများ သိသိသာသာ အားတိုးသည်။)
- ကိုက်ခဲလောင်ညှာ အကြောနှာကောင်အာရုံပျောက်သည်။ (ဒုက္ခရောဂါ၊ ဝါဇ်ရောဂါ၊ အထိုင်ပျား-သွေးများ)
- စားကောင်းအိပ်ပျော်သည်။ သီးဝမ်းသွား၍ကောင်းသည်။ မျက်စေ့ကြည်သည်။
- ဝါဇ်ပိန်၊ ဝါဇ်ပျောက်သွေးဆုံးရှုံးမှုပျောက်သည်။

အာရုံ / အာမူန့် နှစ်မျိုးထုတ်သည်။

မိသားစု ဝေဟနပြုနှင့်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး

၂၀၀၈/၁၀/၀၅ ဝေဟနပြုနှင့်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး၊ ရန်ကင်း၊ ဝမ်း-၀၀-၅၅၀၀၀၀ ၀၅-၅၀၀၂၂၅ ၀၅-၃၀၂၆၀၀၀

ထုတ်လုပ်ခွင့်ရရှိစဉ်အတွက် ၁/၂၀၀၀/စာသတ်စာ တိုး ၃၀

www.burmeseclassic.com

**အခြိုင်
မဂ္ဂဇင်း**

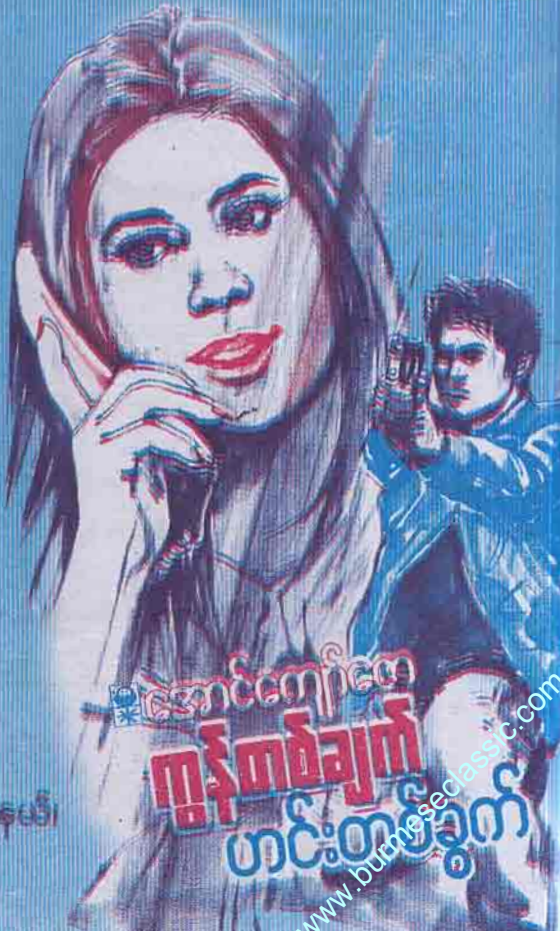
- ★ **အယ်ဒီတာချုပ်**
အောင်ကျော်စော
- ★ **တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ**
ထက်ထက်ဦးဝေ (B.Sc.Physics)
- ★ **အယ်ဒီတာအဖွဲ့**
ဦးရဲလွင် (ရဲဘိုင်းစို)
ညိုမီအောင် (B.A.Myanmar)
အေးအေးစိုင်း
- ★ **ထုတ်ဝေသူ**
ဦးအောင်လွင် (၁၄၁၄၉)
- ★ **ပုံနှိပ်သူ**
ဦးမြင့်ဦး (၁၀၅၈၃)
သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
၁၁၉/၁၂၁-၃၄လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ★ **ပျက်စားဖုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်**
မင်းထက်စိုင်း၊ ရဲသူ (ရန်ကုန်အက္ခရာဆိုဖီ)
ဒီဇိုင်း
စည်သူကျော်
ကွန်ပျူတာဓာတ် နေမျိုးအောင်
ဇာန်မိုး = ၃၀၀ အုပ်ရေ = ၅၀၀၀
- တုံ့ပြန်လျှင်စာပေ**
အမှတ်(၉၇-က)၊ (၃၉)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
မုန်း-၃၈၅၃၆၉၊ ၀၉-၄၉၂၉၄၂၁၈

ဆောင်းပါး
= ကိုကိုအောင် (အလှမ်းအေး) = =
(လူငယ်တွေအန္တရာယ်ခံရကွင်းမှလွတ်ကင်းရေးအတွက်)

မှိုင့်တကာသတင်း
ဆောင်းပေးမန် = = ၁၄၄

ပေဒင်
= ဆရာမေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော် = = ၈
နက္ခတ်မေပင်လက္ခဏာပဉ္စာရုပ်

BURMESE CLASSIC

မူရင်းစာအုပ်

မိုး (ရွှေပြည်သာ)	---	၁၆
ယောဇဉ်လျော်ကြေး	---	၂၆
အလွန် (ဆယ်ဆန်)	---	၄၁
ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း)	---	၅၈
တစ်ထောက်သမီးပျောက်ရှာပုံတော်	---	၆၈
မိခင် (အေးစို)	---	၇၈
မုတ်စာရ	---	၉၆
အောင်ကျော်ပြုံး	---	၉၆
မြစ်ခင်ကြိုတင်ကာကွယ်မှ	---	၉၆
မိခင်မိမိ (ဖီးကုန်း)	---	၉၀
သိသဟူသည်	---	၁၀၀
အောင်မြင်စေခင်	---	၁၀၀
အောက်မီလျှော်ကိုဗါမျိုးနေကြသူများ	---	၁၀၄
ယုတ်ချစ်	---	၁၀၄
ယုတ်လိုပြောရပါ	---	၁၂၄
မုန်ဦး (ဟာဆံ့အ)	---	၁၂၄
မိမိမှဆန်ခေါင်းယံငိုဆံ	---	၁၂၂
မိုး (ပုတီးကုန်း)	---	၁၃၂
ရမ်းပြာမင်းသမီးလေး	---	၁၄၈
အောင်ကျော်စော	---	၁၄၈
အိမ်စာရ၊ ဟာဇ်အိမ်စာရ	---	၁၄၈

ကဏ္ဍ

အုရိန်၊ မာန်၊ မောင်အိမ်ယု၊
ပေါက်ကျိုင်း။

ကဏ္ဍ

မောင်အိမ်ယု (ပျော်ဆွယ်)၊ နန်းချိုစိုင်း (စိတ်ညှာ)၊ လမ်းသစ္စာ ကျော်ချိုးနွယ် (မောင်အိမ်ယု)
မောင်အိမ်ယု (ကောင်ကွင်း)၊ ငြိမ်းချမ်း (ငြိမ်း)၊ ရွှေသာမောင်ကြီး (ငြိမ်း)၊ နိုင်ခင်

လူကုန်ကူးမှုပျောက်ဖို့ အတူတကွ ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်ကြပါ

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၁၀
  - အထူးအဖွဲ့(မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
  - အထူးအဖွဲ့(ဝန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
  - အထူးအဖွဲ့(လွယ်ဂျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀ (မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
  - အထူးအဖွဲ့(မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
  - အထူးအဖွဲ့(လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
  - အထူးအဖွဲ့(လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၀၇/၀၉၅၂၇၅၆၂
  - အထူးအဖွဲ့(တောင်ကြီး) ၇၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၁၄၉၁၇
  - အထူးအဖွဲ့(ကျိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၁၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
  - အထူးအဖွဲ့(တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
  - အထူးအဖွဲ့(မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
  - အထူးအဖွဲ့(မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
  - အထူးအဖွဲ့(ကျော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
  - အထူးအဖွဲ့(မြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
  - အထူးအဖွဲ့(ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
  - အထူးအဖွဲ့(ရန်ကုန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
  - အထူးအဖွဲ့(ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
  - အထူးအဖွဲ့(စစ်တွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
  - အထူးအဖွဲ့(မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
  - အထူးအဖွဲ့(ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
  - အထူးအဖွဲ့(မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
  - အထူးအဖွဲ့(မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
  - အထူးအဖွဲ့(မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
  - UNIAF ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃
- အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

မှခင်း ပုဂံအမြင်

ရေပေါ်ဆီ

- * သူ့ကိုယ်သူ ဆီဆိုပြီး
ရေကိုအထင်သေး
မစင်ဆေးတဲ့နေရာထိရောက်
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလို့။
- * ရေအသက် တစ်မနက်တဲ့
အဖြေမခက်တဲ့ပုစ္ဆာကို
အနေခက်အောင် လုပ်လာလည်း
ချေပျက်မရတဲ့ သာဓက
ကမ္ဘာကြီးတည်ရှိနေတာကိုက သက်သေလေ။
- * သူ့ကိုယ်တိုင်ကျ
မလှတဲ့အဆင်းနဲ့
ထမင်းဆိုင် လက်ဆေးလှုံထဲက
ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ
ရေပေါ်ဆီ အနည်းအကျဉ်းအဖြစ်နဲ့
ကြွက်တွင်းထဲ လောင်းချခံရ
မြော်.....
အကြောင်းမလှတာတော့ အမှန်ပဲကွယ်။

လမင်းသစ္စာ

မူရင်း POP အမြင်

သာမန်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အကြောင်း

- မိဘဆွေမျိုး အားမကိုး ကိုယ့်ခြေကိုယ်ရပ် ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့တယ်။
- ကျရာနေရာ ပေးအပ်တာဝန် ကျေပွန်အောင်ထမ်းရွက် ထက်မြက်ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ပေါ့ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ ဘဝပုံစံကို ဂုဏ်ယူနေမိတယ်။
- ရိုးသား ကြိုးစား တိုးပွားမည်ပေါ့ မုန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက် ရွေးတွက်မကိုက်ဘူးလို့ အချို့ကပြောတယ်။
- သုံးဆယ်လုပ်သက် ငါးဆယ်အသက် သတ်မှတ်အဆင့်နဲ့ နေခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်။
- သားနှစ်ယောက်ဘဝရှေ့ရေး တွေးတွေးရင်လေးတယ်။
- သားအကြီးက ကျောင်းထွက် အငယ်ကောင်အတွက် အလုပ်လုပ်တယ်။
- ခွင့်ပြုတဲ့ အိမ်ခန်းစုတ်မှာ ဘဝကိုမြှုပ်နှံလို့မရ ပြတ်ပြောင်းနတ် မောင်းထုတ်ခံရမှာ ကြိုတင်တွေးမိသော်လည်း ဘဝကခါး မှုန်ဝါးဝါး။

ငြိမ်းချမ်း (ငြိည်)

- အချို့ကျ ကောင်းသောနေရာ မကောင်းသောနေရာ နတ်ပြည်တစ်လှည့် ငရဲပြည်တစ်ခါ အလှည့်ကျတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်တဲ့။
- သို့သော် သူများတွေ နတ်ပြည်ကို အလီလီတက်နေချိန် ကျွန်တော်က ငရဲပြည်ရှစ်ထပ်က မထွက်နိုင် ဘယ်တော့နတ်ပြည်ရောက်မှာလဲ မိသားစုနှောင်ရေး ရင်လေးမိတယ်။
- မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင် မိမိကိုယ်သာ ဘဝင်မကျဖြစ်မိ။
- ဘဝကို အစမှအဆုံး ပြုံးပြုံးရင်ဆိုင် မှိုင်တွေနေလို့မရ ဖွဲ့တစ်ဆုပ် ကိုင်နိုင်သည်အထိ ရိုးသား ကြိုးစားသွားမည်။

မူခင်း ပုံစံအမြင်

လူနှင့်ပုရွက်ဆိတ်

- ❖ တစ်ကောင်တစ်စေ့၊ တရွေ့ရွေ့ချီ ကိုယ်စီအားဟန်၊ ရှန်းကန်လှုပ်ရှား လူသားရှုံးလောက်၊ မဖောက်မပြန် လမ်းကြောင်းမှန်စွာ၊ ဖွေရာသက်မွေး နီစွေ။ နက်ချိတ်၊ ပုရွက်ဆိတ်သည် တိရစ္ဆာန်သော်မှ ဟုတ်ပါစ။
- ❖ လူနှင့်ပုရွက်၊ ချိန်ခွက်ပေါ်တင် ချိန်ခွင်ပေါင်ညှိ၊ မချိအောင်ကွာ ဉာဏ်လည်းသာစွ မနုဿ။
- ❖ သို့သော်လည်းလေ၊ လူ့ပြေ(ပြည်)လူ့ရွာ လူ့ကမ္ဘာ၌၊ ခရသာခိုစီး အပူမီးစား၊ အထက်ဖားအောက်ဝိ 'နီတိကျမ်း'လွတ်၊ မကျွတ်ဉာဉ်ဆိုး 'ခေါက်ရိုးကျိုး'ကို၊ ပုရွက်နှိုးဆော် ပုံဖော်နှိုင်းထုတ်၊ အလုပ်ကြိုးစား ရိုးသားကိုယ်စီ၊ ပန်းတိုင်ဆီသို့ တူညီပြုပြင်၊ ခရီးနှင့်မည် - ရွှေပြည်အရောက်လှမ်းကြစို့။

မောင်ပန်းဝေ
(တောင်ထွန်း)

မူခင်း ပုံပန်းအဖွင့်

မမေ့အပ်သူ

- * ကောင်းဓမ္မ၊ တလူလူလွှင့်
သေပန်းပွင့်ခဲ့သူ။
- * အမှန်ကိုဆုပ်ကိုင်
မယိမ်းယိုင်ခဲ့သူ။
- * အဲဒီလူကို
အပူမကမ်း
နောက်တန်းကကူ
အဖြူမယား
မေ့ကျန်ထားတော့
နားခါးရင်နာ
သူ့ခမျာ
မေတ္တာပြည့်လေ
မွန်းကျပ်နေ၏ ရင်မချို။

ကျော်မျိုးနွယ် (မောင်နေခြည်)

မှခင်း ပုဂ္ဂိုလ် အမြင်

ကောင်းမွေ့တစ်ခုထားခဲ့ပါ

- ❁ လူဖြစ်လာရ တစ်ခဏဝယ် အိုရန်ရာရ သေရမည်မှာ မေ့တာမို့- ရှောင်ခွာပြေး၍မလွတ်နိုင်။
- ❁ သင်သေသွားလျှင် သင်မွေးဖွားရာ သင့်ရပ်ရွာတွက်၊ ဥစ္စာစီးပွား ကြီးမားခြေမြင့်၊ ကျန်ကောင်းသင့်၏။
- ❁ သင်သေသွားလျှင် သင်မွေးဖွားရာ သင့်ပြည်ရွာတွက်၊ စာပေအနု ယဉ်ကျေးမှုလည်း၊ အထုခိုင်မာ ဝေဖြာတိုးမြင့်၊ ကျန်ရှိသင့်၏။
- ❁ သင်သေသွားလျှင် သင်မွေးဖွားရာ သင့်ပြည်ရွာတွက်၊ ရွန်းလက်ရောင်ဝါ သာသနာနှင့်၊ မေတ္တာရေချမ်း သစ္စာပန်းတို့- လန်းဆန်းမွှေးကြိုင်လှိုင်ပါစေ။ ။

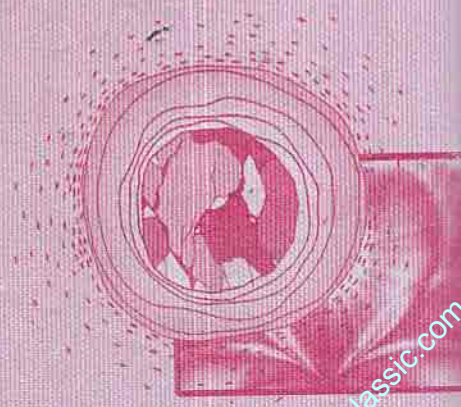

မောင်ထည်ဝါ (ချော်ကွမ်း)

မင်းပုဂံအပြင်

ရွှေလယ်အိပ်မက်

- ✿ ရွှေလယ်နေ့ခင်း
အရိပ်ကင်းမဲ့လွင်ပြင်
လေမင်းခရီးနှင့်တော့
ပူရိန်ပြင်းပြီပေါ့။
- ✿ သာလွန်ပ ဂိမှာနိခါ
လေမလာ မိုးမရွာ
တိမ်သလ္လာရယ်ပျောက်
မြက်တွေလည်းခြောက် နွယ်လည်းကောက်
ရွာမယ်ဆို မိုးတစ်ပေါက်
စောင့်မျှော်ကြိုဆိုတစ်ထောက်။
- ✿ ပုက်တဲ့ ရွှေလယ်ညက
အတွေးပို အိပ်မောကျတဲ့
ဖားရွှေကို အိပ်မက်ပုံ
ဖက်ကြားနို မိုးစိုစိုမှာ
လေတိုးသံ သံစဉ်အသွားနဲ့
မြက်ခြောက်တွေရေသောက်
နွယ်တွေလည်း မျောက်စေရာ
အုံးအင် ပြည်ကာမျှ
ပပ်ကြားအက်ကြား ပက်လက်လန်ကျ။
- ✿ ခြော်.....အိပ်မက်မှန်းထ.....အတွေးစ
အာတွေလည်းခြောက် ပူရိန်တောက်
မြက်ခြောက်လည်းကြွ နွယ်လည်းသေ
ဖြစ်မြဲတစေ ဓမ္မတာနေ့။ ။

နိုင်ခင်ရွှေ

မူရင်း PUNY အမြင်

အမှောင်ခွင်း အလင်းဆောင်

- * လူမိုက်ကိုရှောင်
အိုအောင်ပင် မဆင်းရဲ
အလင်းဆောင် ဆရာမြတ်ကို
ဆည်းကပ်မှီဝဲ။
- * လူမိုက်ကိုရှောင်ပါ
မဂ်လာတစ်ပါး
ယဉ်တာတွေ အစဉ်သာတော့
ပြည်ရွာအင်အား။
- * လူမိုက်ဟုသည်
ပြည်သူကိုဒုက္ခပေး
မကြည်ဖြူ အမှောင်တွင်းမှာ
လင်းရောင်နှင့်ဝေး။
- * မြတ်ကဝိဆရာတွေ
ပြေ(ပြည်)မြန်မာမွေးဖွားပေး
လူသားတွေ လမ်းမမှားအောင်
သင်ကြားစေရေး။ ။

ရွှေညာမောင်ကြီး

မှခင်း ပုံပန်းအမြင်

‘ပိုး’ထဲတဲည

- ❖ အရေပြားကိုအရောင်တင်
ဆံပင်ကိုဆေးဆိုးပြီး
ကော့ကလန်ကနေတဲ့
စင်တင်ညတွေမှာ
လှိုင်းမူးနေတဲ့သူတွေက
အော့အန်ထဲတဲ့အထိ
အဖျားတက်နေကြတယ်။
- ❖ ဘဝရေတာတိုတိုမှာ
အရသာချိုချိုဣာရင်း
အငှားခန္ဓာနဲ့ အသပြာတို့
စိန်ပြေးတမ်းကစားနေကြလေရဲ့။
- ❖ ဓားသွားပေါ်ကပျားရည်စက်
ဘယ်လောက်ပဲချိုချို
လျှာကိုဓားရှပ်ရတဲ့နေ့
အဲဒီပျားရည်ချိုဟာ
မီးသက်လိမ့်မယ်။ ။

နန်းချိုးဝင်း
(စိတ်ပညာ)

ကိုကိုဒေါင်

(အကုန်အကျ)

လွယ်လွယ်လွယ်လွယ် လွယ်လွယ်လွယ်လွယ်

ကျောင်းဖွင့်ရာသီ ရောက်ပြန်ပြီ။ အင်္ကျီအဖြူ။ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်လေးတွေ ကိုယ်စီဝတ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်လေးတွေလွယ်လို့ ပြေးပြေးလွှားလွှား ကျောင်းတက်နေကြတဲ့ အနာဂတ်သားကောင်းလေးများရဲ့မြင်ကွင်းက ရင်ကိုကြည့်နူးစေပါတယ်ဗျာ။ စာရေးသူရဲ့ မြေးမလေးလည်း ဒီနှစ် မူလတန်း စတင်လေရဲ့။ တစ် နေ့ ကျိုက်လတ်မြို့က တပည့်လေးတစ်ယောက် အိမ် ကိုရောက်လာတယ်။

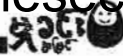
“ဆရာ ဆရာမြေးတွေထဲမှာ အလယ်တန်းတို့၊ အထက်တန်းတို့တက်နေတဲ့ ယောက်ျားလေးများရှိလား?”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဝင်းရဲ့”
“ထမရော ဆရာရေ ထမရော”
“မင်းဟာကလည်းကွာ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့၊

ဘာလဲ ထမရော”
သူက လွယ်အိတ်ထဲက ဂျာနယ်လေးတစ်စောင် ထုတ်ပြီး စာရေးသူကိုထိုးပေးတယ်”

“ဟောဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး ဆရာရယ်၊ အထက်တန်းတက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်သားနှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပူပါရဲ့ဗျာ”

ဂျာနယ်ထဲမှာ “လူငယ်များ ဆေးသောက် မှားနေခြင်း”ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးလေးဖတ်ရပါတယ်။ ကင်ဆာ ဝေဒနာရှင်များ အကိုက်အခဲပျောက်ရန် သောက်သောဆေးကို လူငယ်များက ဖျတ်လတ် တက်ကြွစေရန်နှင့် စည်းစိမ်ခံရန် သောက်သုံးကြရာမှ ကျိုက်လတ်မြို့က လူငယ်အချို့ ရန်ကုန်စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကြီးသို့ ၃ လအတွင်း ၆ ဦးထက်မနည်း ရောက်ခဲ့တယ်လို့ဖတ်ရှုရပါတယ်။

**နာကျင်ကိုက်ခဲပြီး
အသက်ပါဆုံးပါး ဖုံးအုပ်
ဖြစ်ရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။
ကျောင်းသားတွေကတော့
ညှောက်စာကျက်တုန်း
ဒီဆေးသောက်ထားရင်
ပင်ပန်းချင်ဘူးဆိုတဲ့
အကြောင်းပြချက်နဲ့**

.....

တကယ်တော့ ဆေးရဲ့အမည်က (TRANDAL) ဖြစ်ပါတယ်။ တရုတ်ဘက်က အများဆုံးဝင်ပြီး အဖြူ ရောင်ဆေး ၁၀ လုံးတစ်ကတ်ကို ကျပ် ၁၅၀၀ လောက် ပေးရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဆေးက ကင်ဆာရောဂါ မရှိ တဲ့သူတွေစားရင် ကျောက်ကပ်ကို ပျက်စီးစေနိုင်ပြီး ဆေးပြတ်သွားသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အရိုးတွင်းမှ မခံ မရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲပြီး အသက်ပါဆုံးပါး တဲ့အထိ ဖြစ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေ ကတော့ ညှောက်စာကျက်တုန်း ဒီဆေးသောက်ထား ရင် ပင်ပန်းချင်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သောက် နေကြလေရဲ့။ ယခုသုံးလေးလအတွင်း ကျိုက်လတ်နဲ့ ပျားပုံမြို့တွေမှာ ထမရောဆေးပြားများဟာ ဈေးကွက် အသစ်တစ်ခုအနေနဲ့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး လူငယ်ထုအတွင်း မှာ ဗက်ရှင်ဆေးဝါးတစ်မျိုးလို ဖြစ်လာတယ်လို့ဆိုပါ တယ်။ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီးက မြို့နှစ်မြို့မှာ အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်အရွယ် လူငယ် သုံးပုံနှစ်ပုံဟာ ထမရောကျေးကျွန်အဖြစ် ရောက်ရှိနေတယ်လို့ဆိုပါ တယ်။ ဝမ်းနည်းစရာပါ။

ရောဂါကြောင့်သောက်တဲ့ဆေးကို မူးယစ်ဆေး အဖြစ် အလွဲသောက်သုံးခြင်းမျိုးပါ။ ယခင်ကလည်း BPI ထုတ် ကွန်မီသာဇင်ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည် ကို အလားတူသောက်သုံးခဲ့တဲ့ သာကေလည်းရှိ ကြောင်းပါဗျာ။

စာရေးသူတို့တိုင်းပြည်ဟာ အခြားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် တဲ့ ဥရောပနိုင်ငံတွေနဲ့ပဲကြည့်ကြည့်၊ ဘေးပတ်ဝန်း ကျင် နိုင်ငံတွေနဲ့ပဲကြည့်ကြည့် ခေတ်နောက်ကျကျန် ရစ်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိအစိုးရအနေနဲ့ ဒီမို ကရေစီနိုင်ငံတော်သစ်ထူထောင်ပြီး တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်နေတဲ့အချိန်လည်းဖြစ်ပါ တယ်။ အနာဂတ်ဟာ လူငယ်တွေရဲ့လက်ထဲမှာပဲ မဟုတ်ပါလားဗျာ။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်တဲ့

ကျောင်းသား၊ ပညာထူးချွန်တဲ့ကျောင်းသား၊ စည်း
 စည်းရှိတဲ့ကျောင်းသား၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ကျောင်း
 သားတွေဖြစ်ပါမှလည်း နိုင်ငံ့ရဲ့အား၊ သားကောင်းတွေ
 ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် အခုလို ကျောင်းသား
 တွေအပါအဝင် လူငယ်တစ်ရပ်လုံး ရောဂါဆေးကို မူး
 ဆပ်ဆေးအဖြစ် အလွဲသုံးနေတယ်ဆိုတဲ့ အန္တရာယ်ကို
 မျောက်အောင်တိုက်ဖျက်ရာမှာ ဆရာနဲ့မိဘတွေနဲ့
 ဆင် မပြီးပါဘူး။ ဌာနဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေ၊ အများ
 ပြည်သူတွေကပါ အမြင်ကျယ်ကျယ်၊ စေတနာသန်
 သန်နဲ့ ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းကြဖို့လိုပါတယ်။

တကယ်တော့ ကင်ဆာဝေဒနာရှင်များသာ
 သောက်သုံးရမယ့် ထမရောဆေးပြားဟာ မူးယစ်ဆေး
 ဝါးစာရင်းမှာ ပါဝင်ခြင်းမရှိဘူးလို့ဆိုပါတယ်။ ဒီဆေး
 ပြားကို ဝယ်ချင်ရန် ဆရာဝန်ထောက်ခံချက်နဲ့မှဝယ်
 နိုင်ပေမယ့် စာရေးသူတပည့်လေးပြောတာက သူတို့
 မြို့မှာတော့ လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်တွေမှာတောင်
 ကွယ်လွယ်ကူကူ ဝယ်လို့ရတယ်ဆိုပဲ။ ဒါတောင်မှ
 လိုင်လဆန်းအထိ သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဆီးအရေး
 သူမူ မပြုနိုင်သေးဘူးလို့ဆိုပါတယ်။ ဘာကြောင့်
 နားလဲဗျာ။ ထမရောဆေးပြားဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး
 စာရင်းမှာ မပါဝင်လို့လား။ ဒါဆိုလည်း ဆိုင်ရာ

တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေက ထမရောဆေးပြားကို
 အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီ စိစစ်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးစာရင်းမှာ
 စဉ်းစားထည့်သွင်းသင့်ကြောင်းပါ။ မိဘတွေကလည်း
 ဆေးပြားရဲ့ဆိုးကျိုးကို ဂယနဏသိ ရှိအောင်
 ကြိုးစားပြီး သားသမီးများကို ပညာပေး၊ တားမြစ်ရ
 မှာဖြစ်သလို တစ်ဖက်မှာလည်း သတင်းရသမျှကို
 သက်ဆိုင်ရာ စိစစ်အရေးယူနိုင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း၊
 ပုဂ္ဂိုလ်များထံ အကြောင်းကြားဖို့လိုပါ တယ်။
 တာဝန်သိပြည်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ့သား
 သမီးတွေက ငယ်သေးတယ်၊ ၁၈၊ ၁၉ နှစ်အရွယ်မှ
 မရှိသေးတာ၊ ငါတို့မှာ သားသမီးမှမရှိတာစတဲ့
 အတွေး တွေနဲ့ မျက်နှာလွှဲခံပစ် မဖြစ်စေချင်ပါဘူးဗျာ။

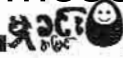
စာသင်ကျောင်းထဲက၊ စာသင်ကျောင်းပြင်ပက
 လူငယ်တိုင်းဟာ နောင်တိုင်းပြည်အတွက် သားကောင်း
 တစ်ယောက်၊ ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့တွေပါပဲ။ သူတို့
 လေးတွေအတွက် ကျရောက်လာမယ့် မူးယစ်ဆေး
 အန္တရာယ်ကို ဆရာ၊ မိဘ၊ ပြည်သူ လက်တွဲညီစွာ
 ကာကွယ်တိုက်ဖျက်ရအောင်လားဗျာ။

ကိုကိုအောင် (အလုပ်သမား)

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)
သံယောဇဉ်
မျှော်လင့်

သံယောဇဉ်လျော်ကြေး

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)

လှိုင်သာယာနှင့် ရွှေပြည်သာကို ကူးဆက်ထားသော ရွှေပြည်သာတံတားအဆင်း ရွှေပြည်သာဘက်အခြမ်းရှိ စက်မှုဇုန်တိုက်ခန်းများကြား ကိုတုတ်ကြီးတို့ ဆိုက်ကားဂိတ်ရှိနေသည်။ ယခုအခါ သစ်တောဝန်ကြီးဌာန၊ ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာန အရာရှိများ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများရှိသကဲ့သို့ သီးခြားပုဂ္ဂလိကတိုက်ခန်းများလည်း ရှိလာကြသည်။ ယခင်က ထိုတိုက်ခန်းများနှင့် အနီးဆုံး (၁၉၉)ကားကြီးဂိတ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ ထိုနေရာကို အစွဲပြု၍ ဆိုက်ကားဂိတ်ကိုလည်း ဝမ်းနိုင်းနိုင်းဂိတ်ဟု အများကခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုဆိုက်ကားဂိတ်၏နင်း

သား ကိုတုတ်ကြီးထံ အံ့နာခတောင်းရန် ပိုင်ရှင်ဦးမိုးအောင်ရောက်ရှိလာသည်။ ငါးရက် တစ်ကြိမ်လာ ရောက်ယူနေကျပင် ဖြစ်၍ နီးစပ်ရာ ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်ကိုအရင် မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...ကတုံးရေ တုတ်ကြီးဘယ်သွားနေလဲ”

“ဟိုဘက်ကားလမ်းအကျော်ကွမ်းယာဆိုင်နားမှာ ဖယ်တောက်

နေတယ် အစ်ကို၊ အဲဒီကိုသွားလိုက်”

ဖယ်ခုံရှိရာသို့ ဦးမိုးအောင်ခပ်သွက်သွက်ပင် လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့...ကိုတုတ်ကြီး အံ့နာခပေးလေ”

ဖယ်ဝိုင်းထဲမှ ကိုတုတ်ကြီးက ပြန်၍ပင်လှည့်မကြည့်ဘဲ တောက်လက်စဖယ်စေ့ကို ချိန်၍တောက်လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို ဂိတ်တဲမှာပဲ ဆက် စောင့်နေလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမလာတော့မှာ၊ သူပေးလိမ့်မယ်”

“ဆိုက်ကားက ခင်ဗျားနင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရ၊ အစ်ကိုက အရမ်းရစ်တာပဲ၊ ဆိုက်ကားက

ဂိတ်မှာ ပိုက်ဆံသိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမကိုပဲ ကြိုပို့လိုက် နေရတာမို့ ဆိုက်ကားခကို အစ်ကို ညီမက ပေးမယ်ပြောထားလို့ပါ။”

နောက်ထပ်စကားမပြောတော့ဘဲ ဦးမိုးအောင်က ကားလမ်းပြန်ကူးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂိတ်တဲအတွင်း ပြန်ဝင်ထိုင်၍ စောင့်နေလိုက်ရသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဆိုက်ကားဂိတ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော ကားဂိတ်တွင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာခဲ့ကာ တုတ်ကြီး

၏ဇနီး အမာ ကားပေါ်ကဆင်းလာသည်။ ဆင်းလာပြီးသည်နှင့် ဆိုက်ကားဂိတ်တဲထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။ သည်တွင် ဦးမိုးအောင်က.....

“ဟဲ့.....အမာရေ နင့်ယောက်ျားက ဆိုက်ကားခကို နင့်ဆီကပေးမယ်လို့ပြောတယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။
“ဟာ.....ဦးလေးကို ပေးလို့မရဘူး။ ကိုတုတ်ကြီးကတော့ သူ့ဘာသာသူ ရှာမပေးဘဲနဲ့ ဘာလုပ်ပြန်ပြီလဲမသိဘူး”

ထိုအချိန်မှာပင် တုတ်ကြီး ဇယ်တောက်ခဲ့ပြီး၍ ဂိတ်တဲဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မိန်းမရေ ငါးရက်စာအုံနာခပေးလိုက်ပါကွာ”

“မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ရောင်းရတာတွေက အကြွေးတွေချည်းပဲ။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ရှင်လည်း ရသလောက်နင်းပေး။ နည်းနည်းလိုတာ ကျွန်မစိုက်ပေးမယ်။ ဟုတ်တယ် ဦးလေး။ အုံနာခ မနက်ဖြန်မှ လာယူပါ”

စောင့်သာစောင့်ခဲ့ရပြီး အဆင်မပြေဖြစ်ရသော ဦးမိုးအောင် ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့မိပါ၏။

အမာက ကြက်ခြေထောက်၊ ကြက်ခေါင်းနှင့် ကြက်အူများကို CP ကြက်သားများထုတ်လုပ်သော ကြက်သားဆိုင်မှ နေ့စဉ်သွားယူရောင်းချနေသူဖြစ်သည်။ အသည်းအမြစ်အစုံများကိုလည်း ကြက်ခြေထောက်၊ ခေါင်းများနှင့် တွဲစပ်ရောင်းချပေးလေ့ရှိသည်။

အသည်းအမြစ်က ခေါင်း၊ ခြေထောက်ထက် ဈေးကောင်းရပြီး အမြတ်လည်း သိသိသာသာပိုကျန်သည်ပင်ဖြစ်ရာ နိုင်မှ အသည်း

အမြစ်အရွယ်ကြီးကြီး လိုချင်ကြသည်ကမေ့တာပင်။ ကြက်အသည်းအမြစ်များကို ခြေထောက်၊ ခေါင်းဝယ်ယူသမျှနှင့် ချိန်ကိုက်ပေးလေ့ ရှုသည်ပင်ဖြစ်ရာ ဝယ်သူမိန်းကလေးများက အရောင်းစာရေးအမျိုးသားများကို စကားလုံးလှလှလေးများနှင့်တစ်မျိုး၊ မိန်းမတို့၏ မာယာနှင့်တစ်ဖုံ ဆွဲဆောင်ခဲ့ကြကာ စည်းရုံးရေးဆင်းလေ့ရှိကြပါသည်။

ခင်မင်လာခဲ့၍ သီးခြားချိန်းတွေ့ခဲ့လျှင်လည်း စားသောက်ဆိုင်တွင် အကျွေးအမွေးနှင့် ညှော်ခံလေ့ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့မှသာ အရွယ်ကြီးသော အတွဲများကို တာဝန်ခံကရွေးချယ်ထည့်ပေးလေသည်။

အသည်းအမြစ်က အလေးချိန်နှင့် ရောင်းချသည်မဟုတ်ဘဲ အတွဲအရေအတွက်နှင့်သာ ငွေပေးချေရပါ၍ ခပ်ကြီးကြီးရလျှင် အမြတ်ပိုကျန်လေ့ ရှိခဲ့ရသည်ပင်။ ဝယ်သူများစာနစ်ထားရင်းကမှ အရောင်းတာဝန်ခံ ကိုရင်အေးအနီး အမာရောက်ခဲ့လာသည်။

“ကိုရင်အေးကြီး ကြီးတာတွေ ခွေးထည့်ပေးနေက၊ အပိုလည်း ထည့်ပေးဦး”

အဆကြာတော့မှ ကိုရင်အေးထိုင်ရာက မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုရင်အေး မော့အကြည့်မှာမစ

အိမ်ထောင်ရှိပြီးသား
ကိုရင်အေးသည် ကြက်ဒိုင်တွင်
အလုပ်လုပ်နေခဲ့ပြီး အမာနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ကာ
ဆက်ဆံရေးပို၍အဆင်ပြေသော
သဘာဝလွန်ခင်မင်မှုများသိ ရောက်ရှိလိုစိတ်
ဖြစ်ပေါ်ရပါသည်။
အမာ့တွင်.....

အမာက မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုပါ မှိတ်ပြလိုက်သည်။

“နင်က ပိုလိုချင်တာပဲ သိတာလေ၊ ရော့.....အပိုသုံးစုံထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ငါ့ကိုလက်ဖက်ရည်တိုက်”

ပေးရမည့်အရေအတွက်ထက် သုံးစုံပိုထည့်ပေးလိုက်ပြီး ကိုရင်အေးက ခင်တုံးတုံးလေးပြောလိုက်သည်။

“လက်ဖက်ရည်တင်မကဘူး ကိုရင်အေး၊ ရွှင်ကြီးကြိုက်တာ အကုန်ဝယ်ကျွေးပါမယ်”

“အလုပ်ပြီးရင် တည်းကုန်းထက် ဝါလာဇဦးမှာဟ၊ အဲဒီကျမှ လက်ဖက်ရည်လာသောက်မယ်၊ ဘူတာထိပ် ကားဂိတ်နားက စောင့်

ရမှာလား၊ နင်ဈေးရောင်းတာဘယ် အချိန်လောက်ဆိုပြီးသလဲ”

“မနက်ပိုင်း ဘခွဲဆိုရင် ကုန်တယ်တော့၊ ညနေဈေးကိုလည်း ပြန်ကူးရမှာဆိုတော့ ရှင်ကြီးလာမယ်ဆိုရင် ဘာ နာရီခွဲထက်နောက်မကျနဲ့၊ ဘူတာဈေးရှေ့ ကားဂိတ်ကစောင့်နေ၊ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့လိုက်မယ်”

အိမ်ထောင်ရှိပြီးသား ကိုရင်အေးသည် ကြက်ဒိုင်တွင်အလုပ်လုပ်နေခဲ့ပြီး အမာနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ကာ ဆက်ဆံရေးပို၍အဆင်ပြေသော သဘာဝလွန်ခင်မင်မှုများသိ ရောက်ရှိလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ရပါသည်။ အမာ့တွင် ယောက်ျားရှိနေသည်၊ မရှိသည်ကို ကိုရင်အေး မသိချင်ပါ။

ကိုရင်အေး၌လည်း မိသားစုများရှိ နေသည်ဟု အမာသိစရာလိုမည် မထင်ပေ။

လုပ်ငန်းသဘော ဆက်ဆံမိ ခဲ့ကြရင်း မိတ်ဆွေရင်းချာလို ပတ် သက်ခဲ့ကြကာ မည်သည့်အတိုင်း အတာအထိ ရောက်ရှိမည်ကို သူ တို့ ခန့်မှန်းမထားကြချေ။ ပေါ့ပေါ့ တန်တန်ပင် တွေးထားခဲ့ကြပြီး တိုး သထက်တိုးလာနေသော ပတ် သက်မှုက တရွေ့ရွေ့နှင့် ခရီးဆက် ခဲ့မိပြီပင်။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခွဲဖို့ ၁၀ မိနစ်ခန့်တွင် တည်းကုန်း ဘူတာအနီးသို့ ကိုရင်အေး ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။ အမာက ဈေးရောင်း သည့်တောင်းကို ပွေ့ပိုက်၍ ဘူတာ ဈေးထိပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက် သည်။ နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံချိန်က ၁၁ နာရီ ၃၅ မိနစ်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...လာ ကိုရင်အေးကြီး၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ ကျွန်မ တို့ ဘူတာရုံဟိုဘက်ခြမ်းကဆိုင် မှာ သွားသောက်ကြမယ်လေ”

ပြောပြီးသည်နှင့် အမာက ကားလမ်းကို ဦးစွာဖြတ်ကူးလိုက် သည်။ နှစ်ဦးသား လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲသို့ အတူပင် ဝင်ရောက်ခဲ့ ကြပါ၏။

“ကဲ.....မှာလေ ကိုရင်အေး၊ ဘယ်လိုသောက်မှာလဲ၊ ဘာစား ချင်လဲ”

သည့်နောက်တွင်မတော့
အနှောင့်အသွားမလွတ်သောစကားများကို
ကိုရင်အေးက အစပြု၍ ပြောဆိုခဲ့လေသည်။
အမာကလည်း
ပါးချိုင့်လေးများပင်ပေါ်အောင်ပြုံးရင်း.....

“ကျွန်တော်က အမာသွား လာလှုပ်ရှားနေတာ၊ ဈေးရောင်း သွက်တာတွေကိုကြည့်ပြီး ပျော်နေ တာဗျ၊ အခု တကယ်ပဲ လက်ဖက် ရည်အတူတူသောက်ခွင့်ရတာနဲ့ ရင် ထဲပြည့်နေပါပြီဗျာ”

“တော်ပါ၊ ဒါတွေပြောမနေနဲ့ တော့၊ ကျွန်မက ပေါ့ဆိမ့်သောက် တာ၊ ရှင်ဘယ်လိုသောက်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ညဘက် အလုပ်လုပ်ရတာဆိုတော့ သောက် နေကျ ကျဆိမ့်ပဲသောက်မယ်ဗျာ”

“ဟေ့.....ကလေးရေ အစ်မ တို့ကို ပေါ့ဆိမ့်နဲ့ ကျဆိမ့် နှစ်ခွက် ပေး”

သည့် နောက်တွင်မတော့ အနှောင့်အသွားမလွတ်သောစကား များကို ကိုရင်အေးက အစပြု၍ ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ အမာက လည်း ပါးချိုင့်လေးများပင်ပေါ် အောင်ပြုံးရင်း ကျေနပ်ကြည်နူး

သည့် စကားလုံးလှလှလေးများနှင့် တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် ၏ တွေ့ဆုံမှုများက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များအချို့ တွင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရင်း ပိုမိုရင်းနှီး လာခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ဆုံတွေ့ရမှုများမှတစ် ဆင့် ကိုရင်အေးက စရိတ်စကမူ သာမက သီးခြားလက်ဆောင်များ လည်း ပေးအပ်ခဲ့ကာ အမာနှင့် နီး စပ်စွာနေခွင့်ရရေး ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။ အချိန်ကို ရှည်ကြာစွာဆွဲထားသော အမာ၏ စီးပွားရေးလျှို့ဝှက်ချက်ကို တော့ ကိုရင်အေး မသိနိုင်ဘဲ ဈေး ရောင်းပြီးသည်နှင့် နေ့ခင်းပိုင်း ရက် အတော်များများကို အမာနှင့်ချိန်း ဆိုစကားပြောခဲ့ပါတော့၏။ အိမ်ပြန် ချိန်တချို့ကိုပါ ဖဲ့ချွေ၍ ပိုင်စိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင်တော့

ကြိုတင်အချိန်အချက်အလက်ထားခဲ့ပြီး စားသောက်ဆိုင်များ၏ ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်ခုတွင် ကိုရင်အေး ကြိုရောက်နေတတ်ပါသည်။ ပုံမှန်အချိန်ပင် တောင်းလက်ကျန်ကို သယ်မ၍ အမာက စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ရောက်နေရာယူပါသည်။

“ကဲ.....အမာဘာသောက်မှာလဲ၊ ပြော”

“ဒီနေ့ ကျွန်မ လက်ဖက်ရည် မသောက်တော့ဘူး ကိုရင်အေး”

“ဘာလို့မသောက်တာလဲ၊ ကိုယ်က အဝေးကြီးကနေတောင်လာရတာ၊ ကိုယ် အမာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတာလေးကို တွေ့

မြင်ချင်လို့ပါ”

“ရှင်နဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဈေးသည်တွေ ခိုပိကုန်မှာကို ကျွန်မက စိုးရိမ်တာပါ”

“ဟာ.....ကိုယ်က အမာကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေပြီ”

“အမာ.....ပိုတာပါ၊ ဒီမှာ နေ့တိုင်းအလုပ်လုပ်နေရတဲ့သူအချင်းချင်း ရင်ခုန်သံကို ဦးစားမပေးရဘူး သိရဲ့လား”

“ရင်ခုန်သံက တစ်ခါတလေမှ ဖြစ်တာပါဟာ အမာရဲ့”

“ဒါပေမဲ့လည်း သည်းခံစောင့်ဦးမှပေါ့ ကိုရင်အေးရယ်၊ ကျွန်မတို့

တွေ့ကြတာမှ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ”

“ကိုယ်ကတော့ အရင်ဘဝကတည်းက ချစ်ခဲ့ဘူးတယ်လို့ထင်တယ် အမာ၊ မင်းပြုံးလိုက်ရင်ပဲ ကိုယ့်ရင်ခုန်နေပြီ၊ မင်းက စိတ်အခန့်မခံ ဝံ့လို့ နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်လည်း ဘေးကနေ ချော့မော့ပေးချင်နေတာပါ၊ တကယ်ပါကွာ”

“သိပ်အက်ဖိုမနေနဲ့၊ ဒါက ကျွန်မတို့မြို့နယ်ထဲကို ရောက်နေတာ၊ ရှင်တို့ခြံဝင်းထဲမှာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား”

“ဒါကြောင့် တစ်ရက်လောက် ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်နေတာပေါ့ အမာရ၊ မင်းခြံဝင်းတောင်းကြီးကို ဒီအနားက အသိတစ်ယောက်ယောက်ဆီ အပ်ထားခဲ့ကွာ ကိုယ်တို့ သုံးလေးနာရီလောက် လျှောက်လည်ကြမယ်၊ ဥနေဈေးရောင်းလို့ရမယ့်အမြတ်ကိုယ်ပေးမယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“No No ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဈေးသည်ဆိုတာ ဖောက်သည်ကို ခပျက်မခံနိုင်ဘူး ညနေဘက်ကို နက်ပိုင်းက ဈေးအရင်းလေးနဲ့ ဝက်ရောင်းရဦးမယ်၊ နောက်မှ နောက်မှ အားရင် စဉ်းစားမယ်လေ၊ ခမှတလော ကိုရင်အေး ရက်လက်ဟာနေတော့ လွန်လွန်းနေပြီ။

နောက်ဆို နေ့တိုင်းမလာခဲ့တော့၊ နှစ်ရက်ခြားလောက်ပဲ လာတော့ နော်”

နေ့တိုင်းလာနေသော ကိုရင် အေးကို အမာက တစ်ဖက်လှည့် နှင့် ရှင်းထုတ်လိုက်ရသည်။ နေ့စဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ချိန်းတွေ့ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၍လည်း မြင်ဘူး သူတချို့၏ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် အကြည့်ကို အမာခံနေရရှာသည်။ မိမိဘာသာ မလုံမလဲဖြစ်နေသော ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏သံသယ မျက်လုံးများကို သင့်တော်စွာဖယ် ရှားရန် ကြိုးစားခဲ့ရင်းကမှ ကိုရင် အေး စိတ်ငြိုငြင်အောင် သူမ ပြော ခဲ့မိလေသည်။

“ကဲ.....ကိုရင်အေး ဒီနေ့ တော့ ရှပ်ပြန်လိုက်ဦး၊ ကျွန်မအိမ် အတွက် ဖရဲသီးဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်မထွက်ပြီးမှ နောက်ကလိုက် ထွက်တော့နော်”

ပြောရင်း အမာက စားပွဲမှ ထထွက်သွားလိုက်တော့သည်။ ပြီး နောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်ကပ် လျက် ဖရဲသီးဆိုင်ထဲ ဖရဲသီးတစ် လုံး ဝင်ဝယ်နေလိုက်သည်။ လက် ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး ထွက်လာသော ကိုရင်အေးက ဖရဲသီးဆိုင်ရှေ့ကို မပေောင်မလည်နှင့် ရောက်ရှိလာ သည်။ ဖရဲသီးကို ဈေးဆစ်ဝယ်ယူ နေသော အမာကို တစ်လှည့်ကြည့်

လိုက်ပြီး အမာ၏ဈေးခြင်းတောင်း ထဲသို့လည်း တစ်ချက်စိုက်ကြည့် လိုက်မိပါ၏။

ပြီးနောက်.....

“အမာ နင်က ငါခေါ်တာကို မလိုက်တော့ ငါ နင့်ဆွဲခြင်းကိုပဲ ခေါ်သွားရတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး သည်နှင့် ဆွဲခြင်းကိုယူ သွားပြီး တစ်ဖက်ကား လမ်းကို သူဖြတ် ကူးလိုက်သည်။

“ဟဲ့.....ကိုရင် အေး၊ ရှင်... ရှင် မလုပ်နဲ့လေ”

အမာက လှမ်းအော် ပြော သော်လည်း ကိုရင် အေးက အတော်ဝေးဝေး

သို့ပင် ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ကားလမ်းကိုဖြတ်လာသော ၂၂၆ ဘတ်စ်ကားကလည်း အဆင် သင့်ပင် ရထားလမ်းအနီး ရောက် ရှိရပ်တန့်လာခဲ့ရာ ကိုရင်အေးက ကားပေါ်တစ်ပါတည်းလိုက်ပါတက် လိုက်ပါတော့၏။

ရုတ်တရက်ဖြစ်ရသည်မို့ အမာဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွား သည်။ ဖရဲသီးတစ်လုံး လက်ထဲ ပိုက်ထားရင်း ဆက်သွယ်ရေးတယ် လီဖုန်းရုံအနီး သူမ လျှောက်သွား လိုက်လေသည်။ ချက်ချင်းပင်

အမာက ဝမ်းနိုင်းနိုင်းဆိုက်ကား ဂိတ်အနီး တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ဆက် သွယ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ဝမ်းနိုင်းနိုင်းဆိုက် ကားဂိတ်နားကလားဟင်”

“_____”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်က ကိုတုတ်ကြီးကို ခဏခေါ်ပေးပါ လားဟင်”

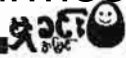
“_____”

“ကိုတုတ်ကြီးလား”

“_____”

“ကိုတုတ်ကြီး အခုတည်း”

ကုန်းဘက်ကနေ လာနေတဲ့ ၂၂၆
ဘတ်စ်ကား၊ ကားနံပါတ်က--/-
--မှာ ကျွန်မဆွဲခြင်းကို လှသွားတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ အဲဒါ
ကားပေါ်ရှင်တက်ပြီး အဲဒီဆွဲခြင်းလှ
သွားတဲ့လူကို ဖမ်းထားပေးစမ်းပါ။
ကျွန်မ ဒီကနေ နောက်ကားနဲ့လိုက်
လာမယ်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“----”

ဖုန်းခွက်ကိုချထားပြီးသည်နှင့်
တည်းကုန်းဘက်မှလာမည့် ၂၂၆

ဘတ်စ်ကားကို တုတ်ကြီးစောင့်နေ
လိုက်သည်။ ခဏအကြာမှာပင်
၂၂၆ ဘတ်စ်ကား ယာဉ်အမှတ် -
-/-----က ဂိတ်မှာလာရပ်သည်။

ကားရပ်သည်နှင့် ကားပေါ်ကို
တုတ်ကြီး အလျင်အမြန် ခုန်တက်
လိုက်သည်။ ကားထဲမှ သူ့ဖုန်း
သည် အမာ၏ဆွဲခြင်းနှင့်လူကို
တွေ့ လိုက်ရသည်။ တွေ့သည်နှင့်
ဆွဲ ခြင်းကို အရင်ယူလိုက်ရာ.....

“ဟေ့လူ ဘာလို့ကျုပ်ခြင်းကို
ယူရတာလဲ”

မေးမြန်းလာသူကို တုတ်ကြီး
က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာဆီ

သို့ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်ထိုးထည့်
လိုက်သည်။

“ဒုတ်.....”

“အု.....”

“ဒါ ငါ့မိန်းမဆွဲခြင်းကွ၊ လာ
မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဒီဆိုက်ကားဂိတ်
မှာ ဆွဲခေါ်ထားဖို့ ငါ့မိန်းမက ဖုန်း
ဆက်ထားပြီးပြီကွ၊ ငါ့ကိုဘာမှတ်
သလဲ”

တုတ်ကြီးပြဿနာဖြစ်နေခဲ့၍
ဆိုက်ကားဂိတ်မှလူတချို့လည်း ကို
ရင်အေးကို ဝင်ရောက်ချုပ်နှောင်
လိုက်ကြကာ ကားပေါ်မှ ဆွဲခေါ်
ထားလိုက်ကြပေသည်။ လျင်မြန်လှ
သော တုတ်ကြီးနှင့် ဆိုက်ကားနင်း
သားအဖွဲ့၏ ချုပ်နှောင်မှုကြောင့် ကို
ရင်အေးတစ်ယောက် ဖမ်းဆီးခြင်း
ခံလိုက်ရသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်မတော့
တုတ်ကြီးနှင့်အမာတို့လင်မယားက
တရားလိုအဖြစ် တိုင်ကြားစာကို
စက်မှုဇုန်အိပိုင်ရဲစခန်းမှ လက်ခံ
စစ်ဆေးမှုပြုခဲ့ရသည်။ ဦးစွာ
ကိုရင်အေးကို ရဲတပ်ကြပ်က မေး
သည်။

“ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ သူများ
ဆွဲခြင်းကို ဆွဲယူပြေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ကြက်ဒိုင်
အရောင်းစာရေးပါ ဆရာ၊ ဈေး
သည်ဖြစ်တဲ့ ဒီကလေးမကို ကျွန်
တော်က အသည်းအဖြစ်တွေ့ ပို

ထည့်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကို ကျွန်တော်ပြန်ယူရတာပါ”

“ဟာ.....ဒီလိုပြောရင်တော့ ဘယ်ပြည့်စုံမလဲဗျ။ သူ့ဆွဲခြင်းနဲ့ သူ့ ပစ္စည်းကို သူ့လက်ထဲက ခင်ဗျားက ယူပြေးတာပဲလေ။ ကားပေါ်ကို တက်သွားတာ မြင်တဲ့ သက်သေရှိတယ်။ ဒီခြင်းထဲက ပစ္စည်းကို ခင်ဗျားပစ္စည်းပါလို့ ဘယ်သူကသက်သေလုပ်မှာလဲ”

ကိုရင်အေး အတော်ပင် စိတ် ညစ်သွားရပါတယ်။

တရားလိုဖြစ်နေသူ အမာကပင် သူ့ကိုကူညီ ဖြေရှင်းပေးမည့် သက်သေဖြစ်သည်ကို အလိုလိုသိ ရှိနေသည်။ အမာ၏ယောက်ျား တုတ်ကြီးက သူ့အား လက်သီးနှင့် ထိုးထားခဲ့၍ မျက်ကွင်း၌ လည်း ရောင်ကိုင်းနေရပါသည်။ ရှင်းရင်းနှင့်မှ ပို၍ရှုပ်လာခဲ့ရာ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက.....

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲ၊ ပြောပါဗျာ။ ကျေအေးမယ်ဆိုရင်လည်း တရားလိုနဲ့ ပြေလည်အောင် ပြောကြပါတော့”

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ရဲစခန်းတာဝန်ရှိသူ၏ ဖြေရှင်းညှိနှိုင်းပေးမှုကြောင့် ကိုရင်အေးက နစ်နာကြေး ၃၀၀၀၀ ကို သံယောဇဉ်

လျှော်ကြေးအဖြစ် ရင်းနှီးပေးဆပ်ခဲ့ရလေသည်။

ဆိုက်ကားသမားနှင့် ကြက်ခြေထောက်၊ ကြက်ခေါင်းရောင်းချသူ အမာတို့လင်မယား ငွေ ၃၀၀၀၀ ရပြီး ကျေနပ်စွာပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို ကိုရင်အေးတစ်ယောက် မသက်သာလှ

စွာကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသည်။

ဆိုက်ကားဂိတ် ဖယ်တောက်ကစားပိုင်းရှိရာဆီသို့ ဦးမိုးအောင်နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ရပြန်ပါသည်။ နောက်ကျောပေးထားသော တုတ်ကြီးက ပိုင်ရှင်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ.....

“အစ်ကို ခင်ဗျားညီမ ဈေး

ရောင်းပြန်လာရင် ပေးလိမ့်မယ်၊ ခဏစောင့်လိုက်ပါ”

ငါးရက်စာ နှစ်ကြိမ်ပေါင်းရမည်ဖြစ်၍ ဦးမိုးအောင်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆိုက်ကားဂိတ်တံထဲသို့ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြန်စောင့်နေလိုက်ရပါသည်။

သိပ်မကြာလှသောအချိန်မှာပင် တုတ်ကြီး၏ဇနီး အမာ ဂိတ်တံအတွင်း ရောက်ရှိလာသည်။

“ဪ.....ဦးလေးရောက်နေပြီလား။ ကိုတုတ်ကြီးအံ့နာခသ ရက်စာ ဒီမှာပေးလိုက်မယ်နော်၊ ရော.....”

လှမ်းပေးလာသော ငွေငါးထောင်ကို ဦးမိုးအောင်က စစ်ဆေးယူလိုက်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အပျင်းကြီးသော ဆိုက်ကား သမား၏ဇနီးသည် အမာက မာယာကြွယ်လှသော လှည့်ကွက်မှ တစ်ဆင့် ရထားသော ငွေကြေးကို အံ့နာခအဖြစ် ဖြည့်စွက်ထုတ် ပေးသည်ကိုတော့ အခြားဆိုက်ကားနင်းသားတစ်ဦး၏ ပြောပြထားချက်မှ ဦးမိုးအောင်သိ ရှိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကိုမိုး (ရွှေရွှည်သာ)

ကဏ္ဍ: နတ္ထ

ကဏ္ဍ

ကိုယ်က လိင်အပြစ်အပါး
 ခင်ပွန်းအား ချစ်စေရန် ... မူးယစ်ဆေးဝါး
 မသုံးစွဲတာ ချစ် ယုံကြည်သာအုံး ...
 လက်ထပ်ချစ်ရင်
 ဆေးစစ်ရမယ် ဆိုတော့ ...

ထက်တူး
 ထိုးထားလို့ ...

စာအုပ်
 2014

နတ်မုဆိုး

အနောက်

၀
၁
၂
၃
၄
၅
၆
၇
၈
၉

သံသယနှင့်

ဓမ္မစာလွန်

“ကိုဇာနည်.....ဒီကိုလာပါဦး၊ ဒီပုံတွေက ဘာတွေလဲ”

မီးဖိုထဲတွင် ကြော်လှော်ချက် ပြုတ်နေသူထံ အိပ်ရာထဲဖိမ်ကျပြီး ဖုန်းဖြင့်ဂိမ်းဆော့နေသူက မာန်ဟုန် ပြင်းပြင်း အော်ခေါ်နေ၏။ တစ်ခုခု တော့ ထူးမှန်းသိလိုက် သည်။

“ရှင် မကြားဘူး လား ကိုဇာနည်”

“ငါ့ကြော်တွေ တူး ကုန်လိမ့်မယ် ဥမ္မာ၊ ခဏ လေး”

“မရဘူးကွာ၊ အခု လာခဲ့၊ ဒီမှာ အရေးကြီး နေတယ်”

မိန်းမကြောက်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ချစ် ခြင်းကြောင့် မိန်းမရှိရာသို့ အကြော်အိုးကိုချ၊ မီးကို

ပိတ်ပြီး ရောက်သွားရတော့၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဥမ္မာ၊ မင်း ဟန်းဆက်က ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟန်းဆက်က ဘာမှမဖြစ် ဘူး၊ ဒီမှာလေ ဥမ္မာ Viber ဖွင့် လိုက်တော့ ကလေးပုံလေးတွေမှ ခုနစ်ပုံတောင် ထွက်လာတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်က ဥမ္မာ့အသိထဲက

မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနံပါတ်မျိုး အသိ မရှိဘူး”

“မှားပြီး Viber ပို့လိုက်တာ များလားကွာ”

“အို.....ဘာမှားစရာရှိလဲ၊ ဒီ ဖုန်းကိုကိုင်တာ ဥမ္မာပဲ၊ ဥမ္မာ့ဖုန်း မှန်းသိလို့ တစ်ယောက်ယောက်က တမင်သက်သက် ပို့လိုက်တာပဲဖြစ် မယ်”

ဇာနည်လည်း ပြောစရာမရှိ အောင် တိုးမပေါက်သည့် စကား တစ်ခွန်း နှေးကြောင့် အသာငြိမ် နေ လိုက်မိ၏။

“ပြော...ပြော၊ ဒါဟာ ကိုဇာနည် အသိဖုန်းမဟုတ် လား၊ မိန်းမဆီကို ပို့လိုက်တာဆိုက တည်းက ရှင်နဲ့ပတ် သက်ခဲ့လို့ပဲ”

“ဟာကွာ...မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သိလည်းမသိဘူး”

“ရှင် သက်သက် ဘူးကွယ် နေတာ။ ကလေးပုံတွေပိုတာ မိန်းမ ကို သိစေချင်လို့ပဲ။ ရှင်နဲ့ပတ်သက် နေတယ်မဟုတ်လား။ ပြောလေ”

“မင်းကွာ.....ငါ့သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့နော်၊ မင်းအလိုကျ ငါ နေတယ်၊ မင်းအတွက် အရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်၊ မင်းစားဖို့ ချက်ပြုတ်နေတာ၊ သူများအိမ် ထောင်သည်တွေကိုမေးကြည့်၊ ငါ့ လို ဘယ်ယောက်ျားမှ ကျွန်နီးနီး မလုပ်ပေးကြဘူးကွ”

ဇာနည်လည်း ရင်ထဲခံစားရ သမျှ ပြောနေမိသည်။ အားလုံးက ဇာနည်ကို သနားကြသည်။ ဥမ္မာ က ယောက်ျားနိုင်သူဟု သတ်မှတ် ထား၏။

“ဟင်း..ရှုံ့သမှ ရှင်ကတောင် အဘိုးခေါ်ရဦးမယ်၊ မမထွေး ယောက်ျား ဦးအောင်သန်းကြီးဆို ပင်စင်ယူပြီး မိန်းမကို စိတ်ကြိုက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလိုက်၊ အိမ် အလုပ်လုပ်လိုက်၊ အိမ်ကိုရှင်း လိုက်၊ လျှော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်လိုက် နဲ့၊ မိန်းမက ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး ရှင့်၊ ဒါလေးလုပ်ရတာများ စကား ထဲထည့်ပြောမနေနဲ့၊ မောနေလိမ့် မယ်”

“ငါမရှိမှ မင်းသိလိမ့်မယ်

ဥမ္မာ”

“မရှိရအောင် ရှင်က နောက် မယားယူချင်လို့လား”

“တော်တော့ကွာ၊ မင်းပါးစပ် ကို ပိတ်တော့”

ဇာနည်က ဒေါသဖြင့်ဟောက် လိုက်သည်နှင့် ဥမ္မာမျက်ရည်များက ချောင်းစီးမတတ် ကျနေတော့၏။ သည်တော့လည်း စိတ်ညစ်ရသူက ဇာနည်သာလျှင်ဖြစ်တော့သည်။ ဥမ္မာက ငိုချင်းရှည်တတ်၏။ တော် တော်နှင့် စိတ်မပြေတတ်ပေ။ Viber ကိစ္စနှင့် တစ်အိမ်လုံးတွင် တိတ် ဆိတ်သွားတော့သည်။ ဇာနည်က ချက်ပြုတ်ပြီးသည်နှင့် ခဏထိုင်နား

ကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွား၏။

ဇာနည်အခြေအနေကိုကြည့် ပြီး ဥမ္မာက အိပ်ရာထဲမှ မထတော့ ပေ။ စကားမပြောဘဲ ငိုနေတော့ သည်။ Viber ထဲမှပို့လိုက်သော ကလေးဓာတ်ပုံများကိုကြည့်လိုက်၊ ငိုလိုက်နှင့် အမုန်းမီးတောက်က တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာတော့ ၏။

“ဟေ့.....ထတော့လေ၊ ရေ မချိုးသေးဘူးလား၊ ပြီးရင် ထမင်း စားကြမယ်၊ ထလေ”

“သွား...လာမခေါ်နဲ့၊ Viber ပို့လိုက်တဲ့ကလေးဆီကိုသွား၊ အီး.. ဟီး.....ဟီး”

www.burmeseclassic.com

“ထပါ မိန်းမရာ၊ ဘာ မဟုတ်တာလေးနဲ့၊ ငိုမနေနဲ့၊ မျက်ရည်တွေ နှမြောစရာကြီး၊ လာ..ထမင်းစားကြမယ်၊ မစားခင် ရေချိုးလိုက်ကွာ”

ဇာနည်က မိန်းမကို အတင်း ဆွဲထူပြီး အိပ်ရာပေါ်က ခေါ်ချလာ ၏။ ဥမ္မာက မလိုက်ချင်လိုက်ချင်ပုံ ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားမှ ဇာနည်လည်း ပင့်သက်မောကို ချ လိုက်ရတော့သည်။

“ဟယ်..ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကလေး ရုပ်လေးက ကိုဇာနည်နဲ့ ခပ်ဆင် ဆင်နော်၊ ကြည့်ပါဦးကွာ”

“မိန်းမ မင်း နောက်ကျကျန် ရစ်မယ်နော်၊ ဒီကိစ္စ ပေါ့ပေါ့တန် တန် မစဉ်းစားနဲ့၊ ကိုဇာနည်နဲ့ ပတ် သက်ခဲ့သူက ပို့လိုက်တာပဲဖြစ်လိမ့် မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဥမ္မာ၊ ဗေဒင် မမေးနဲ့၊ ပိုက်ဆံကုန်နေမယ်၊ ဒီ ထက်သေချာတာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဥမ္မာမျက်နှာလေးက ဆီးရွက် ခန့်သာရှိတော့၏။ သူငယ်ချင်းများ က ပိုင်းပြောနေမှ သူတို့မှတ်ချက် များက အနီးဆုံးမှန်ကန်မည့်အဖြေ များသာ ဖြစ်ပါမည်။

“တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ကွာ”

“မင်းလုပ်ရမှာက ကိုဇာနည် အခြေအနေကို ကြည့်နေ၊ သူ့ဖုန်း ကို စစ်ဆေး၊ ညဘက် ဘယ်တွေ ကို ခိုးဆက်နေလဲဆိုတာ အိပ်ချင် ယောင်ဆောင်ပြီး နားထောင်ပေါ့”

“ပြီးတော့ မင်းယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်၊ မူပျက်နေသလား၊ လူပျက်နေ သလားလို့”

သီရိအပြောကို ဥမ္မာက နား မလည်၍ မေးလိုက်ရပြန်သည်။

“အိုကွာ.....မူပျက်တယ်ဆို

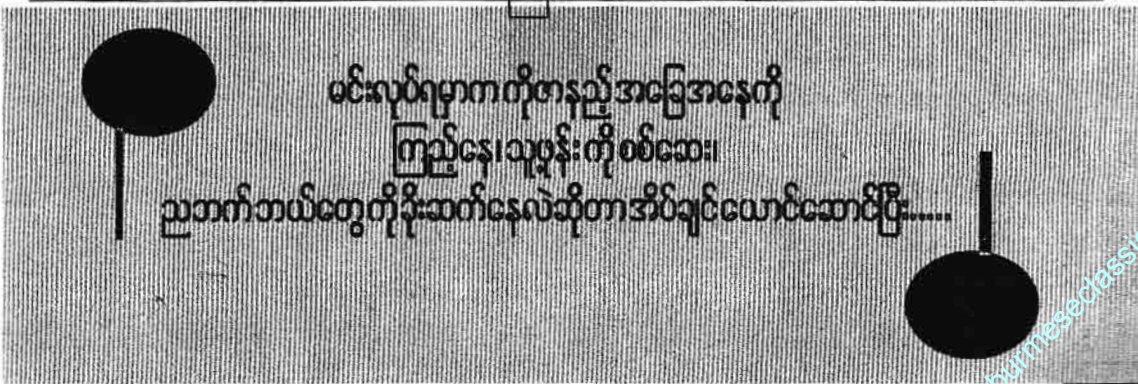
တာ သူ့ရဲ့ဟန်အမူအရာကို ပျက်၊ မပျက် ကြည့်ပေါ့၊ လူပျက်နေလား ဆိုတာ မင်းက အိမ်ထောင်သည်ပဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို စစ်ဆေးကြည့် ပေါ့”

“အဲဒီလိုကြည့်လို့ သိနိုင်ပါ့ မလား သီရိရာ”

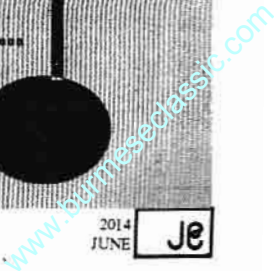
“ဒီမှာ ဥမ္မာ၊ သီရိရဲ့အဒေါ်ဆို ရင် သူ့ယောက်ျားကို အိမ်ပြန် ရောက်တာနဲ့ အဝတ်အစားကအစ စစ်ဆေးတယ်၊ မိတ်ကပ်နဲ့၊ ရေမွှေး နဲ့ စွဲပါလာသလား၊ မျက်နှာကအစ အနံ့ခံကြည့်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း လိမ္မာတဲ့ အယ် ဇေးရှင်းခွေးတစ်ကောင်လောက် မွှေးထားရမလိမ့်၊ ခွေးကိုအနံ့ခံခိုင်း ပေါ့ ဥမ္မာရာ”

“ဟင်း.....အဲဒါကြောင့် ယောက်ျားမယူတာ၊ အခု ရှင်စိတ် ညစ်နေပြီမဟုတ်လား ဥမ္မာ၊ အေး အခုမှ အိမ်ထောင်သက်က တစ် နှစ်ပဲရှိသေးတာနော်၊ နောက်ထပ်

မင်းလုပ်ရမှာကို တနည်းအခြေအနေကို ကြည့်နေ၊ သူ့ဖုန်းကို စစ်ဆေး၊ ညဘက် ဘယ်တွေကို ခိုးဆက်နေလဲဆိုတာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး.....

စိတ်ညစ်စရာတွေ ထပ်တွေ့ရဦးမှာ၊ စောင့်ကြည့်...စောင့်ကြည့်”

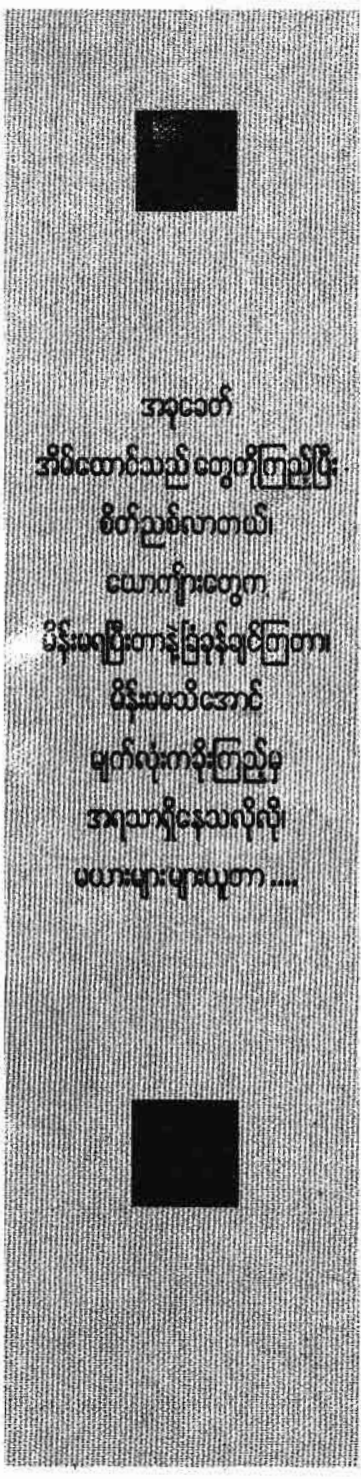
သီရိနှင့်ချိုလဲ့က ဥမ္မာကိုကြည့်ပြီး အပြစ်ပိုင်းတင်နေကြသည်။

“မင်းတို့က အကြိုက်မတွေ့သေးတော့ ပြောထားကြဦးပေါ့ကွာ”

“အခုခေတ် အိမ်ထောင်သည်တွေကိုကြည့်ပြီးစိတ်ညစ်လာတယ်။ ယောက်ျားတွေက မိန်းမရပြီးတာနဲ့ ခြံ့ခန်ချင်ကြတာ၊ မိန်းမမသိအောင် မျက်လုံးကခိုးကြည့်မှ အရသာရှိနေသလိုလို၊ မယားများများယူတာ စတိုင်လ်တစ်မျိုးလို့ မှတ်ထင်နေကြတာကွ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ့်သိက္ခာမှ မငဲ့ကြတာကွ၊ ကောင်မလေးတွေကလည်း အဘိုးကြီးတွေ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေကိုမှ ရွေးကပ်ပြီး ချူကြတာ၊ ခက်ပါတယ်ကွာ၊ အန္တရာယ်ကို မကြောက်ကြဘူးလား မသိဘူး”

ချိုလဲ့က မနေ့ညက ကြားခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြ၏။

“ည ၇ နာရီလောက်ပဲရှိဦးမှာပါ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ စကတ်တို၊ အင်္ကျီလည်ဟိုက် လက်ပြတ်နဲ့၊ စီးထားတဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်က ခြေဖျားထောက်ရပ်နေသလား ထင်မှတ်ရတယ်။ ဆလင်းဘတ်အိတ်သေး

အခုခေတ်
အိမ်ထောင်သည်တွေကိုကြည့်ပြီး
စိတ်ညစ်လာတယ်
ယောက်ျားတွေက
မိန်းမရပြီးတာနဲ့ခြံ့ခန်ချင်ကြတာ၊
မိန်းမမသိအောင်
မျက်လုံးကခိုးကြည့်မှ
အရသာရှိနေသလိုလို၊
မယားများများယူတာ....

သေးလေးကို လွယ်လို့ပေါ့”

“မင်းတို့လမ်းထဲကလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်အဆောင်က ထွက်လာသလဲမှမသိတာကွာ၊ ချိုလဲ့လည်း ဝရန်တာထွက်ပြီး ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရပ်ကြည့် နေလိုက်တယ်လေ၊ ကောင်မလေးက စောင့်နေတာကြာပြီ၊ လာမခေါ်သေးလို့ ဖုန်းဆက်နေတာများ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာကွာ”

“ဘယ်လိုပြောနေလို့လဲ”

“အဘ ထွက်မလာသေးဘူးလား၊ စောင့်နေတာကြာပြီနော်၊ မလာရင် လိုက်လာမှာနော်တဲ့”

“ဪ...သူ့အဘကို သနားလိုက်တာ၊ တံချူနဲ့မှ သွားပတ်သက် မိတာပဲကိုး”

“သနားစရာတော့မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဘူးသီးနုနုမှ ကြိုက်တာကိုး၊ ငယ်လေလည်လေပေါ့”

တချို့များ လာဆိုလား၊ ပြန်ဆိုပြန်နှင့် တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို နာခံရသူများလည်းရှိသည်။ မခွာစေရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ခြောက်ငှုန် သိမ်းသွင်းထားသည့်အတွက် မလူးသာ မလွန်သာဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ အချစ်အကျဉ်းသားပမာပိုက်ထဲမိသည့်သားကောင်ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“တို့အဖေမိတ်ဆွေဆိုရင်

တောက်တဲ့မနဲတွေ့ပြီး ခွာမပေးလို့
ငွေနဲ့လျော်ကြေးပေးလိုက်ရသေး
တယ်။ သူတို့က အမှုဖြစ်ရင်အမြတ်
လေ။ သူများဂုဏ်လိက္ခာထက် သူ
ငွေရဖို့ပဲကြည့်တာ။ တချို့မိန်း
ကလေးတွေများ ခက်
ပါ တယ်ကွာ။ ရိုးရိုး
သားသား ရှာဖွေမစား
ချင်ကြဘူး။ အသုံး
အဖြုန်းများတော့
အထောက်အပံ့ကို
မျှော်ကိုးပြီး မဖြစ်
သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်
ရော”

“ဒါကြောင့်မို့
ဥမ္မာ့ကိုသတိ ပေးချင်
တာပေါ့ကွာ။ ရှင်
ယောက်ျားကို မယုံနဲ့၊
လူရိုးဆိုတာ သင်္ချိုင်း
ထဲမှာပဲ ရှိတယ်လို့
ပြောကြတာ။ ပြီးတော့
ဖာနည်က ရုပ်လည်း
ချောတယ်။ စကား
ပြောကောင်းတယ်။
ကောင်မလေးတွေမျက်လုံးက သူ့
ဆီမှာချည်းပဲနော်”

ဥမ္မာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိ
တော့သည်။

နွေလယ်က သူငယ်ချင်းများ
စကားအရ ဥမ္မာလည်း ရုံးမှစော
စောဆင်းကာ ဖာနည်ကုမ္ပဏီသို့
ရောက်သွား၏။ ဖာနည်က ဥမ္မာ
လာမည်ဟု ထင်ထားမည်မဟုတ်

ကုမ္ပဏီတွင် မိန်းကလေးများ၏။
လေ့လာရသလောက် မိန်းကလေး
များကချောချောလှလှ၊ ပြင်ပြင်
ဆင်ဆင် လေးများနှင့် ရောင်စုံ
မျက်နှာလေးများပါ။

“ဟင်း...သူက
ဒီမှာလူပျိုလုပ်နေ သလား
မသိဘူး။ မိန်းမချော
လေးတွေကြားမှာ ပျော်နေ
မှာပဲ။ တွေ့မယ်။ အိမ်
ရောက်မှပြဿနာ ရှာရဦး
မယ်”

ကြုံးဝါးလို့မပြီးခင်
တွင် ဖာနည်တစ်
ယောက်မချောသုံးယောက်
ဝန်းရံပြီး ရောက်လာ၏။
ဥမ္မာထိုင်နေသည်ကို
မမြင်ပေ။

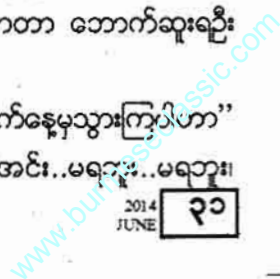
“ကို ဖာနည် နော်
အပြန်မှာ အအေးလိုက်
တိုက်ရမယ်။ သမီးတို့ သူ့
နှောက်ကို လျှောက်လိုက်
ရတာ မောနေတာပဲ။ မင်း
တို့လည်း သဘောတူ
တယ်နော်”

ပေ။
“ဪ...မောင်ဖာနည်လား။
Marketing ဆင်းသွားတယ်လေ။
ပြန်လာတော့မှာလေ”

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့စား
ပွဲနားခေါ်ထားရာ ဥမ္မာ့အား
ဖာနည် ဇနီးမှန်းမသိကြပေ။

“တူတာပေါ့။ ကိုဖာနည်
မတိုက်လို့မရဘူးနော်။ ဒီနေ့ ဈေး
ကွက်ဖြန့်လာတာ ဘောက်ဆူးချီး
မှာ”

“နောက်နေ့မှသွားကြပါဟာ”
“ဟင့်အင်း...မရဘူး...မရဘူး။

ဒီနေ့ပဲ တိုက်ရမယ်၊ ဟေ့ကောင်
တွေ ပြောကြလေကွာ”

ဇာနည်လက်မောင်းကို ဆွဲ
လိုက်၊ ကိုင်နေလိုက်ကြနှင့် ဥမ္မာ
ဒေါသဖြစ်နေ၏။ ဘေးမှအမျိုးသမီး
ကြီးက.....

“မောင်ဇာနည်ရေ.....ဒီမှာ
မင်းညှော်သည်ရောက်နေတယ်ကွဲ့”

“ဟင်.....ဥမ္မာ”

ဇာနည်က မိန်းမကိုမြင်သည်
နှင့် ချောက်ချားသွေးပျက်
သွားတော့ သည်။ ဤသည်ကို
ဆတ်စလူးမ သုံးယောက်က

မသိသေးဘဲ ညှော်နေကြသေး၏။
အမြင်မတော်သူက ဝင်ပြောလိုက်
ရသည်။

“ကဲ.....ဘယ်လိုဖြစ်နေကြ
တာလဲ၊ သူ့မိန်းမရောက်နေတာ
မသိဘူးလား၊ ရပ်ကြပါတော့”

“ဟယ်....ကိုဇာနည်မိန်းမ၊
ဟုတ်ရဲ့လား”

ဒေါသက မိုးပေါ်ထောင်တက်
နေမှန်း မသိကြ။ မယုံကြည်ပုံဖြင့်
အကဲခတ်နေကြပြန်သည်။

“ပြောလိုက်လေ ကိုဇာနည်၊
ရင်ဟာအိမ်ထောင်သည်တစ်

ယောက်ျားဆို
အုပ်လှုပ်မောင်းထား
အပြစ်မှာတွေ့ရတဲ့
ဒီမိယောင်သည်တွေဆို
မိန်းမကလက်ကိုင်လိုက်နေရတာ
အရပ်ဆိုရယ်ကွာ
ဒီထောင်မိန်းမတေးထားပြီး....

ယောက်ျားဆိုတာ လူသိမခံချင်လို့
လား”

“လာ...မိန်းမ မင်းခွဲမိတ်
ဆက်ပေးဦးမယ် အားလုံးပဲမှတ်
ထားကြနော် သူက ကျွန်တော့်ရဲ့
အသစ်မဦးတဲ့ ချစ်ဇနီးလေး ဥမ္မာ
တဲ့ —ရှုံးမှာ အလုပ်ဝင်နေ
တယ်”

“ဟယ်....ကိုဇာနည်ဇနီးတဲ့”
 အံ့ဩသူများကြသည်။ ဇာ
 နည်အား လှည့်ဟုတ် ထင်ထားကြ
 သလားမသိပေ။ ဥမ္မာရောက်လာမှ
 ယုံကြည်သွားကြ၏။

“စောစောတ ဇာနည်မယား
 ပါလို့ ပြောလိုက်ရင် ဦးဦးပေါက်မယ်
 အားနာလိုက်တာ”

“ဟတ်ပါ့ ဟိုကဲမယောက်က

www.burmeseclassic.com

လည်း မိန်းမရဲ့တာကို ထုတ်မပြောဘူး၊ မင်းတို့လူငယ်တွေများ ဒက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရှုပ်ထုပ်တွေဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့။”

မိန်းမကလေးများက ဇာနည်အနားသို့ မကပ်ခဲ့ကြတော့ပေ။ စောစောက အအေးသောက်မည့်သူများလည်း ပျောက်သွားကြ၏။ ဇာနည်လည်း သူ့အလုပ်စားပွဲရုံရာသို့ ဥမ္မာ့ကိုခေါ်လာပြီး ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ အုပ်စရာစာရင်းများကို ဝေးအပ်ပြီးမပြန်လာကြ၏။

“မိန်းမ... အအေးသောက်ရလား”

“မသောက်ချင်ဘူး၊ ရှင့်ကောင်မတွေကို တိုက်ချင်လို့ထားကြည့်ဦးလေ၊ လက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံး ရောင်ကိုင်မနေလားမသိဘူး၊ ဟိုကဆွဲလိုက်၊ ဒီကဆွဲလိုက်နဲ့ ဒါကို သဘောကုနေတယ်၊ ဖုန်းထဲကကပ်မရာနဲ့ ချိတ်မထားမိတာ မှားတာပဲ”

“ရိုးရိုးခင်ကြတာနော်”

“ကြော်... အဲဒါရိုးရိုးလား၊ မိန်းမရွေ့မှာတောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေကြရင် မိန်းမကွယ်ရာမှာ... ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“နောက်ကိုလိုက်မလားနဲ့ ဥမ္မာ၊ မင်းမှာ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိနေရင် လောတာအကောင်းဆုံးပဲ”

ယောက်ျားတိုင်းတွင် ထိုစိတ်

မျိုးသာ ရှိနေကြမည်ဟုထင်ပါ။ ဇာနည်နှုတ်မှ ဖွင့်ဟလာသည့် စကားက ဥမ္မာရင်ဝအား ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့်နှယ် ခံစားသွားရသည်။ လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးနိုင်ပါ။

“လာမှာပဲ၊ ပြောတာမကြိုက်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေပေါ့၊ မရောနဲ့ပေါ့”

ထိုနေ့ညနေတွင် ဇာနည်က စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ရောက်လာ၏။ ဥမ္မာက စိတ်မဆိုးရဘဲ သူကစိတ်ဆိုးပြနေရာ ပြန်မချော့ဘဲထားလိုက်၏။ သို့ပေမယ့် ဇာနည်က ကြာကြာ စိတ်မဆိုးချေ။ ညအိပ်သည်နှင့်.....

“လာ.....ဒီဘက်တိုး၊ တစ်ဖက်စောင်းအိပ်မနေနဲ့၊ ဇက်နာနေဦးမယ်”

ဥမ္မာကိုယ်လေးအား သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ ဆွဲယူထည့်ထားလိုက်တော့၏။

“မင်းက ချော့လိုက်တာနဲ့ ပျော့သွားတာပဲလား၊ ဒီမှာကြည့်၊ လက်မလို ထောင်မတ်နေရမယ် ဥမ္မာ၊ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ကအရှုံးပေးနဲ့၊ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို မသိစေနဲ့လေ”

“မင်းက ဇာနည်ကို သိပ်

အလိုမလိုက်နဲ့၊ ယောက်ျားကို အရင်လိုပဲ မောင်းထား၊ အပြင်မှာ တွေ့ရတဲ့ အိမ်ထောင်သည်တွေဆို မိန်းမက လက်ကိုင်လိုက်နေရတာ အရုပ်ဆိုးတယ်ကွာ၊ ဒါတောင် မိန်းမဘေးထားပြီး သူတို့မျက်လုံးတွေကို အစာကျွေးနေသေးတယ်၊ တချို့ဆို မိန်းမက ကလေးချီပြီး ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မရှိနဲ့၊ ကပိုကရိုနဲ့၊ သူတို့က လူပျိုရှုံးလောက်အောင် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး မိန်းမနဲ့ကလေးပါလာတာကို ရှုပ်တယ်ထင်တဲ့ဟန်နဲ့ မျက်နှာထားက မသာမယာနဲ့လေ၊ ရှင်လည်း ကလေးယူဖို့မစဉ်းစားနဲ့နော် ဥမ္မာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇာနည်က ချောင်ထိုးထားနေလိမ့်မယ်”

ဥမ္မာက သူငယ်ချင်းများကို အကြံပေးနိုင်အောင် ပြောပြမိ၏။ သို့ပေမယ့် သူ့ကိုသာ အပြစ်တင်ပြီး မောင်းတင်ခိုင်း၏။

“ဒါနဲ့ Viber ထဲက ကလေးကိစ္စက ရှင်းသွားပြီလား၊ ဇာနည်က ဘာပြောသေးလဲ”

“သူလည်းမသိ၊ ကိုယ်လည်း မသိပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းတယ်”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ မပတ်သက်ရင် ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ သိရိုးအစ်မကို ပြောပြတော့ အစ်မက သူ့သူငယ်

ချင်းအကြောင်း တို့ကိုပြောပြတယ်။ ရှင့်လိုပဲ Viber ကနေ ကလေးပုံတွေ ပို့လိုက်တာနဲ့၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ လင်မယားတွေ ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့”

“ဟင်.....ဒါဆို ယောက်ျားက ဖောက်ပြန်တာပေါ့ဇော်”

“နားထောင်ဦး။ သူ့ယောက်ျားက သူနဲ့လက်မထပ်ခင် ရည်းစားဦးရှိခဲ့တယ်လေ။ ပြီးတော့ လူသိရှင်ကြား ချစ်ခဲ့ကြပြီးမှ အကောင်က ရှောင်ထွက်လာပြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာပေါ့။ အဲဒါကို မကျေနပ်လို့ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ သူများကလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး Viber ကနေ ပို့လိုက်တာပေါ့”

ဥမ္မာက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေလိုက်၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း အယောင်ဆောင်ကလေးနဲ့ အသုံးချပြီး သတ္တိရှိရှိ ပို့ရဲသည့် မိန်းကလေးအား အံ့သြမိ၏။

“ဒီတော့ ပြဿနာတွေ ရှင်းကြရောလား”

“ကွဲတော့ တာပေါ့ ကွာ၊ ယောက်ျားဘက်က ဘယ်လောက်ပဲမှန်မှန် ကောက်ကျစ်စိတ်ရှိသူက အကွက်ဆင်ရင် ခံရမှာပဲပေါ့။ ဒီပြဿနာရဲ့ အဖြေမှန်က ချက်ချင်း သိနိုင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ နှစ်တွေကြာမှ ပေါ်လာတတ်တာမဟုတ်လား”

“ဟယ်.....မမှန်ဘဲနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်က ဆုံးဖြတ်တာ စောလိုက်တာကွာ၊ သူ့ယောက်ျားက ရောရှင်းမပြဘူးလား”

“သွေးပူချိန်ဆိုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် စောသွားတာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့လည်း ဒီကိစ္စမျိုးက ရွင့်လွတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ အချစ်ကြီးရင် အမျက်ပိုကြီးတတ်တယ်တဲ့”

“ဒါဆို သိရဲအစ်မသူငယ်ချင်းတော့ တစ်ခုလပ်ဖြစ်ပြီပေါ့ဇော်”

“စိတ်ညစ်ပြီး နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားတာတဲ့၊ ရှက်တာလည်းပါမှာပေါ့ကွာ”

“ဟင်.....ဟိုတစ်ယောက်မွေ့လိုက်တာ ကွဲကြရောပေါ့”

“သူ့ဆန္ဒပြည့်သွားတော့ ဝမ်းသာနေမှာပေါ့ဇော်”

ဥမ္မာနှင့်ချိုလဲ့က သူတို့ထပ်မြင်ချက်ကို ဖြောင့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်အင်း.....သူ့ဆန္ဒက တကယ်မှမပြည့်ဘဲကွာ၊ မသန္တာသူငယ်ချင်းသာ အဝေးရောက်သွားတာပါ။ သူ့ယောက်ျားက နောက်မိန်းမထပ်ယူလိုက်တယ်လေ။ ဒီတော့ မကောင်းကြမှုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အောင်မြင်တော့မှာလဲ၊ တို့ဆိုလိုတာက ယောက်ျားနဲ့မိန်းမမတူညီတဲ့အကြောင်းပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အကြောင်းအမျိုး

မျိုးကြောင့် မိန်းမထပ်ယူတာ လက်ခံနိုင်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်မှာ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ဥမ္မာ၊ ဪ.....မသန္တာက မှာလိုက်သေးတယ်၊ ဥမ္မာ့ကို ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားစေနဲ့တဲ့”

ဥမ္မာက ဇာနည်လည်း အခုလို လုပ်ကြံခံရတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းမိ၏။

အိမ်ရောက်ပြန်တော့ ဇာနည်ချက်ပြုတ်နေရာနေရာသို့ မယောင်မလည် ရောက်လာရသည်။

“ယောက်ျား ရှင် ဥမ္မာနဲ့မတွေ့ခင်က ချစ်သူရှိခဲ့ဘူးလားဟင်”

ဇာနည်က ဥမ္မာ့အမေးအား ကြိုသိနေသည့်နယ် မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး.....

“ဘာလဲ၊ ချစ်သူရှိခဲ့ရင် ပြဿနာမီးမွှေးဦးမလို့လား၊ သိပ်မတွေးနဲ့ ဥမ္မာ၊ မင်း ဒါချောင်သွားလိမ့်မယ်ဇော်”

ဥမ္မာ့နားထင်အား လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြနေတော့၏။

“သွားပါ၊ အဲဒါချောင်သွားလည်း ပြီးတာပဲ၊ ယောက်ျားအတွက် မပူပင်ရတော့ဘူးပေါ့”

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေမကျေမနပ်ဖြစ်နေလဲ ဥမ္မာ”

“ဪ...အရှုပ်ထုပ်တွေ ဘယ်အချိန်ကျမှ ပေါ်လာမလဲလို့ အခုကတည်းက ကြိုပူနေတာ”

ဇာနည်က ဥမ္မာ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာထားတင်းသွား၏။ ဟန်ဆောင်စိတ်ဆိုးခြင်းလား။ တကယ်စိတ်ဆိုးခြင်းလားတော့ မဝေခွဲတတ်ပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇာနည်နှလုံးသားထဲသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်ချင်သည်။

“သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ငါမှရှိပါ့မလား။ ငါ့အပြင် ဘယ်သူရှိနေမလဲ။ သူ့အလုပ်ထဲ လိုက်သွားတဲ့ နေ့က ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကြီးပတ်လည်နဲ့ အခုရော ဒီလိုပဲနေတုန်းလား။ မိန်းမရှိမှန်းသိသွားကြရင် ရှောင်ပေးကြပါ”

ဥမ္မာက ရင်ထဲမှပြောနေမိတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မိခြင်းက မှားသလိုလိုပါ။ အခုနေ့များ အပျိုဘဝနှင့် ရှိနေလျှင် ချိုလဲ့နှင့် သီရိတို့လို စိတ်အေးချမ်းသာစွာဖြင့် တစ်ကိုယ်တော် ရွက်လွှင့်နိုင်ပေမည်။ သူငယ်ချင်းများ စုပေါင်းကာ ဘုရားဖူးထွက်လိုက်ကြ၊ Shopping ထွက်ကြ၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြနှင့် ဥမ္မာမှာသာ မလွတ်လပ်သည့်ဘဝကြောင့် မသွားနိုင်၊ မလိုက်နိုင်ပေ။

ဇာနည်က ရုပ်ရှင်လည်း မကြိုက်၊ Shopping ထွက်လည်း ဝါသနာမပါ။ ဥမ္မာဝယ်ပေးသည့်

အဝတ်အစားသာ ဝတ်တတ်၏။ သို့ပေမယ့် လူတစ်ကိုယ်အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုသည့်အတိုင်း ဇာနည်က အချက်အပြုတ်နှင့် ဈေးသွားပြီး ဟင်းစားဝယ်ခြမ်းရသည်ကို နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်၍ ချက်ကျွေးသည်ကို အားပါးတရစားမှ ကျေနပ်သူဖြစ်နေ၏။ ဥမ္မာက အပျိုဘဝကတည်းက မီးဖိုချောင်ဝင်ရသူ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ သည်တော့ ဆန်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို အဆင်ပြေအောင် တွဲပေးသည့် သဘာဝတရားကြီးကို ကျေးဇူးတင်မိတော့၏။

“ဟင်...ငါ့ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်သွားတတ်တာ မသင်္ကာစရာပဲ”

ဥမ္မာက ရေချိုးရပ်၍ ရေစိုအဝတ်ကိုလဲကာ မြေသံမကြားစေရန် ထွက်ကြည့်ပြီး ချောင်းလိုက်၏။ ဇာနည်က ဥမ္မာမရှိဘူးအထင်ဖြင့် ဝရန်တာတွင် ကျောခိုင်းကာ ဖုန်းပြောနေသည်။

“ကိုယ့်ကိုကူညီပါကွာ၊ မင်းကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ငါ့မိန်းမ စိတ္တဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ထိုစကားက ဥမ္မာ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေ၏။ မယုံသင်္ကာစိတ်က ပိုဆိုးလာပြန်သည်။

“အေး...ဒီလိုမှပေါ့ကွာ ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

“အေး...ဒီလိုမှပေါ့ကွာ ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း” စကားပြောပြီးခါနီးပြီဖြစ်၍ ဥမ္မာမှာ ကမန်းကတန်း ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ပြေးရပြန်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ရောက်မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

“သူ့သူငယ်ချင်းကို ဘာတွေညှိနေပါလိမ့်နော်၊ ငါကရော ဘာအကြောင်းနဲ့ စိတ္တဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဟင်း.....ဘာတွေမှန်းလဲ မသိတော့ပါဘူး”

အတွေးများနေသည့်အတွက် ကြာသွားရာ တံခါးဝမှ တခုနီးခုနီးနှင့် လာထုလေတော့သည်။

“မြန်မြန်ရေချိုးလေ၊ တော်ကြာ အအေးပတ်နေဦးမယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“ပြီးပြီ...ပြီးပြီ၊ တကတည်းရေချိုးလည်း မလွတ်လပ်ပါလားနော်”

ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ပူတတ်သည့် ယောက်ျားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ဥမ္မာက ကျေနပ်သွားမိ၏။

“ရော့.....ရေခွေးပူပူလေး သောက်လိုက်၊ ချမ်းနေပြီမဟုတ်လား၊ အရေးထဲ ခေါင်းကလျော်နေသေး၊ ခက်မယ်နော်”

တဘက်ဖြင့် ဆံပင်များကို သုတ်ပေးနေပြန်တော့ ကြည့်နူးမိသလိုလို ခံစားသွားရပြန်သည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း အိမ်

ထောင်ကျခြင်းက နောက်ကျသည် ဟုပင် ထင်မိပြန်၏။

ဇာနည်ရေချိုးချိန်တွင်တော့ ဥမ္မာက ဇာနည်ဖုန်းကိုယူကြည့်ကာ တစ်ဖက်သို့ခေါ်လိုက်၏။

“ဟယ်လို...ကိုကျော်စွာမင်း လားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“စောစောက ယောက်ျားက ရှင့်ဆီဖုန်းဆက်တာ ဘာပြောတာ လဲဟင်၊ သူပြောပြတာ မယုံလို့ မေးကြည့်တာနော်”

လိမ်ညာခြင်းမရှိစေရန် ချည် ပြီးတုပ်ပြီး မေးလိုက်သည့်စကား ကြောင့် အမှန်ကိုသိစေရ၏။

“ဪ... ဥမ္မာနဲ့ တုရား သွားဖို့ရှိတယ်ဆို၊ အဲဒီနေ့မှာ သူက Overtime ဆင်းရမှာလေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ့ကိုယ်စားဆင်းပေး ဖို့ အကူအညီတောင်းတာပါဗျာ”

သည်တော့မှဥမ္မာလည်း စိတ် ချမ်းသာသွားရ၏။

“သူက အဲဒီနေ့မှာမှ Overtime ခိုရတယ်လို့ရှင်၊ အခုလိုကူညီ တာ ကျေးဇူးပဲနော် ကိုကျော်စွာ မင်း”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ လူလွတ်တွေ က ဒီလိုပဲဗျ၊ အနိုင်ကျင့်တာကို

အမြဲတမ်းခံနေရတာ၊ ဒါပဲနော်၊ ဖုန်း ချလိုက်ပြီ”

ဖုန်းချသွားမှ ဥမ္မာလည်း သူ့ ရင်ဘတ်လေးကိုဖိကာ.....

“အမယ်လေး...တော်ပါသေး ရဲ့နော်၊ ဒီလိုတော့လည်း ငါ့ ယောက်ျားက သိတတ်ပါလား၊ ငါ့ ကိုတော့ ချစ်ပုံရပါတယ်လေ”

ဥမ္မာအား ကံကောင်းသူဟု ဆိုကြ၏။ ယောက္ခမနှင့် ယောက်မ များက အဝေးတွင်နေကြသည်။ ဇာနည်က ရန်ကုန်တွင် သင်တန်းလာ တက်ရင်း ဥမ္မာနှင့်တွေ့ပြီး ချစ် ကြိုက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်နှစ်အကြာတွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြန် မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်ခြင်းမှာ လည်း ဇာနည်က ရုပ်ချောသည်၊ မိန်းကလေးများ စွဲမက်လောက် သည့် ရုပ်ရည်နှင့် အပြောကောင်း မှုက ဥမ္မာအတွက် စိတ်မချစရာဖြစ် နေ၏။

ချိုလဲ့နှင့် သီရိတို့က တားကြ သေးသည်။ သို့ပေမယ့် ဥမ္မာကိုယ် တိုင်က ဇာနည်အား ဆုံးရှုံးခံရမည် ကို ကြောက်သည့်အတွက် တူနှစ် ကိုယ်တိုင်းပြည်အား တည်ထောင် လိုက်ကြ၏။ နှစ်ဦးသား စုဆောင်း ငွေများနှင့် တိုက်ခန်းလေးကိုဝယ် ယူကာ (ဇာနည်က လုပ်ငန်းလုပ် မည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မိဘထံမှ ငွေကျပ် သိန်း ၅၀

တောင်းခဲ့၏)နေထိုင်ကြသည်။ သို့ ပေမယ့် ဇာနည်အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ကို မိဘနှင့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက မသိကြပေ။

သူတို့လက်မှတ်ထိုးတော့ လည်း မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းများ က ကူညီကြ၏။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပတော့လည်း ဥမ္မာဘက်မှ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဇာနည် မိတ်ဆွေများသာ စည်စည်ကား ကားနှင့် မင်္ဂလာပွဲလေးအားကျင်းပ နိုင်ခဲ့၏။

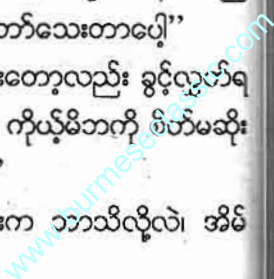
ဥမ္မာမိဘများက အိမ်ထောင် နှင့် အခြေတကျဖြစ်သွားသည့်သမီး အား စိတ်ချစွာဖြင့် နေရပ်သို့ ပြန် သွားခဲ့ကြ၏။ တစ်ခါတလေတွင် ယောက္ခမများထုမှ ဖုန်းလာ၏။ သို့ ပေမယ့် ဇာနည်က စကားကို ခပ် တိုတိုသာပြောပြီး ဖုန်းချပစ်ခဲ့သည်။

“ချွေးမနဲ့ စကားလေးဘာ လေး ပြောခိုင်းဦးလေ၊ ယောက်ျား က ရင်းနှီးအောင် လုပ်မပေးဘူး”

“လက်ထပ်တုန်းကလည်း ရောက်မလာကြဘူး၊ ကိုယ်ဘယ် လောက် မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသလဲ ဥမ္မာ၊ မင်းမိဘတွေက နားလည် ပေးလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ဝေးတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ရ မှာပေါ့ရှင်၊ ကိုယ့်မိဘကို ဖိတ်မဆိုး ရဘူးလေ”

“မင်းက ဘာသိလို့လဲ၊ အိမ်

က လုပ်ငန်းအတွက်ပေးတဲ့ ငွေ
သိန်း ၅၀ ကို ပြန်တောင်းနေပြီ
လေ။ ကိုယ်က လုပ်ငန်းမလုပ်ဘဲ
ကျွေးမွေးတာ ဝင်လုပ်နေတာ သိသွား
ကြပြီ”

သိန်း ၅၀ အတွက် ဥမ္မာလည်း
ပေးနိုင်ပါ။ ဝတ်ထားသည့်ပစ္စည်း
လေးများကို ရောင်းချလျှင် ငွေငါး
သိန်းပင် ပြည့်မည်မဟုတ်ပေ။

“အိမ်က ကိုယ့်ကိုမယုံတော့
ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ငွေကိုပြန်တောင်း
နေတာပဲ။ ဒီငွေကိုလည်း သူတို့က
ကိုယ့်အတွက် ချေးငှားပေးလိုက်ရ
တာလေ”

“ဟင်.....အဲဒါဆို ဘယ်လို
ထုပ်မလဲ၊ အိမ်ဝယ်လိုက်တာလို့
ပြောလိုက်လေ”

“မင်း ဘာမှမသိသေးပါဘူး
ကွာ၊ အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် မင်း
အိမ်ကို လာသိမ်းသွားကြမှာပေါ့”

ဥမ္မာမှာ ဗုဒ္ဓေါဟုသာ တလိုက်
မိ၏။ ဇာနည်မိဘများက ငွေမက်
မောသူများဖြစ်နေသည့်အတွက် အံ့
ဩသွားသည်။ ဒါကြောင့်လည်း
အိမ်သို့အလည်မခေါ်တာဘဲဟု ထင်
သွား၏။

“ငွေလိမ်ခံရတယ်လို့ ပြော
လိုက်တယ်၊ ဖုန်းလည်းပျောက်သွား
ပြီလို့၊ ဒီဖုန်းနံပါတ်လာရင် မကိုင်
နဲ့နော်၊ Black List လုပ်ထားလိုက်
မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ”

သည်တော့လည်း ဥမ္မာက ဇာ

ဥမ္မာအား
တံကောင်သူတု ဆိုကြ၏။
ယောက္ခမနှင့်ယောက်ဖများက
အဝေးကွေးနေကြသည်။
ဇာနည်ကရန်ကုန်တွင်
သင်တန်းလာတက်ရင်း
ဥမ္မာနှင့်တွေ့ပြီး
ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြ၏။
တစ်နှစ်အကြာတွင်.....

နည့်ဘက်မှမိဘများအား အဆက်
အသွယ် မလုပ်ရဲတော့ပေ။

“အဲဒါ ဇာနည် မရိုးထားတာ
ပဲပေါ့ ဥမ္မာ၊ သူလက်ထပ်တာကို
သူ့မိဘတွေ သိသင့်တယ်”

“ငွေသိန်း ၅၀ ကြောင့်ပဲကွာ”

“သိန်း ၅၀ က မင်းတို့ကို
ကို ဖွင့်ပြောမှဖြစ်မှာပေါ့၊ ဇာနည်သုံး

လိုက်တာမှ မဟုတ်တာဘဲကွာ၊ အိမ်ဝယ်တဲ့ထဲကို ထည့်လိုက်တာပဲ ဥစ္စာ”

ချိုလဲ့နည်းတူ သီရိကလည်း ပြောပြန်သည်။

“နေပါဦး ဥမ္မာ၊ ဇာနည်က သူလက်ထပ်တာ မသိစေချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ တစ်ခုခုတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေပြီကွာ”

“တို့လည်း မစဉ်းစားတတ် တော့လို့ မင်းတို့ကို ဖွင့်ပြောရတာ ပဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဇာနည်ကိစ္စကို ဝိုင်းစဉ်းစားပြီး အဖြေရှာပေးနေကြသည်။ ဥမ္မာကိုယ်တိုင်လည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။

“Viber ကိစ္စနဲ့များ သက်ဆိုင်နေမလား ဥမ္မာ၊ အဲဒီဖုန်းကို မင်း ပြန်ခေါ်လိုက်ပါလား၊ ခေါ်ကြည့်ပြီး ပြီလား”

“မခေါ်ရသေးဘူး”

“ဒါဆို အခုပဲပြန်ခေါ်ကြည့် ဥမ္မာ၊ အခြေအနေကို သိရတာပေါ့”

ဥမ္မာလည်း Viber ပို့လိုက်သည့် ဖုန်းနံပါတ်အား ပြန်ရှာပြီး ခေါ်လိုက်၏။ အမျိုးသားအသံထွက်လာသည်။

“ဟယ်လို..ဘယ်သူလဲခင်ဗျ”

“ဒီဖုန်းနဲ့ Viber ကနေ ကလေးပုံတွေ ပို့လိုက်တယ်၊ အဲဒါ

ဘယ်ကပို့တာလဲရှင်၊ ကျွန်မဖုန်းထဲ ဝင်နေလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဪ.....ဟုတ်လား၊ ကျွန်

တော်တော့ မပို့ပါဘူး၊ ခဏလေး နော်၊ ဟဲ့.....ကလေးပုံတွေ ပို့မိသေးလား၊ ဘယ်သူပို့ခဲ့တာလဲ၊ ဒီမှာ ဖုန်းမှားပို့တယ်နဲ့တူတယ်”

သူ့အိမ်သားများအား ပြန်မေးနေသံ ကြားရသည်။ ဥမ္မာက နားကိုတိုးကပ်၍ နားထောင်လိုက်ပြီး သီရိနှင့် ချိုလဲ့တို့အား အသံမထွက်ရန် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့် ပြလိုက်၏။

“ဟယ်လို.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရှင်”

“အစ်မကြီးက ဘယ်ကလဲ ခင်ဗျာ”

အရေးထဲ သူကပြန်မေးနေသေးသည်။ ဥမ္မာက စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့်.....

“ကျွန်မက ရန်ကုန်ကပါ၊ ဒီပုံတွေပို့လို့ ယောက်ျားနဲ့ ပြဿနာ တက်နေပြီ၊ ကွဲမယ်ကွာမယ်တောင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီရှင်”

“ဟာ....ဒီလောက်တောင်ပဲလား၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ပုံတွေက ကျွန်တော့်မြေးပုံတွေပါ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ ပို့လိုက်တာပါဗျာ။ အစ်မကြီးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ၂၅ နဲ့ ၅၂ မှားလွှဲလို့ပါနော်”

“ရှင်က ဆောရီး၊ ကျွန်မက မောပြီးပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ထားဝယ်ကပါဗျာ၊ တောင်ငူက မိတ်ဆွေဆီ ပြေးပုံလေးတွေပို့လိုက်တာပါ။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကံတရားပေါ့၊ ဒါပဲနော်”

တစ်ဖက်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။ အခုတော့ ရင်ထဲကျိတ်ခံစားမှုများက ရှင်းသွားရ၏။ Speaker ဖွင့်ထားသည့်အတွက် သီရိနှင့် ချိုလဲ့တို့အား ရှင်းပြစရာ မလိုတော့ပါ။

“အမယ်လေးနော် ဖုန်းမှားပို့ရတယ်လို့ဟယ်၊ ခံစားရတဲ့သူက သေလုမြောပါးပဲ”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် စောစောကတည်းက ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုဇနည် သနားပါတယ်၊ သူ့မှာ သံသယနဲ့ထဲ နစ်ခဲ့ရတာ”

ဥမ္မာက ဇနည်လှုပ်ရှားသမျှကို သင်္ကာမကင်းသည့် သံသယမျှက်လုံးနှင့် အချိန်တိုင်း ကြည့်နေမိသည်။ မောနေရသူက ဥမ္မာပါ။

“ကံကဖန်တီးလာတာကိုးကွာ၊ ကံကြောင့် စိတ်ချမ်းသာတာရှိသလို ကံကြောင့်လည်း ဘဝပျက်မတတ်မိမ်းနည်းရတာပဲ၊ ကဲ.....ရှင် အိမ်

ပြန်တော့ ဥမ္မာ၊ ရှင့်ရဲ့သံသယတွေ ဖျောက်တော့”

“ဟုတ်တယ် ဥမ္မာ၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ပြန်တော့၊ ဇနည်ဆီ လိုက်သွားဦးမှာလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူးဟာ၊ အိမ်ပြန်ပြီး ဈေးဝင်မယ်၊ ယောက်ျားအကြိုက် ချက်ကျွေးမယ်၊ သူအံ့ဩရအောင်လေ”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကြ...ကြ မြန်မြန်”

ဥမ္မာလည်း အိမ်သို့အမြန်ပြန်ခဲ့တော့သည်။

“ဟင်...ရှင်ကအရင်ရောက် နှင့်နေတယ်”

“အေးကွာ၊ ဒီနေ့ ဝမ်းသာတာနဲ့ ကုမ္ပဏီက နေ့ဝက်ခွင့်ယူပြီး ပြန်လာတာ၊ မင်းအကြိုက် ဘဲပေါင်းချက်ထားတယ်၊ ကြမဆိုင်ဟင်းချိုလေးနဲ့လေ”

ဥမ္မာက အိမ်အရင်ပြန်လာသည့်အကြိမ်မှာ မှန်သွား၏။ အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ဈေးသွားမည်ဟု ကြစည်ထားသည်။ ယခုတော့ ဇနည်ကိုကြည့်ပြီး သနားသွား၏။

“အိမ်ကိုအမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တယ် ဥမ္မာ”

သူ့အိမ်သားများအား
ပြန်မေးနေသံကြားရသည်။
ဥမ္မာကနားကို
တိုးကပ်၍ နားထောင်လိုက်ပြီး
သီရိနှင့် ချိုလဲ့တို့အား
အသံထွက်ရန်
လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့်....

“ဟုတ်လား၊ ရှင့်မိဘတွေက ဘာပြောလဲဟင်”

ဇာနည်သည် ဥမ္မာ၏ပခုံး လေးကို ဖက်ပြီးနောက်.....

“မေမေက စိတ်မကောင်းဘူး ပေါ့၊ သားရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝင်နဲ့ချင် တာလေ၊ ပြီးတော့ သူ့ ချွေးမလေးကိုလည်း တွေ့ ချင်တယ်တဲ့”

ဥမ္မာက ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်ဝန်းလေးလှန်ကာ မော့ကြည့်နေသည်။

“ဆွေပြုမျိုးပြု လာခဲ့ ပါဦးတဲ့၊ ညီမတွေကလည်း သူတို့ယောက်မကို တွေ့ ချင်နေကြတယ်၊ Viber ကနေဓာတ်ပုံပို့လိုက်မယ် ဥမ္မာ”

“ယောက်ျားသဘော လေ၊ အဆင်ပြေသွားတာပဲ ဝမ်းသာလှ ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ငွေကိစ္စကရော”

“ဪ.....ဒါက ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လက်ဖွဲ့တဲ့ကွာ”

“အမယ်လေး...တော်ပါသေး ရဲ့နော်၊ ငွေကိစ္စအတွက်နဲ့ ဥမ္မာ လေ ခေါင်းနောက်နေမိတာပါ”

“အခုတော့ခေါင်းနောက်စရာ မလိုတော့ဘူးကွာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ပြဿနာတစ်ခုဟာ မျိုသိပ်ထားတာ ထက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဆိုင်

ဖြေရှင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ပေါ့၊ တစ်ဖက်သတ် ခံစား နေရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ် စရာကောင်းသလဲ ဥမ္မာ”

“ဒါပေါ့ ကိုဇာနည်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က မှန်ကန်ပြီး ရိုးသားတဲ့လုပ် ရပ်နဲ့ ကောင်းတာ

ကိုလုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဖွင့်ပြောရဲရမှာပေါ့၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မျှိုသိပ်ပြီး ရင်မဆိုင်ရဲတာဟာ သူ့ရဲဘောကြောင့် သူတွေ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ၊ အဲဒါဟာ လူ တွေက သံသယဖြစ်စေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ကိုယ့်မိန်းမ စကားကို နားထောင်ပါတော့မယ်”

“ခွင့်ရက်ချည်ရရင် ကို ဇာနည် မွေးရပ်မြေကို အလည်

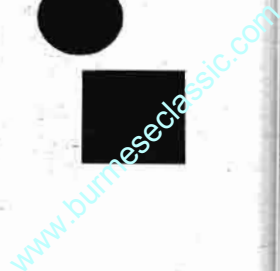
သွားကြတာပေါ့နော်၊ အသိုင်း အဝိုင်းနဲ့နေတဲ့သူမှန်သမျှ ဆွေမျိုး ဆိုတာ ခင်ခင် မင်မင် ရှိသင့်တယ်၊ မပြတ်သင့်ဘူးပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဇာနည်နှင့် ဥမ္မာတို့အနာဂတ် သည် ကြည်လင်ဝင်းပေသည် ကောင်းကင်ကြီးနယ် စိတ် ချမ်းမြေ့ခြင်းသို့ ရောက် နေတော့သည်။ သို့မဟုတ် ပါက Viberမှ ကလေး ဓာတ်ပုံပို့သည့် ကိစ္စတွင် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ဖုန်းနံပါတ် ပေါ့လျော့မှားယွင်း ခြင်း ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲ နိုင်သည် အထိ ဖြစ်ပေါ် လာစေနိုင်သည်။ ဤသည် ကို သတိထားဆင်ခြင် တတ်ပြီး စာနာစိတ်ရုံ ကြံလျှင်ဖြင့် လူမှုရေးကိစ္စ များ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ကြောင်း

လူတို့၏အား သတိပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

လေးစားစွာဖြင့် နွေအလွန်

မောင်စုန်းညွန့် (မင်းမိမိကုန်း)
ခရီးတစ်ထောက်
သမီးပျောက်ရှာပုံတော်

၄၀
[Handwritten signature]

ခရီးတစ်ထောက်
သမီးပျောက်ရှာပုံတော်

မောင်ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း)

ရထားက ရွာသာကြီးကိုကျော်
ပြီး ရှေ့မှာ တိုးကြောင်ကလေး၊
ငမိုးရိပ်၊ သယ်နိုးကျွန်း၊ နှင်းဆီ
ကုန်း၊ မလ္လာကုန်း၊ ပုဇွန်တောင်၊
နောက် ရန်ကုန်။ ဤရထားခတ်
နှုန်းနှင့်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်ကို
ဆယ် မိနစ်အတွင်း
ရောက်မှာသေချာနေ
ပြီဟု စိတ်၌
ကျွန်မ တွေး
တော နေမိပါ
သည်။

ကျွန်မနှင့်
ကျွန်မ၏ သာသနာ
ပြုလုပ်ငန်းများတွင် ရှေ့
ဆောင်လမ်းပြ မီးရုံးတန်
ဆောင်ဖြစ်သော ကျွန်မ၏ဆရာ
ဦးထွန်းညွန့်ကျော်နှင့် ဓာတ်နန်း၊
နတ်နန်း၊ နတ်စခန်း ဒေဝတာ

ပူဇော်ပွဲ၊ ဗလိနတ် စာဒါနပြုပွဲ(ဝါ)
တောင်ပြုံးမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

အမိဋ္ဌာန်အရ သန်လျင်ကျိုက်
ခေါက်ဘုရား၊ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင်
အောင်ဓာတ်ယူရန် ရန်ကုန်မှ သန်

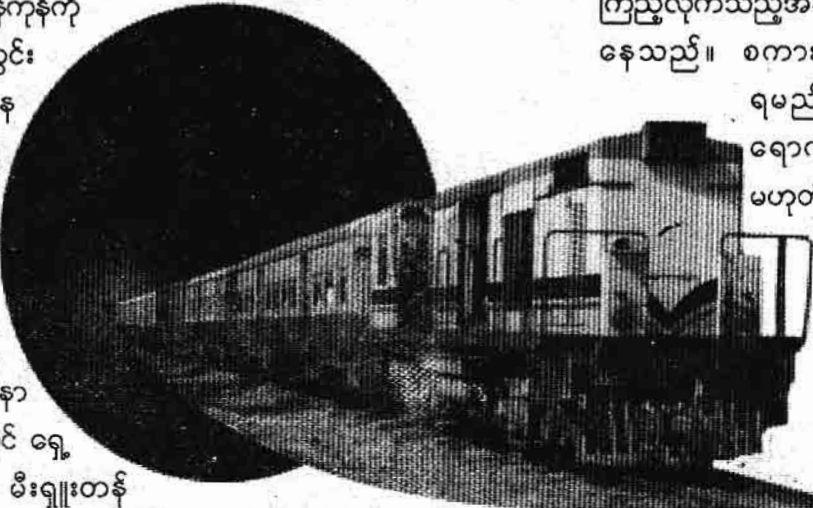
နှင့်အတူ အဖော်အဖြစ် မိခင်
ဒေါ်အုံးကြည်၊ အစ်မကြီးဖြစ်သူ
မတင်ကြည်နှင့် သားစည်သူတို့
လိုက်ပါကြသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း
ခရီးသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဆရာကို
ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဆရာမိုန်း
နေသည်။ စကားစမြည်ပြော
ရမည်။ ဘူတာ
ရောက်တော့မည်
မဟုတ်လား။

ကျွန်မက
ဆရာကိုခရီး
ဆက် ထွက်
ဖြစ်၊ မဖြစ်
မေးကြည့်
ရာ ဆရာက

လျှင်သို့ ခရီးတစ်ထောက် ဆက်
ကြရဦးမည်။ ဒါက ဆရာနှင့်
ကျွန်မကြိုထားသောအကြံ။ ကျွန်မ

မည်သည့်နေ့ဖြစ်သနည်းဟု ဖြေ
မေးသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ

ဆရာက ဗုဒ္ဓဟူးအခံနှင့် မဟာ ဘူတတိုင် ထူခိုင်းသည်။ ကျွန်မ တိုင်ထူလိုက်ရာ အောင်၊ ပွဲ၊ ကြီး၊ လံ၊ ထူ၊ စစ်၊ သူဖြစ်သည်။ ဆရာ က ထိုသို့ရလျှင် ယနေ့ခရီးသည် သန်လျင်မြို့သို့ မသွားဖြစ်တော့ ကြောင်း၊ သွားရမည့်မြို့က သန် လျင်ဆိုတော့ သောကြာနံမြို့။ ရ လာသော မဟာဘူတခွင်တွင် သောကြာက တိုင်ခြေရောက်နေ သည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးထွက်ဖြစ် မည်မဟုတ်ဘဲကြိုလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်ဘူတာတွင် ကားငှား နေဆဲမှာပင် (၆)နှစ်ကျော်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်၏ ပြဿနာကို အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းပေးရလိမ့် မည်ဟု ကြိုပြော၊ ကြိုဟောလေ သည်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကိုဝင်ပြီး ရထားပေါ်ကဆင်း၊ ကားငှားနေစဉ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်အဘိုး ကြီးတစ်ယောက်တို့ ပိုက်ဆံလာ တောင်းသည်။

ကောင်မလေးက (၆)နှစ်ခန့် သာရှိမည်ထင်သည်။ ချေးညွှတ် အထပ်ထပ်ဖြစ်သော်လည်း မူလ အသားအရေက ဖြူဆွတ်ဝင်းပ သည်။

မျက်နှာက အဆင့်အတန်းမြင့် မြင့် ချမ်းသာသည့်အတန်းအစား ထဲကမျက်နှာမျိုး။

ဆရာက ကျွန်မကိုလက်တို့ ပြီး ကိုင်း.....ဆရာမ ပညာစွမ်းပြ ပေတော့ဟုဆိုသည်။ ပထမ နား မလည်။ သို့သော် ဆရာသည် မည် သည့်စကားကိုမျှ အကြောင်းမဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့မဆို၊ အနက်ကင်းကင်း

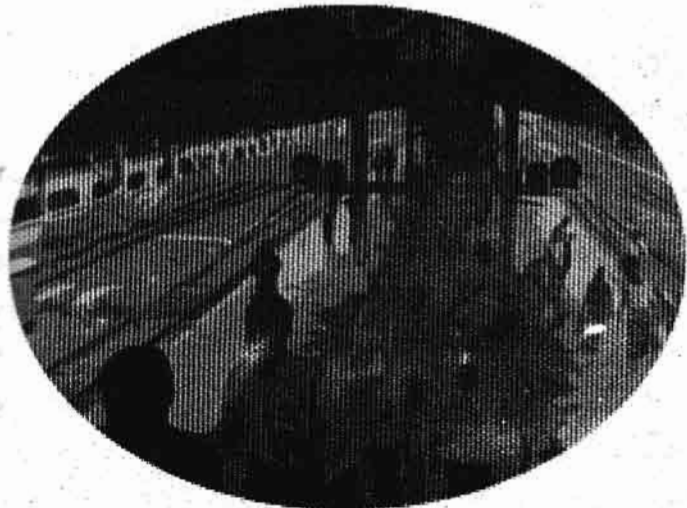
မဖွင့်တတ်။

ထို့ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ရပ်နေသော ဆရာ နောက်သို့ လိုက်မသွားဘဲ လက် ဝါးဖြန့် ပိုက်ဆံတောင်းနေသော ကောင်မလေး၏လက်ဝါးထဲသို့ ပိုက်ဆံငါ့ညှဉ်ကာ ကောင်မလေး၏ လက္ခဏာကို ကြည့်လိုက်မိရာ အံ့ ထိသွားမိသည်။ ကောင်မလေးနှင့် မည်သို့မျှ စပ်ဟပ်၍မရသော နောက်မှ အသားမည်းမည်းလူကြီး ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးနောက် လုပ်ဆင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ် တစ်ခုကို ဆက်လုပ်လိုက်သည်။

လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည် အလုပ်ဆိုသည်ကား ဘူတာအဖွန် ရှိ မီးရထားရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးကို အသိပေးပြီး ၎င်းမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ် ဦးကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မနှင့်အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးကိုခေါ်ကာ ထိုကောင်မလေး နှင့် လူကြီးကို ဖမ်းခိုင်းလိုက်ခြင်း ပင်။

ထို့နောက် ပဲခူးမြို့သို့ဖုန်း ဆက်သည်။ မည်သည့်အချိန် ရောက်မည်နည်းဟု သေသေချာ ချာမေးသည်။ ရဲစခန်းမှူးကိုအခြေ အနေအားလုံးကို ရှင်းသွားစေရန် နှစ်နာရီခန့်စောင့်ပါရန်၊ ထိုနှစ်နာရီ ခန့်ဆိုသည်မှာ ပဲခူးမှ ရန်ကုန်သို့ ကားမောင်းလာရမည့်အချိန်ဖြစ်

ကြောင်းပြောရင်း မုန့်လက်ဖက်ရည်တို့ မှာ သောက်ရင်း စောင့်ကြသည်။

အချိန်အခါမသင့်လိုက်ပုံက ကျွန်မ ခန့်မှန်းသည့် နှစ်နာရီခန့်ပင် မကြာလိုက်ဘဲ ရဲစခန်းရှေ့သို့ ခေတ်အမီဆုံး နို့နှစ်ရောင်ကားတစ်စီး ယိုးဆိုက်ကာ ချောမောလှပတောင့်တင်းသည့် လူကုတ်အမျိုး သမီးတစ်ဦး ဆင်းလာကာ ရဲစခန်းအတွင်း ဝင်လာတော့သည်။

ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မကို တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဟုမိတ်ဆက်စကားဆိုလာသည်။

ပြီးနောက် စခန်းမှူးထံသွားပြီး သူသည် ပဲခူးမြို့မှ ဒေါ်သီတာနွယ်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မထံတွင် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း မကြာခဏ လက္ခဏာစစ်ဆေး၊ ဗေဒင်မေးလေ့ရှိကြောင်း ပြောဆိုမိတ်ဆက်သည်။

ပြီးနောက် စခန်းအတွင်း ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး ဆရာတို့ ကျွန်မသမီးကို တွေ့ထားတယ်ဆိုဟု အလောသုံးဆယ်မေးလိုက်ရာ စခန်းမှူးက.....

“ဒေါ်သီတာရဲ့သမီးဟာ မုန့်သွားဝယ်စားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားရာက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အခုမြင်ရင် မှတ်မိနိုင်ပါဦးမလား။ အခု အတူတွေ့တဲ့ အဘိုးကြီးက ဒီကလေးမဟာ သူ့သမီးဖြစ်တယ်လို့ ပြောလာရင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ထိုသို့ စောဒကတက်မေးမြန်းရာ ဒေါ်သီတာနွယ်က.....

“သာမန်ဆိုရင်တော့ မှတ်မိစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ရင်ဘတ်မှာ မွဲနီသုံးလုံးပါလို့ ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ မှတ်မိတယ်ပါ

တယ်”

ထိုအခါ အနီးရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များက.....

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ ကလေးတွေကို ခိုးခိုးပြီး ပိုက်ဆံ တောင်းစား ခိုင်းနေတဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုး ထောင်ထွက် မိုးဟိန်းကြီးပဲ။ အခုတော့ တစ်မှုထပ်တိုးတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောပြကြသည်။

ဒေါ်သီတာနွယ်နှင့် သူ့သမီးအတွေ့တွင် သမီးရင်ဘတ်ကို လှန်ကြည့်ရာ မွဲနီသုံးလုံးကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်သီ

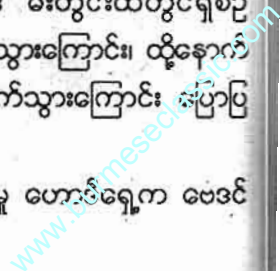
တာနွယ်မှာ.....

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

ထိုသို့ပြောကာ ငိုလေတော့သည်။

ဒေါ်သီတာနွယ်က ဆက်လက်ရှင်းပြရာတွင် သူ့ခင်ပွန်းသည် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဉာဏ်သွေးတစ်ယောက် သက်ဆိုးမရှည်ရှာဘဲ သမီးလေး မီးတွင်းထဲတွင်ရှိစဉ် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း၊ ထို့နောက် သမီးပျောက်သွားကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

ယခုမူ ဟောဒီရှေ့က ဗေဒင်

လက္ခဏာဆရာမက အင်္ဂါနဂါးဖြင့် အတတ်မြင်၊ အတတ်သိကာ သူမကို အကြောင်းကြားခေါ်ယူသည် ဖြစ်သောကြောင့် သမီးနှင့်ပြန်တွေ့ရကြောင်းပြောကာ ကျွန်မကိုထိုင်ကန်တော့သည်။

ငွေကျပ် ငါးထောင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ပေးသည်။ ကျွန်မက ငွေကိုမယူလိုကြောင်း၊ ထိုငွေကို ကျွန်မကိုလှူ

မည့်အစား ရွှေတိဂုံဘုရားတွင်လှူဒါန်းလိုက်ပါဟုပြောရာ ဒေါ်သီတာ နွယ်က ယခုအပြန်တွင်ပင် ဝင်လှူသွားပါမည်ဟု ဝမ်းသာစွာပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်သီတာနွယ်ပြန်သွားလျှင် ပြန်သွားချင်း ကျွန်မကို မေးချင်နေသည်မှာ ပါးစပ်ယားနေပြီဖြစ်သော စခန်းမှူးရဲအုပ်သန်းဦးက.....

“ဒီကလေးမကိုမြင်ရုံနဲ့ ဒေါ်သီတာနွယ်ရဲ့ သမီးမှန်း ဘာကြောင့် အတတ်ပြောနိုင်တာလဲ”

ထိုသို့ ကျွန်မကိုမေးရာ ကျွန်မက ဆရာရှင်းပြပါလိမ့်မယ်ဟု ဆရာ့ကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မက

**ဘုမ္မာပြန်ပုဒ်ပါးသူး၊
ပုပ်ပုလွာက
ချော့ဟေ့ပုပြီ၊
ပုဉ်းပုဉ်းချစ်သကတယ်၊
အဘက်ဘက်ကပြည့်ပုံစုံ
အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်မျှ.....**

ဆရာ့လောက် စကားပြောမတတ်၊ ပြောလျှင်လည်း လိပ်ပတ်လည်မည်မဟုတ်။ ဆရာသင်ပေး၍ မေဒင်သာဟောနေသည်၊ စကားပြောက လုံးဝမချော၊ ဆရာက ရေတစ်ခွက် သောက်ပြီး ရှင်းပြခဲ့သည်။

“ဒါက အင်္ဂါနဂါးချည်းသက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆက်စပ်တော့ခေါ်မှု ဒေသနာလည်း အမေကြီးပါပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်းပါဦး ဆရာ”

“ဒေါ်သီတာနွယ်ရဲ့ ဥပတိရူပမှာ ဘာအပြစ်ရှိသလဲ၊ ဘာအပြစ်မြင်သလဲ”

“ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ ရုပ်လက္ခဏာ ချောမောလှပပြီး မှည့်လည်းချမ်းသာတယ်။ အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပေါ့ ဆရာရယ်”

ဆရာက ထပ်မံ၍ရှင်းပြသည်။ ကောင်းခြင်းငါးဖြာ၊ ပြည့်စုံပါဦး ဥစ္စာနေ ပေါပြည့်ဝသား၊ ချောလှ ခုံထည် သီတာနွယ်သည် အရွယ် ကောင်းကုန်း လင်သေဆုံး၍ မူလုံး ကြွေကြွ မငြိမ်းရခင်၊ သမီးကထပ်

**ရူပနိကာယ်ကိုခိုခို၊
ဥပတိရူပကိုပြောပြော
ဘက်စုံရာကို
အများပညာရှင်
ဒေါ်သီတာနွယ်
ဒေါ်သီတာနွယ်
ဒေါ်သီတာနွယ်
ဒေါ်သီတာနွယ်
ဒေါ်သီတာနွယ်**

ပျောက် မီးကထပ်တောက် သဘောရှိနေကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

အဘယ့်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရသနည်းဟု ကျွန်မကမေးရာ ဆရာက.....

“ဒါ ရူပနိကာယ်လို့ဆိုဆို၊ ဥပတိရူပလို့ပြောပြော အင်္ဂဝိဇ္ဇာလို့ အများပညာရှင်ခေါ်သလိုခေါ်ခေါ် ဒေါ်သီတာနွယ် ဒီလိုဖြစ်ရတာ သူ့ရုပ်ကြောင့်ပဲ။ ဒါကို သာမုန္တိက ကျမ်းထဲမှာ အတိအလင်း ဆိုထားဟော ချက်ထုတ်ထားတယ်။

ထို့နောက် ဆရာက ထိုဟောချက်အား ရှင်းပြသည်မှာ.....

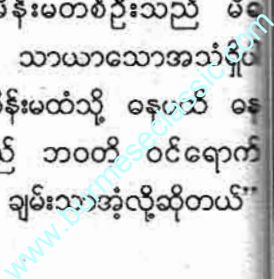
“အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟာ အတိနိလာ အလွန်ညိုသောဆံပင်၊ မုဒုကေသီ လွန်စွာနူးညံ့သောဆံပင်၊ သုမုဒိစ လွန်စွာ အဆင်းလှသော မျက်နှာ၊ ဂေ

သာစဆံပင်တို့သည် သုမချမာ လွန်စွာပြေပြစ်မည်၊ ကဏ္ဍောပိဝါ လက်ဝဲလည်တိုင်တွင် မွဲနီ ထင်ရှားစွာပါ၏။ ထိုအမျိုး သမီးသည် မုချချမ်းသာသည်လို့ ကျမ်းက အတိအလင်းဆိုထားတယ်”

ထိုအခါ စခန်းမှူးက.....
“ဒီလောက်လှပချမ်းသာနေပါလျက်နဲ့ လင်သေ၊ သမီးပျောက် စတဲ့သောကတွေ ဘာကြောင့်ကြုံရတာလဲဆိုတာ ရှင်းပြပါဆရာ”

ထိုသို့ပြောလာသဖြင့် စည်ကြီးသဖွယ် တီးမှမြည်သော ဆရာပညာရှိက ဆက်ရှင်းပြခဲ့သည်။

“အဲဒီကျမ်းမြတ်ထဲမှာပဲ အကြင်မိန်းမတစ်ဦးသည် မိခင်ကဟာစ သာယာသောအသံရှိပုံက ထိုမိန်းမထံသို့ နေပသီ နေဥစ္စာသည် ဘဝတိ ဝင်ရောက်တည်မြဲ ချမ်းသာအံ့လို့ဆိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ပါဦး”

“ဒါကြောင့် ဒေါ်သီတာနွယ် ချမ်းသာတာပေါ့။ ဒီကျမ်းထဲ လက္ခဏာသာမက ခြေခဏာ သာချက်ပါသေးတယ်။ ဒေါ်သီတာနွယ် မုဆိုးမဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကို ဒီလို ချီးထားတယ်”

“ဘယ်လိုပါလဲ ဆရာ”

“ယ သူ တု ခြင်္သေ့မိန်းမ၏ ပါဒ ခြေထောက်၌ အနာ ခြေသူကြွယ် ခြေထောက်၌ ပထမမြေ ခြေထောက်၌ နေဝဗုဒ္ဓ၏ မထိမူက ထို မိန်းမသည် မုချ မုဆိုးမဖြစ်လို့ ဟော ထားတယ်”

ဆရာက ထိုသို့ ရှင်းပြပြီး နောက် ဆန်းမူးက.....

“ဆရာနဲ့ ခဏတာတွေ့ရပေ မည် ဗဟုသုတတွေ အများကြီးသိ မည့် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဆရာ့ဆီကို ခြင်း ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဝင်လာ မိမိတို့မယ်၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် မှုတ်တာကတော့ ဒီကောင်မလေး မှုတ်တာကြောင့် ဒေါ်သီတာနွယ်ရဲ့ သမီးလို့ ပြောနိုင်တာလဲဆိုတာ

ရှင်း ပြပေးပါ ဆရာမ”

ထိုသို့ကျွန်မအား မေးမြန်းခဲ့ ရာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ အဘိုးကြီးကို မည်သို့မျှဆက်စပ်ကြည့်၍မရရာက မသင်္ကာဖြစ်ကြောင်း၊ ကောင်မ လေးရပ်က သန့်သန့်ချောချော

လေးဖြစ်ပြီး လက္ခဏာကလည်း လူချမ်း သာလက္ခဏာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီး နောက် မျက်နှာနှင့်မျက်လုံးက ဒေါ်သီတာနွယ်နှင့်ဆင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက စွပ်စွဲပြီး ဒေါ်သီတာနွယ်ကို လှမ်းခေါ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်သီတာနွယ်နှင့် ကျွန်မက ဗေဒင်လက္ခဏာကြည့်

ရှင်း ခင်နေကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သမီးပျောက်ကိစ္စကို သိနေခြင်းဖြစ် ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

နှစ်ရက်အကြာတွင် စခန်းမှူး သည် ကျွန်မတို့ဗေဒင်ဟောခန်းသို့ ဝင်လာပြီး ဒေါ်သီတာနွယ်၏ခင် ပွန်း ရှေ့နေက ထိုအဘိုး ကြီးကို အမှုတစ်မှုဖြင့် ထောင်ချဖူးသော ကြောင့် ထိုအဘိုးကြီးက ကလေး ကို အပြုံးဖြင့် ခိုးယူကာ ကလဲ့စား ချေသည်၊ အနေဖြင့် တောင်းခိုင်း သည်ဟုထွက်ဆိုကြောင်း ဝင်ပြော ပြခဲ့သည်။

စခန်းမှူးက ဆက် လက်၍ လက်ဗွေဖြင့် သူ့ခိုးဖမ်းပေးခြင်းကို မကြာခဏကြားဖူးပြီး ယခုကဲ့သို့ ဗေဒင်ပညာဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ကို ကူညီပြီး အမှုကို ဖော်ထုတ်ပေး သဖြင့် ဆရာနှင့်ဆရာမကို

ကျေးဇူးတင်ပါ ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။

မောင်ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း)

နှင်းစက် (လားရှိုး)
အပူတီတရ

အမှတ်တရ

နှင်းစက် (ထားနိုး)

“ရွှေလရယ်သာသာ....ငွေလ
ရယ်သာသာ.....ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့
မြေတလင်းမှာ...ပျိုတို့အိမ်ရှေ့ မြေ
တလင်းမှာ.....သူငယ်ချင်းတွေစုံ
စွာ...ပေါင်းစုလို့ကစားကြမှာ...ရွှေ
စွန်ညိုဝဲတမ်းလေး ကစား
ကြမှာ.... မထွေးရေ စွန်
ကြီးလာပြီကွာ”

“ထေး.....ဟေး.....ဟေး”
ဟော....ပြေးကြပြန်
လေပြီ။ လိုက်ကြပြန်လေပြီ။
“ဟေ့ ရွှေစွန်ညို....
လူကြမ်းကြီးရာ..... မကြမ်း
ပါနဲ့ကွာ”

ရွှေစွန်ညိုလိုက်တမ်း
ကစားနေ တာကိုကြည့်ပြီး
မြတ်မှာ ရယ်လိုက်ရတာ
ခိုက်ကြောတွေပင်နာရသည်
အထိ။ မြတ်မှာတစ်ယောက်
တည်း မယ်ဇင်ပင်ကြီး

အောက်ကနေပြေးပြေး၊ ဟာ.....
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘက်ကိုလာ
စသဖြင့် ဟစ်အော်အားပေးနေရ
ပါသည်။

တကယ်တော့ ကစားပွဲထဲထိ
တိုင် မြတ်၏အသံက တိုးပေါက်နိုင်
တာမဟုတ်ပါ။ မြတ်ထိုင်နေသော

မယ်ဇင်ပင်ကနေ ကစားကွင်း
ကွက်လပ်အထိက ပေးသုံးဆယ်ခန့်
ဝေးကွာလေသည်။ အဲဒီလိုဝေးကွာ
ရအောင်လို့ မြတ်ကိုယ်တိုင်ပဲ နေ
ရာရွေးထားရတာ။ မဟုတ်လျှင် သူ
တို့တွေ ပြေးရင်းလွှားရင်းဖြင့် မြတ်
ကိုဝင်တိုက်မိလျှင် အခက်သား။

“ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မဆော့
တာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း”

“အသားနာမှာစိုးလို့ပေါ့”

ပြောပြီး မြတ်မော့ကြည့်
လိုက်မိသည်။ မြတ်ထက်
အသက်အနည်းငယ်မျှ ပိုကြီး
နိုင်မည့် လူငယ်တစ်ယောက်။
သူကမြတ်၏ အနီးမှ သစ်မြစ်
ကြီး တစ်ခုပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။
မြတ် ထိုလူကိုမသိပါ။
ယောကျ်ားလေးတန်မဲ့နှင့်
ပြုံးလိုက်တိုင်း ဘယ်ဘက်ပါး
ချိုင့်ခွက်တစ်ခုက ထင်ထင်
ရှားရှားပေါ်နေသည်။

“မင်းက ဒီမြို့က...မဟုတ်

တာ”

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အားပေးနေသော မြတ်မှာ လက်ခုပ်တီးတာ ရပ်သွားရသည်။ ရန်ကုန်အထာဆိုလျှင်တော့ ဘာလဲ၊ ဘာလာကြောင်နေတာလဲလို့ မြတ်ပြောမိမှာ အသေအချာပင်။ ဒါပေမဲ့ အသားလတ်လတ်၊ ရည်ရည်မွန်မွန်နှင့်ဆိုပါလားလို့တော့ လပြည့်ဝန်းကြီးအောက်မှာ တွေ့မြင်နေရတော့ နှုတ်လွန်း၊ စကားကျွံသွားမှာ စိုးမိပြန်ပါသည်။ လည်ကတုံးအင်္ကျီအဖြူနှင့် ပီးပူခေါက်ရိုးကျနေသလို တောက်ပြောင်နေသောပုဆိုးကို ဝတ်ထားပြန်တာမို့ ကျူရှင်ဆရာလိုလို၊ ကျောင်းဆရာလိုလို။

“ဟေး...မထွေးကိုမိပြီဟေ့”
ကစားပွဲတစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။
“လသာတဲ့ရက်ဆိုရင် သူတို့တွေ ဒီလိုပဲ ကစားနေကြတာ”
“ကျွန်မကိုတော့မေးပြီး ရှင်က ကောဘာလို့ဝင်မကစားတာလဲ”
ထိုလူ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြသည်။
ထိုအချိန်မှာပဲ သန္တာက မြတ်ကိုကစားဖို့ လက်ယပ်ခေါ်သည်။
သန္တာကို ခေါင်းခါ လက်ကာပြလိုက်ရပါသည်။
“ဟယ်...မြတ်ကလည်း လာ

ကစားပါဆို၊ လာပါဟ၊ ဒီတစ်ခါနဲ့ တိုးတမ်း”
“မြတ်မှမကစားတတ်တာ သန္တာရယ်”
“နေပါစေ သန္တာရယ်၊ တော်ကြာ တို့ရွာကိုလာမှပဲ ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေ ရကုန်တယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်အပြန် စကားကောင်းမရ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”
အပျိုခေါင်း မကြည်ရိန်နှင့် သန္တာတို့ မြတ်ကိုခေါ်မရသောအခါ ခိုတိုးဖို့အတွက် သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် လူခွဲဝေယူနေကြပါသည်။
“ဪ...မင်းက ရန်ကုန်

သူကို၊ နာမည်က မြတ်တဲ့လား”
မြတ် ထိုလူကို စိတ်မရှည်စွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ည (၈)နာရီ ထိုးတော့မည်မို့ လမင်းဝိုင်းဝိုင်းကြီးက မြတ်တို့ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ပါတော့မည်။ ယနေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့။
“ကျွန်မက ယောက်ျားလေးတွေကိုမခင်တတ်ဘူး၊ ရှင့်ကိုလည်း မခင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မ စကားပြောရိုင်းရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”
“အဟင်းဟင်း.....”
ထိုလူ တဟင်းဟင်းရယ်တော့ မြတ် နောက်ကျောလှည့်သလို ခံစား

www.burmeseclassic.com

ရပါ၏။ မြတ်လို့နာမ်စားသုံးနေရာကနေ ကျွန်မလို့ဖြစ်သွားရပါသည်။ ထိုလူက ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုးဖြင့် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကိုထုတ်ယူကာ မြတ်ထံသို့ လှမ်းပေးသည်။ မြတ် သက်ပြင်းချ၍ ယူလိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ်လည်း ရန်ကုန်သားပါပဲ။ ကျွန်းတောလမ်းထဲမှာနေတာ”

မြေနီကုန်း ကျွန်းတောလမ်းလို့တော့ မြတ်သိပါသည်။ ရန်ကုန်သားဆိုလေသော ထိုလူ့ကို မြတ်တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်လိုက်ပါ၏။ ထိုလူ ဒီရွာကို ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။ မြတ် သတိထားမိတာက အရောင်မမှန်းနိုင်ပေမယ့် ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်က တလင်းလင်းရှိနေ

ပါသည်။ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုကို ဦးစားပေးတတ်သော မြတ်မှာ ထိုလူ့ကို အနည်းငယ် အမှတ်ပေးခဲ့မိပါပြီ။ ထိုလူ၏နာမည် လိပ်စာကတ်ပြားထဲ ပါနိုင်ပေမယ့် သဲသဲကွဲကွဲဖတ်မရပေ။ လရောင်အောက်မှာ သိုလှူ၏ခြေထောက်အစုံက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သန့်စင်နေပါ၏။

“ဒါနဲ့ ရှင်နာမည်က”

“လရောင်လင်း”

“ဪ...ကိုလရောင်လင်းတဲ့လား”

ထိုအချိန်မှာပဲ ခိုတိုးတမ်းကစားနေသူတွေထံမှ ဆူညံဆူညံ အသံများကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ အပျိုတစ်သင်း ငြင်းခုံနေကြပြန်

လေပြီ။

“မင်းနာမည်အပြည့်အစုံကကော”

“မြတ်ပန်းမွှေးတဲ့”

“နာမည်လေးက လှလိုက်တာကွယ်”

ထိုလူထံမှ ချီးကျူးသံကြောင့် မြတ် ကျေနပ်မိပါသည်။ ရန်ကုန်သားအချင်းချင်းဆိုတာနှင့်ပင် ရင်းနှီးမှုတွေ ရှိလာရသလိုမျိုး။

“မြတ်က ကျောက်မြောင်းသီတာလမ်းမှာနေတာပါ။ လိပ်စာအတိအကျကိုတော့ မပြောပါရစေနဲ့”

ကျွန်မလို့သုံးနေရာမှ မြတ်လို့ ပြောမိပြန်ပါချေ၏။

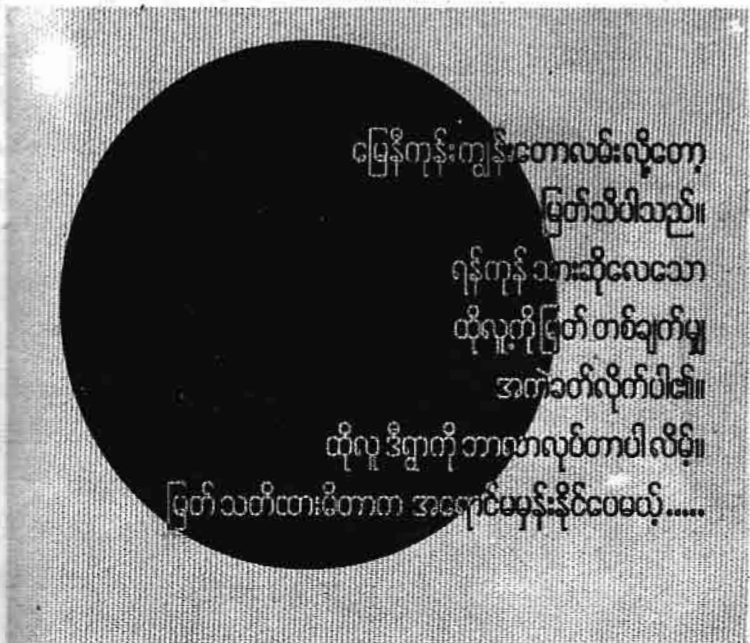
“သဘောပေါက်ပါတယ်မြတ်ရယ်၊ မြတ်က မိန်းကလေးကိုး”

ထိုလူ၏အသံ တိုးဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ဒီရွာထိပ်က အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ မြတ်နဲ့ကျွန်တော် တစ်ခါဆုံဖူးခဲ့တယ်”

“ရှင်.....”

“ဟုတ်တယ် မြတ်၊ မြတ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိနိုင်ပါဘူးလေ။ နှစ်တွေလည်းကြာပြီပေါ့တော့၊ အဲဒီတုန်းက နေရာသီအသုံးလုံးသင်တန်းပို့ချပြီးအပြန် ဒီရွာထိပ်မှာ မြတ်လို့ကားနဲ့ ကျွန်

မြေနီကုန်းကျွန်းတောလမ်းလို့တော့ မြတ်သိပါသည်။
ရန်ကုန်သားဆိုလေသော ထိုလူ့ကို မြတ်တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်လိုက်ပါ၏။
ထိုလူ ဒီရွာကို ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။
မြတ် သတိထားမိတာက အရောင်မမှန်းနိုင်ပေမယ့်.....

တော်တို့ကား မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်မိတာ”

“အို.....အဲဒီတုန်းက.....”

မြတ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိထားလိုက်ရပါသည်။

“အဲဒီတုန်းက ဒီရွာက မိသားစုတွေ ကယ်တင်ပေးခဲ့ကြတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ မြတ်တို့ မိုးညှင်းသမ္မုဒ္ဒေယျအပြန် ဒီနတ်ရေကန်ရွာက အမျိုးတွေဆီ ဝင်လည်ကြတာ၊ သန္တာနဲ့က ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်တယ်လေ”

“တိုက်မိတဲ့အရှိန်က ပြင်းတယ်၊ ကိုယ်တို့ဘီအမ်ကားပေါ်က စာတတ်မြောက်ရေး လုပ်အားပေးအဖွဲ့သားတွေ အားလုံးလိုလို သွေးသံရဲရဲနဲ့ ကိုယ်တို့ကားဒေရိုင်ဘာ အိပ်ငိုက်လိုက်မိတဲ့အမှားပါ၊ သူ့

ပေါ့ဆမှုကြောင့် အသက်တွေဆုံးရှုံးပြီး တစ်ဘဝတစ်ခန္ဓာ ပျက်ကြရတယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုယ်တို့ အသက်တွေကို ယုံကြည်စွာနဲ့ ပေးအပ်ခဲ့ပေမယ့် သူက တာဝန်ယူပြီး တော့ မစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ”

မြတ် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်မှ အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိပြန်တော့ မနွေတစ်နေ့ကလိုမျိုး။

“အခု မြတ်ကို အသေအချာကြည့်မိတော့မှ တဖြည်းဖြည်းမှတ်မိလာရတာပါ၊ မြတ်က အရင်အတိုင်းပဲနော်၊ ဆံပင်တွေရှည်လာတာကလွဲရင်ပေါ့၊ ကိုယ် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လျှောက်ကြည့်နေမိသေးတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုကူညီရမလဲပေါ့၊ မြတ်ကို.....မြတ်ကိုတော့ အမှတ်တရ ရှိနေခဲ့မိတာပါ၊ ဘာလို့လဲဆို

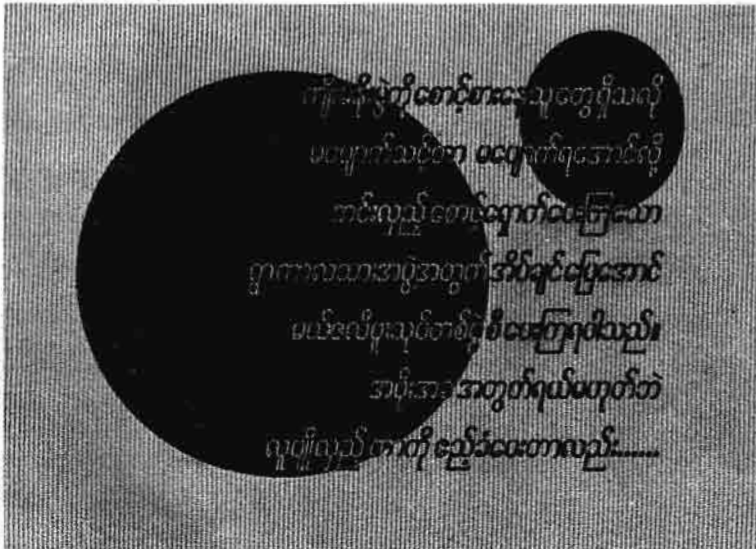
တော့ မြတ်က သတ္တိကောင်းတယ်၊ အော်ငိုမနေဘူး၊ သတ်လည်းမလစ်ဘူး၊ ကားအစိတ်အပိုင်းတွေကြားမှာ ညပ်နေတဲ့ မြတ်ရဲ့ခြေထောက်ကို အတင်းဆွဲထုတ်ကူကြတဲ့ ရွာသားတွေကို ကျိုးပါပြီ၊ ကျိုးပါပြီ၊ ကျွန်မခြေထောက် ကျိုးပါပြီလို့ မြတ်ပြောခဲ့တဲ့အသံကို ခုချိန်ထိ ကိုယ့်နားထဲမှာ ကြားနေရတုန်းပဲ သိလား”

အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိနေသေးသော ထိုလူ၏မှတ်ဉာဏ်ကို မြတ် ချီးကျူးမိပါသည်။ ထိုအချိန်က မြတ်၏ အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်ဝန်းကျင်သာ ရှိပါသေးသည်။

“ရှင်က ကျောင်းဆရာလား”

“ကျောင်းဆရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် မာစတာတက်နေရင်းနဲ့ မုံရွာခရိုင်ထဲကို အသုံးလုံးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် သင်တန်းတက်ပြီး လုပ်အားပေးလိုက်ခဲ့တာပါ၊ ကိုယ်က ကထိက သိပ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ”

“ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့မိသားစု ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးရခဲ့တယ်၊ အဖိတ်အစဉ်တော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ကားဒေရိုင်ဘာလည်း ပွဲချင်းပြီးပဲလို့ ဆေးရုံပေါ်မှာပဲ ကြားလိုက်ရတာမို့ သွားလေသူတွေကို အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါဘူး၊ ဝဋ်ကြေးဆင်

လိုက်ရတယ်ပဲမှတ်ပါတယ်။ ဒီခြေထောက်ပေါ့၊ ကျိုးခဲ့တာ”

“ဖြစ်ရလေ မြတ်ရယ်၊ အင်းဒါနဲ့လေ မြတ်က မြတ်လို့သုံးနှုန်းပြောဆိုတာကော၊ ကျွန်မလို့ သုံးနှုန်းတာကော နားထောင်လို့ကောင်းတယ်”

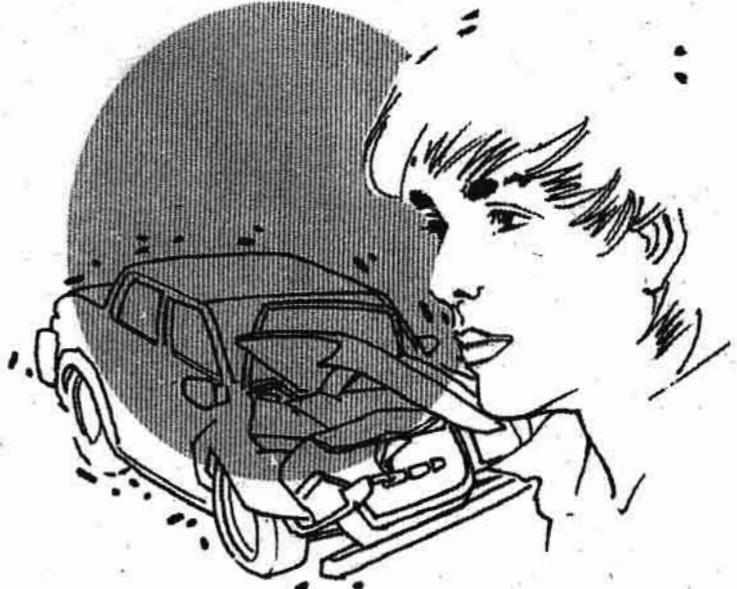
မြတ်တို့စကားကောင်းနေစဉ်မှာပဲ ခိုတိုးနေကြသော လူအုပ်ထဲသို့ ကလေးတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ကဲ...မယ်ဇေလီဖူး ပြုတ်ထားသူတွေကို အသုပ် သုပ်ကြတော့တဲ့၊ ရွာကာလသားခေါင်းဆောင်အဖွဲ့က ကင်းလှည့်တော့မှာတဲ့”

“ည ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ကြယ်တာရာနက္ခတ်စုံတာနဲ့ မယ်ဇေလီဖူး သုပ်စားရင် ဆေးပေါင်းခတယ်တဲ့”

ကျီးမန်းပွဲကို စောင့်စားနေသူတွေရှိသလို မပျောက်သင့်တာ မပျောက်ရအောင်လို့ ကင်းလှည့်စောင့်ရှောက်ပေးကြသော ရွာကာလသားအဖွဲ့အတွက် အိပ်ချင်ပြေအောင် မယ်ဇေလီဖူးသုပ်တစ်ပွဲစီ ပေးကြရပါသည်။ အဖိုးအခအတွက်ရယ်မဟုတ်ဘဲ လူပျိုလှည့်တာကို ညှော်ခံပေးတာလည်းဖြစ်ပါ၏။

“မြတ်ရေ.....ပြန်မယ်ဟေ့” သန္တာ ဖိနပ်ပြန်ရှာစီးရင်း မြတ်တို့ လှမ်းအော်ခေါ်သည်။ လပြည့်

ဝန်းကြီး ထိန်ထိန်သာနေပေမယ့် ထိုလူ၏မျက်နှာ ညှိုးသွားတာကို မြတ် မြင်ရပါ၏။

“ခေါ်နေကြပြီ၊ ကျွန်မကို အိမ်က အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ စီစဉ်ကြတာနဲ့ စိတ်ကောက်ပြီး ခဏလာခဲ့တာပါ။ ညနေက ဖုန်းလာတယ်၊ မေမေ မူးလဲသွားလို့တဲ့၊ မနက်ဖြန် ကျွန်မ ပြန်ရမှာမို့ ခုကတည်းက နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်နော်”

“မနက်ဖြန်ပြန်ရမှာတဲ့လား မြတ်ရယ်”

မြတ်လည်း စိတ်မကောင်းပါ။ ထိုလူ့ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သန္တာ့ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။ သန္တာတို့မှာ ချွေးတွေရွဲနှစ်လျက် ဟူးဟူးဟဲဟဲဖြင့် မောနေကြပါလေပြီ။

“မြတ် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီမဟုတ်လား၊ ဝင်ကစားပါဆိုတာကို”

“မပျင်းပါဘူး သန္တာရယ်၊ ဟိုမှာ ကိုလရောင်လင်းရှိတယ်လေ”

ပြောပြီး မြတ် ချာခနဲလှည့်ကာ မယ်ဇေလီပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ မယ်ဇေလီပင်ကြီးအောက်မှာ မည်သူမျှမရှိ။ ထိုလူနယ် ခြေလှမ်းအရမ်းသွက်တာပဲလို့ မြတ်စိတ်ထဲ အောက်မေ့မိပါ၏။ နောက်ကျောပြင်လေးကိုပင် မတွေ့ရတော့။

“နင့်အတွက် လရောင်ဖြာကျပြီး လင်းပေးနေတာကိုပြောတာလား၊ ဟား.....ဟား၊ ကဲ...လား၊ မြတ်ရယ်၊ ခြေလက်ဆေးပြီး အိပ်တော့လေ၊ မနက်ဖြန်အစောကြီး

အိပ်ရာထပြီး ထော်လာဂျီအကြံနဲ့ ကားဂိတ်သွားရဦးမှာမဟုတ်လား”

မြတ်မှာ လှည့်ကြည့်လှည့် ကြည့်ဖြင့် သန္တာလက်ဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါ၏။ ကံ ကြုံသေးလျှင် ပြန်ဆုံနိုင်မည်ထင်ပါ သည်။

လူခေါ်ဘဲလဲလေးကိုနိုင်လိုက် ပြီး မကြာခင်မှာပဲ တံခါးလာဖွင့်ပေး သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ တံခါး လာဖွင့်ပေးသူက မြတ်၏မိခင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်။ အရပ်မြင့် မြင့်၊ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ကျက် သရေရှိလှတာမို့ မြတ်မှာ တဒင်္ဂမျှ ငေးမောကြည့်နေမိပါသေးသည်။

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲကွယ်”

ပျားသကာလို ချိုမြလေသော အသံက သာသာယာယာ။

“ဒါ ကိုလရောင်လင်းတို့အိမ် ဟုတ်ပါသလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီက လရောင်လင်းရဲ့အမေ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးမင်္ဂလာဖိတ် စာ လာဖိတ်တာပါ”

မြတ် ဖိတ်စာကို ရိုရိုသေသေ ပေးလိုက်ပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာကို မြတ်ကိုယ်တိုင် လာဖိတ်

ပြီး မြတ်ကိုယ်တိုင် ဝမ်းနည်းနေရ ပါသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က မြတ် ကို အရွယ်မလွန်ခင် အိမ်ထောင် ချပေးမယ်ဆိုပြီး စီစဉ်ကြတာမို့ မြတ်မှာ ကြေကြေကွဲကွဲ။ မြတ် အိမ် ထောင်မပြုချင်သေးပေ။

သတို့သားလောင်းက မြတ် ထက် အသက်ခြောက်နှစ်ခန့်ပိုကြီး လေသည်။ ဖေဖေတပည့်သား လည်းဖြစ်ပါ၏။ B.E ပြီးလို့ ဆောက် လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်မှာ နေရာတစ် ခုရနေခဲ့ပြီ။

သတို့သားလောင်းဘက်မှ မြတ်ကို လိုလိုလားလားနှင့် လာ

ရောက်တောင်းရမ်းခဲ့ကြလေတော့ မြတ်၏မိဘနှစ်ပါးမှာ လူသိထင်ရှား ချီးမွမ်းခံရပါ၏။ တွေးရင်းတွေးရင်း မြတ်ငိုချင်လာခဲ့မိပါသည်။ ချစ်သူ ရည်းစားဆိုတာလည်း မြတ်မှာမရှိ၊ မဟုတ်လျှင် ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ထဲကလို ဒီလိုနေရက်မျိုးမှာ ချစ် သူကို လာခိုးခိုင်းမည်၊ အချစ်အိမ် လေး တည်ဆောက်ကြမည်။

“ဪ.....သမီးနာမည်က မြတ်ပန်းမွှေးတဲ့လား၊ လူနဲ့နာမည် နဲ့ အင်မတန်လိုက်ဖက်ပါတယ် ကွယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်က နတ်တော် လပြည့်နေ့နော်”

www.burmeseclassic.com

ဖိတ်စာဖတ်ပြီးတော့ တစ်ဖန် မြတ်ကိုအကဲခတ်လာပါ၏။

“သားနဲ့သမီးမြတ်ပန်းမွှေး တွေတာ ကြာပြီသင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်လလောက် တော့ရှိပြီ အန်တီ၊ အိမ်က သမီး ကို နေရာချပေးဖို့စီစဉ်တော့ စိတ် ကောက်ပြီး နတ်ရေကန်ရွာကိုသွား လည်တုန်းကပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့လက နတ်ရေကန် ရွာမှာ.....”

မျက်ရည်များ ရစ်သိုင်းလာ ဆင်း မြတ်ကို ကြေကြေကွဲကွဲကြည့် နေတော့သည်။ မြတ် နားမလည်။

“ချို ဘယ်သူလဲ”

“သားရဲ့သူငယ်ချင်းတဲ့ အဖေကြီးရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ် လက မုံရွာနတ်ရေကန်မှာ ခင်ခွဲကြ ခဲ့ အခုမင်္ဂလာဖိတ်စာ လာဖိတ် စာတဲ့”

“ဒါနဲ့များ ချိုရယ် တံခါးဖွင့်

ပေးလိုက်မှပေါ့၊ ခမျာ လေးလွှာ အထိ တက်လာရတော့ မောနေရှာ မှာပေါ့”

သံပန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလာ သူက လရောင်လင်း၏အဖေမှန်း မြတ်သိလိုက်ပါသည်။ လရောင် လင်း၏မျက်နှာကျနှင့် အတော်လေး ဆင်တူသည်။

“ထိုင် သမီး၊ အန်ကယ့်နာ မည်က ဦးအောင်လင်း၊ ဒါက လ ရောင်လင်းရဲ့အမေ ဒေါ်ချိုချိုခိုင် တဲ့၊ အန်ကယ်တို့က ဒီနှစ်ပဲ ပင် စင်စားကြပါပြီ၊ အရင်စမ်းချောင်း အထက(-)မှာ စာသင်ခဲ့ကြတာ ပေါ့၊ အခုအန်ကယ်တို့ကို ရင်းရင်း နီးနီး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆို တိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပညာတတ်တွေ့မို့လည်း စကားပြောညင်သာကြဟန်တူလေ သည်။ ထိုလူ၏ဘဝကို မြတ်အား

ကျမိပါ၏။ တိုက်ခန်းကြီးက အကျယ်ကြီး။ အိမ်အကူတော့ ရှိ ဟန်မတူ။ အိမ်ပရိဘောဂများက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

ညှော်ခန်းနံရံပေါ်မှ လရောင် လင်း၏ ဘွဲ့ရဇာတ်ပုံကို မြင်လိုက် ရသောအခါ မြတ်ရင်ထဲမှာ တစ် မျိုးတစ်မည် ခံစားရပါ၏။ ထိုလူက ဇာတ်ပုံထဲကနေ မြတ်ကိုပြုံးပြနေ ပါသည်။

ဖူးစာဆိုတာ ဆိုချင်မှ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှဆိုတာ မြတ် လုံးဝအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားလိုက် မိပါပြီ။

“လိမ္မော်ရည်အေးအေးလေး သောက်ပါဦး သမီးရယ်”

ညှော်သည်ပီသစွာဖြင့် မြတ် လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက် ပါသည်။ ဒေါ်ချိုချိုခိုင်၏မေတ္တာ စေတနာကြောင့်လားမသိ။ လိမ္မော် ရည်က အေးစိမ့်စိမ့်နှင့် ချိုမြနေပါ သည်။

“ဒါ သမီးရဲ့လိပ်စာကတတ်ပါ၊ သမီးက အဝေးသင်နဲ့ပဲ ကျောင်း ပြီးခဲ့တာပါ၊ အခု ကျောက်မြောင်း ဈေးထဲမှာ အလှကုန်ဆိုင် ဖွင့်ထား ပါတယ်၊ အဲဒီဘက်ကိုရောက်ရင် ဝင်လည်ပါဦးနော်”

ဒေါ်ချိုချိုခိုင်တစ်ယောက်၊ မြတ် ကိုစေ့စေ့ကြည့် ရင်း

ညှော်ခန်းနံရံပေါ်မှလရောင်လင်း၏ ဘွဲ့ရဇာတ်ပုံကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မြတ်ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရပါ၏။ ထိုလူကဇာတ်ပုံထဲကနေ.....

လိပ်စာကတ်ကို လှမ်းယူပါသည်။

“သမီးလေးက စကားပြော သိမ်မွေ့လိုက်တာကွယ်၊ လူလိမ္မာ သား ယဉ်ပါးဆိုတာမျိုးပေါ့၊ အခု လည်း ကျောက်မြောင်းကနေ မြေ နီကုန်း စမ်းချောင်းအထိ တကူး တက ဖိတ်စာလာဖိတ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ချီးကျူးခံရတော့ မြတ်ကျေ နပ်မိပါသည်။

“ကိုလရောင်လင်းက နတ် ရေကန်မှာ တာဝန်ကျနေတာလား အန်တီ၊ သူက ကထိကသိပ်ဖြစ်

ချင်တာတဲ့”

မြတ်၏စကားအဆုံးမှာ ဒေါ် ချိုချိုခိုင်တစ်ယောက် ရှုဆေး တောင့်ရှုရင်း ဦးအောင်လင်း၏ ပခုံးကို လှမ်းမှီလိုက်တာ တွေ့ရပါ သည်။

“သားက တစ်ဦးတည်းသော သားလေ၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်စဉ်က ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာ တောင်ပါခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာစာ မေဂျာပဲ ယူခဲ့တယ်၊ Ph.D ရအောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ကြိုးဝါးထားခဲ့တာ ပေါ့၊ အခုအချိန်ဆိုရင်တော့ သား

ရဲ့အသက်က နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ပေါ့”

ဦးအောင်လင်း၏ သွင်မြင် သည်လည်း လေးစားစရာကောင် လှပါ၏။

“ဒါနဲ့ သားက ဒီအိမ်လိပ်စာ ပေးခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ လောက်က ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒီ မှာ သူပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာကတ်ပြာ ပါ”

မြတ် ဆလင်းဘက်ခံထဲက နေ လိပ်စာကတ်ပြားလေး ထုတ် ပြလိုက်ပါသည်။ မြတ်ထံမှ လိပ်စာ ကတ်ပြားလေး လှမ်းယူသော ဦး အောင်လင်း၏လက်များက ထပ် ရှားစွာ တုန်ယင်နေပါသည်။

“အင်း.....ဒီကတ်ပြားလေးက သားကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းထုတ်ခဲ့တာ အဲဒီနောက် ဖုန်းနံပါတ်အသစ်လေး ထပ်တိုးပြီး ပုံစံသစ်ထပ်ရိုက်ခဲ့တာ နှစ်မျိုးလောက်ရှိခဲ့ပြီ၊ ဘုရား... ဘုရား၊ ဒါဖြင့်ရင် အဖေကြီး၊ ကွန် တိုသားလေးက အခု နတ်ရေကန် မှာ ရှိနေသေးတာပေါ့နော်၊ အီး... ဟီး.....ဟီး”

ဒေါ်ချိုချိုခိုင် ဆွေးဆွေ့... မြည့်လိုက်တော့ မြတ် ဘာလဲ မုန်းမသိ။ မြတ်ကြောင့် ဦးအောင် လင်းနှင့် ဒေါ်ချိုချိုခိုင်တို့ သေ တွေ့ဖြစ်ရပြီနဲ့ ညွှန်သည်ကော

ဖြစ်ရတော့တာကို မြတ် စိတ်
ကောင်းပါ။

“သားကပေးခဲ့တာဆိုတော့
ပြန်ယူထားလိုက်ပါ သမီးရယ်”

မြတ် လိပ်စာကတ်လေးကို
ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။

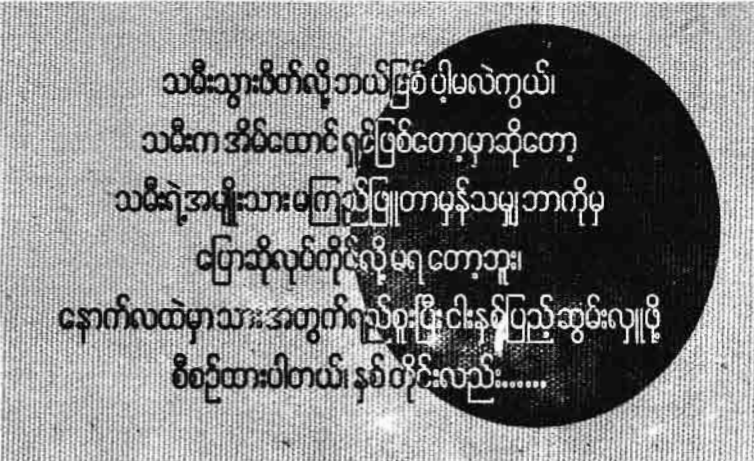
“ဒီကိုမလာခင် ဖုန်းဆက်ဦး
မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူကိုယ်တိုင်မိတ်
မှာပဲလေဆိုပြီး ကြိုတင်ဖုန်းမဆက်
ခဲ့တာပါ”

“အကြောင်းနဲ့အကျိုး ဆက်
စပ်နေတာကိုး၊ သမီးကိုယ်တိုင်လာ
ခဲ့တာကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာ
ပါ။ သမီးရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို အန်တီတို့
ရောက်အောင်၊ ဖြစ်အောင် လာပြီး
ချီးမြှင့်ပေးမှာပါ”

ပြောပြီး ဒေါ်ချိုချိုခိုင် မျက်
ရည်များသုတ်ကာနံရံကပ်ရှိုးကေ့စ်
တစ်ခုကို သွားဖွင့်နေပါသည်။

ကျောင်းဆရာတွေ၊ ဆရာမ
တွေဆိုပေမယ့် သူတို့ကိုယ်သူတို့
ဆရာ၊ ဆရာမလို့ မသုံးနှုန်းတာမို့
မြတ်သည်လည်း အိမ်ရှင်စိတ်တိုင်း
ကျ အန်ကယ်၊ အန်တီနှင့် ပြန်
လည်သုံးနှုန်းပြောဆိုရတာ အားနာ
မိပါသည်။

“သမီး ဒီမှာဖတ်ကြည့်ပါဦး”
ဒေါ်ချိုချိုခိုင်က သတင်းစာ
တစ်စောင်နှင့် ယပ်တောင်တစ်ခု
ကို မြတ်၏ရှေ့သို့ ချပေးလာပါ
သည်။ မြတ်မှာ အတွေးတွေချာချာ

လည်လျက် အရောင်နွမ်းနေပြီ
ဖြစ်သော သတင်းစာကို ဖွင့်ဖတ်
လိုက်သည်။

“ဒီကြော်ငြာလေးကို ဖတ်
ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်”

ဒေါ်ချိုချိုခိုင် လက်ညှိုးညွှန်ပြ
ရာနေရာသို့ မြတ် ဖတ်ကြည့်လိုက်
ပါသည်။ ဖတ်နေရပေမယ့် မြတ်
ဘာတွေဖတ်လိုက်ရမှန်း မြတ်မယ့်
နိုင်။

“မုံရွာမှာပဲ သင်္ကြံဟ်ခွဲရတာပါ
သမီးရယ်”

ဒေါ်ချိုချိုခိုင် ချုံးပွဲချင်လေပြီ။
မြတ် မယ့်နိုင်ပါ။ နံရံပေါ်မှ လ
ရောင်လင်း၏ဓာတ်ပုံကို လှမ်း၍
ကြည့်မိပြန်တော့ မြတ်ကိုပြုံး၍
ကြည့်နေပြန်ပါသေးသည်။

“သူ့ဝိညာဉ်က အဲဒီကတည်း
က သမီးကိုမြင်ပြီး စွဲလမ်းခဲ့မှာပေါ့
လေ၊ သားသာ တကယ်လို့ သက်
ရှိထင်ရှား ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် သမီး

နဲ့ပေါင်းဖက်နိုင်မယ့် ကံကြမ္မာဖြစ်
မယ်ထင်ပါတယ်။ သားလေး
အဖိတ်အစဉ်မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်
သမီးကို အန်တီတို့က ဒီအချိန်မှာ
ချွေးမ တော်စပ်နေရလောက်ပါပြီ
လေ”

“ကိုလရောင်လင်းရိတ်တဲ့ မယ်
ဖယ်ပင်ကြီးဆီကို သမီးကိုယ်တိုင်
သွားမိတ်ချင်တယ်”

ဦးအောင်လင်း လက်ကာ၍
တားပါ၏။

“သမီးသွားမိတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်
ပါ့မလဲကွယ်၊ သမီးက အိမ်ထောင်
ရှင်ဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ သမီးရဲ့
အမျိုးသား မကြည်ဖြူတာမှန်သမျှ
ဘာကိုမှ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်လို့ မရ
တော့ဘူး၊ နောက်လထဲမှာ သား
အတွက်ရည်စူးပြီး ငါးနှစ်ပြည့်
ဆွမ်းလှူဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ နှစ်
တိုင်းလည်း သူ့နောက်ဘဝ
သံသရာ ကောင်းစေဖို့ သမိတ်၊

သက်န်းလှပေးပါတယ်။ ဆွမ်း
ကျွေးတဲ့နေ့မှာတော့ အန်ကယ်တို့နဲ့
အတူ အမျှဝေဖို့ သမီးကို ဖိတ်ပါ
ရစေကွယ်”

မြတ် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“မောင်းရင်မမူးနဲ့၊ မူးရင်
မမောင်းနဲ့ဆိုပေမယ့် ကား
မောင်း တဲ့သူတိုင်းဟာ
အိပ်ရေးလည်းဝဝ
အိပ်သင့်တယ်။
သားရဲ့ တစ်ဘဝ
တစ်ခန္ဓာတော့
ပျက်စီးသွားရပြီ
ပေါ့ကွယ်။ ကား
ဒရိုင် ဘာအပါ
အဝင် နောက်ထပ်
သုံးလေးယောက်ကိုပါ
ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ယာဉ်တိုက်
မှုပေါ့။ အခြားမိသားစုတွေလည်း
အန်ကယ်တို့နည်းတူ ခံစားနေရ
မယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါ
တယ်”

မြတ်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်
ကို ထိန်းနေရပါသည်။

မြတ် စိတ်မကျန်းမာသူတစ်
ယောက်မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့
ဤလိပ်စာကတိပြားလေးက သက်
သေ။ မြတ်ဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုးမှာ
ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့မည့်
အမှတ်တရ။

နောက်ပြီး ထိုလူ လရောင်
လင်း၏ အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်တွေ
သစ်လွင်နေတာကလည်း ဦး
အောင်လင်းတို့ နှစ်စဉ် အလှူဒါန
ပြုပေးနေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။

“အဲဒီတုန်းက မာစတာတန်း

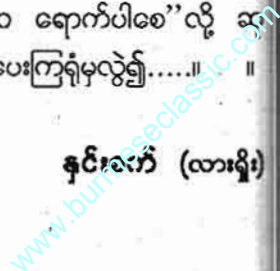
က ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ
ကြွေလွင့်ခဲ့ရတာဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့
ပညာရေးအတွက် အများကြီးနစ်
နာခဲ့ရတာပဲ သမီး၊ အဲဒီနေ့မှာ
သားနဲ့အတူ အဖိတ်အစဉ်ဖြစ်ခဲ့ရ
သူတွေကိုပါ တစ်ပါတည်းဖိတ်ခဲ့
မှာပါ”

မြတ် မျက်ရည်မကျလာရ
အောင် ထိန်းနေရပါသည်။ ဘာမှ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေဆိုပြီး ဘေး
အန္တရာယ် ကြုံခဲ့ရသော ယာဉ်
တိုက်မှု မည်မျှရှိပြီနည်း။

သေသောသူ ကြာလျှင်မေ့တဲ့၊
နာရေးယပ်တောင်ထဲမှ လရောင်
လင်း (၂၄)နှစ်ဆိုတာကို မြတ်က
မေ့နိုင်မည်တဲ့လား။ ဦးအောင်လင်း
နှင့် ဒေါ်ချိုချိုခိုင်တို့နည်းတူ ဤ
ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှ
သော အဖြစ်မျိုးကြုံ
တွေ့ခဲ့ရသော
မိသားစုတွေ
မည်မျှပင် ရှိနေ
ပါပြီနည်း။ သေ
ကွဲကွဲရမည် မှန်
သော်လည်း လ
ရောင်လင်း ထွက်
ခွာသွားချိန်က
စောလွန်းလှပါသည်။
တန်ဆောင် မုန်းလ
ပြည့်နေရောက်တိုင်း တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို မြတ်အမှတ်
ရနေမိမှာ သေချာပါသည်။

“ကိုလရောင်လင်းကောင်း
ရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေ”လို့ ဆ
တောင်းပေးကြရုံမှလွဲ၍.....။ ။

နင်းလက် (ထားရှိုး)

အောင်ကျော်ပျံ့

မမြင့်ခင်
ကြိုတင်ကာကွယ်ပု

မဖြစ်ခင်ကြိုတင်ကာကွယ်မှ

အောင်ကျော်ပြုံး

ဟိရိုရှက်ခြင်း၊ သြတ္တပ္ပကြောက်ခြင်းတို့။ သည်တရားနှစ်ပါးသာလျှင် လောကကြီးကို စောင့်ရှောက်တတ်တာပါ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သည်တရားနှစ်ပါးကို လောကပါလတရား၊ ဒါမှမဟုတ် ဧဝမ္မတရားလို့လည်း ခေါ်ဆိုတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၊ ဣန္ဒြေ၊ အရက်အကြောက် မရှိတဲ့သူတွေဟာ အမှန်စင်စစ်မှာတော့ ပျက်စီးခြင်းကို ရောက်ကုန်ကြတာပါပဲ။

ဒါတွေက မြတ်ဗုဒ္ဓဟောထားခဲ့တဲ့ တရားအစုတွေပါ။ သည်တရားအစုတွေနဲ့ အတူနေထိုင်ကြ

မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်ပါ့မလဲ။

အသက်ကို သင့်၊ မသင့်ထောက်ချင့်သိတတ်သောဉာဏ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်ရသလို ဥစ္စာစည်းစိမ်ဆိုတာကလည်း ကံဟောင်းကိုထူ၊ ကံသစ်ကူပြီး စောင့်ရှောက်ရပါ

တယ်။ ရလာမယ့်အကျိုးကတော့ အနာကင်းမယ်၊ အသက်ရှည်မယ်၊

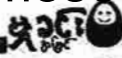
စည်းစိမ်တွေတိုးပွားပြီး ချမ်းသာမယ်ဆိုတာကိုပါပဲ။ အစစအရာရာမှာ ကောင်းရာကိုတု၊ ကောင်းမှုကို မြတ်နိုးနေမှ တော်ရုံကျတာပါ။

ကောင်းရာကို လိုချင်ရင်တော့ ကောင်းမှုမှာပဲ အာရုံစိုက်ရမယ်လေ။ ကိုယ်စိုက်လိုက်တဲ့ မျိုးစေ့အတိုင်း ကိုယ်ပြန်ရတတ်လေတော့ မျိုးစေ့မှန်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးသေးတယ်။

အန်တီမွေးဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ပါ။ ကျွန်တော့်အမေ ဒေါ်ထွေးကတော့ အန်တီမွေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီအစ်မတွေဖြစ်ပေမယ့်လို့ စရိုက်

ချင်းတွေက ကွာခြားတယ်။ အဲဒါကတော့ အသက်ကြီးလာလေလေကိုယ့်တရား ကိုယ်ရှုလေလေပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်တည်းနေ၊ တစ်စိတ်
တည်းထားဆိုတဲ့အတိုင်း ကျင့်ကြံ
နေခဲ့တယ်။

အန်တီမွေးကတော့ အသက်
သာကြီးတယ်၊ တရားမကြီးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း
သူ့ဘဝကြီးက ပုံမှန်အနေအထား
ကနေ တက်မလာသေးတာဖြစ်မှာ
ပါ။

အသက်သာကြီးတယ်။ ငယ်
မူငယ်သွေးစိတ်က ခုထက်ထိ
အောင် ပျောက်သေးတာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ သည်အသက်အရွယ်ဆိုတာ
တရားစခန်းကို သွားချင်ရင်သွား။

အန်တီမွေးယောက်ျားကကုန်သည်ပွဲစားလုပ်တယ်။ အရက်
သေစာဆိုရင် လုံးဝသောက်စားတတ်တဲ့သူလည်းမဟုတ်ပါဘူး။
အင်မတန်မှလည်း စည်းကမ်းကြီးတယ်။
သူတိုက်တိုင်ကလည်း စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့

ဒါမှမဟုတ် ဘုရားကျောင်းကန်ကို
သွားမှ တင့်တယ်မှာပါ။

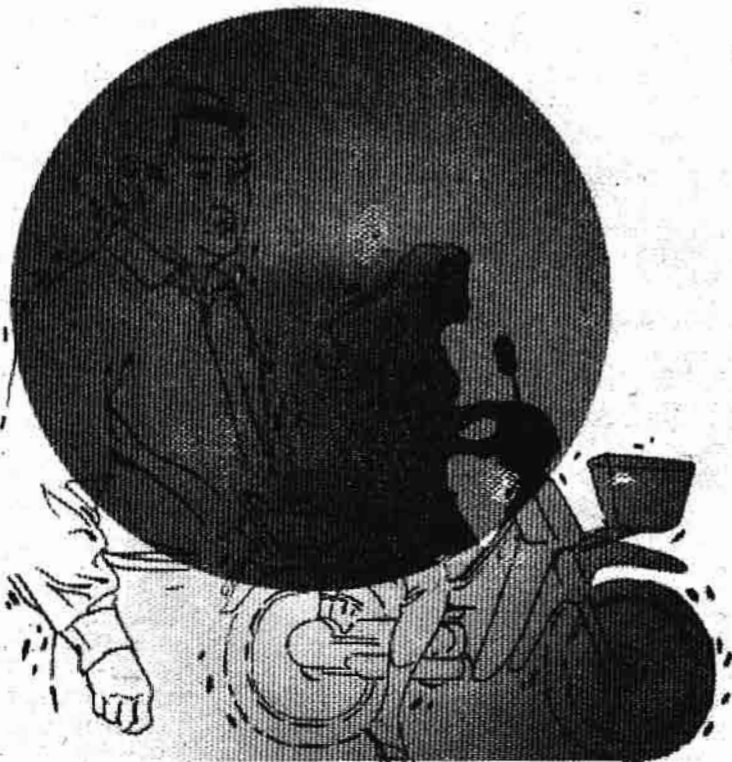
အန်တီမွေးအသက်နဲ့ အမေ
အသက်က သိပ်ကွာလှတာမဟုတ်
ပါဘူး။ အမေအသက်က ၆၄ နှစ်
ဆိုရင် အန်တီမွေးအသက်က ၆၂
နှစ်ထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ။ အန်တီ

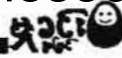
မွေးယောက်ျားက နဂိုကတည်းကို
က ချမ်းသာတဲ့မျိုးရိုးကနေ ဆင်း
သက်လာလေတော့ အန်တီမွေး
ခမျာ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးဖြစ်
ရတာပေါ့လေ။

အန်တီမွေးယောက်ျားက
ကုန်သည်ပွဲစားလုပ်တယ်။ အရက်
သေစာဆိုရင် လုံးဝသောက်စား
တတ်တဲ့သူလည်းမဟုတ်ပါဘူး။
အင်မတန်မှလည်း စည်းကမ်းကြီး
တယ်။ သူတိုက်တိုင်ကလည်း စည်း
နဲ့ကမ်းနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တာကိုး။ သည်
လိုစည်းကမ်းရှိလို့လည်း သည်လို
ချမ်းသာလာရတာပေါ့။

အန်တီမွေးတို့မှာ သားသမီး
ဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်။
ကြည့်ပြောတဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူ
ပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ကျတော့ မောင်
နမဝမ်းကွဲတော်စပ်တယ်ပေါ့။ အန်
တီမွေးတို့က ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်
ထဲမှာနေပါတယ်။

ယောက်ျားကလည်း ချမ်းသာ
လေတော့ သူတို့မိသားစုဟာ ရင်
ကွက်ရဲ့ လူချမ်းသာအနွယ်တွေပဲ

ပဲ။ ချမ်းသာတော့လည်း ချမ်းသာ
တဲ့အလျောက် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တာ
ပေါ့။ အန်တီမွေးယောက်ျားက သုံး
တာကို လက်ခံနိုင်ပေမယ့် ဖြုန်း
တာမျိုးကျတော့ မွေးထားတဲ့သမီး
မပြောနဲ့ အန်တီမွေးကိုတောင်မှ
ချမ်းသာပေးတာမဟုတ်ဘူး။

အလုပ် သွားတာတောင်မှ
ဆိုက်ကားနဲ့သွားတတ်တဲ့သူ။ သည်
တော့ အန်တီမွေးတို့သားအမိတွေ
အနေကျပ်ရတာပေါ့။

ကြည်ပြာကတော့ အခုမှအပျို
ပေါက်စအရွယ်။ သည်အရွယ်ဆို
တာ ဝတ်ချင်၊ စားချင်ရှာမှာပါပဲ။
သူများတွေ ဝတ်တာကိုမြင်ရင် သူ
လည်းဝတ်ချင်ရှာပေမပေါ့။ ဒါကို
အန်တီမွေးက သိထားတယ်။ ဒါ
ကြောင့်မို့ ယောက်ျားမသိရလေ
အောင် ကြည်ပြာကို ခိုးခိုးပြီးဆင်
ရတာအမောပါပဲ။

သမီးတစ်ထည်ဆိုရင် အန်တီ
မွေးလည်း တစ်ထည်ပါပဲ။ သမီး
ဘယ်သွားသွား သမီးနဲ့အတူလိုက်
သွားတာချည်းပါပဲ။ ဒါတွေက
ယောက်ျားမသိအောင် လုပ်နေတဲ့
အလုပ်တွေပါ။

ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက ကိုယ့်
အလုပ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ အိမ်ကို
လည်း ပြန်မကြည့်နိုင်ပါဘူး။
ယောက်ျား အိမ်ကထွက်တာနဲ့
တစ် ပြိုင်နက် သူတို့သားအမိတွေ

လည်း အိမ်ကနေထွက်ဖို့ စိုင်းပြင်း
ကြပြီလေ။

ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူက အိမ်
အတွက် ပြည့်စုံရအောင် ကြိုးပမ်း
သလောက် အန်တီမွေးတို့က ပေါ့
ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားပါပဲ။ တစ်ဆိတ်
ရှိ ကြည်ပြာနဲ့ပဲ အလှချင်းပြိုင်ဖို့
ကြိုးစားနေတဲ့ အန်တီမွေးပါ။

သူတို့ဘဝမှာ လှလေခက်
လေ။ လှတာမက်တော့ ညစာခက်
တယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေကိုလည်း သိ
ပုံမရပါဘူး။ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အရာ
ရာတိုင်းက ပြီးပြည့်စုံနေတာကိုး။

ခုတလော အန်တီမွေးတို့သား
အမိနှစ်ယောက် ဘာစိတ်တွေ
ပေါက်နေသလဲတော့ မပြောတတ်။
ဆိုင်ကယ်ကိုမှ လိုချင်နေကြတယ်။
အိမ်မှာကလည်း ဆိုင်ကယ်မပြော
နဲ့ စက်ဘီးတောင်မှမရှိတာ။ စက်
ဘီးမရှိတာကလည်း အကြောင်းရှိ
ပါတယ်။

ခုခေတ်က ဆိုင်ကယ်တွေ
မတရားပေါတဲ့ ခေတ်ကြီးမဟုတ်
လား။ မတော်လို့ စက်ဘီးစီးရင်းနဲ့
ဆိုင်ကယ်ကို တိုက်မိခဲ့သော် ကြုံ
လာရမယ့် အန္တရာယ်တွေကအများ
သားလား။ သည်အရေတွေကိုကြို
မြင်လို့ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူက
စက်ဘီးကို ဝယ်မပေးခဲ့တာ။

ခုလည်း လာပြန်ပါပြီ။ သား
အမိနှစ်ယောက်စလုံးက ဆိုင်ကယ်

လိုချင်ကြပြန်ပြီတဲ့။ ဆိုင်ကယ် အမျိုးအစားတွေကလည်း ပေါများ သလို တန်ရာတန်ဖိုးတွေကလည်း သိန်းအထက်မှာပဲရှိတယ်။ တစ်ခု တော့ရှိတယ်။ ဈေးချိုတဲ့ဆိုင်ကယ်

တော့ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်ခံ ဖို့့ရာ ဆိုင်ကယ်လည်း အာမ မခံရဘူး လေ။

အန်တီမွေးကိုယ်တိုင်က သူ့ ယောက်ျားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သိလေ တော့ တော်တန်ရုံကိစ္စတွေဆိုရင် ပါးစပ်တောင်မှ ဟရဲတာမဟုတ် ဘူး။ ခုဟာက ဆိုင်ကယ်ဖြစ်နေ တော့ အရဲစွန့်ပြီး ယောက်ျားကို အပူကပ်လိုက်ရတယ်။

ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူက အန် တီမွေး ဘာအကြံနဲ့ပြောတာကိုသိ ပြီးသားမို့.....

“အန္တရယ်ကောင်တွေကို အိမ်ထဲခေါ်မိသွင်းပါနဲ့ မွေးရယ်၊ နောက်ဆိုရင် ဆိုင်ကယ်နဲ့ပတ် သက်ပြီး ငါ့ကိုဘာမှလာမပြောနဲ့”

သည့်နောက်ပိုင်းကစလို့ ဆိုင် ကယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ယောက်ျား ရှေ့မှာ နှုတ်မဟရဲတာအမှန်ပါ။

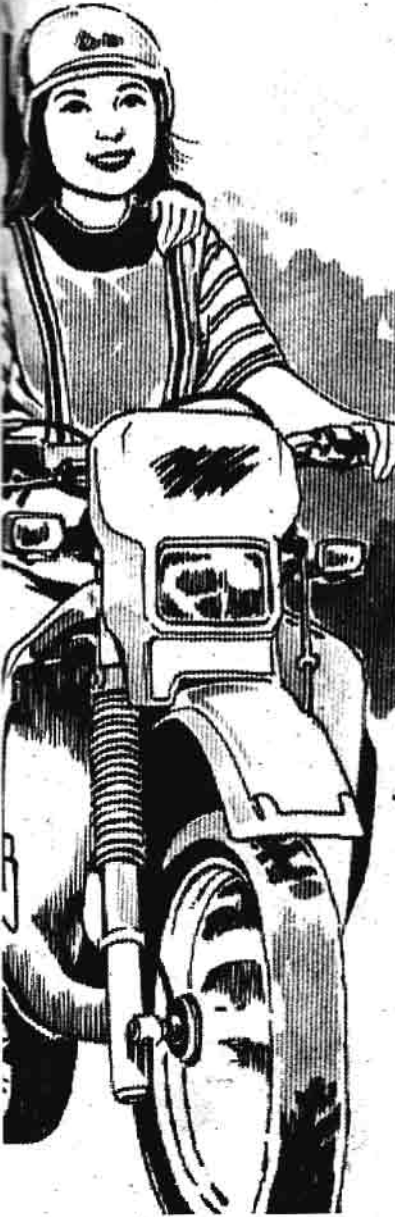
သမီးကြည်ပြာကလည်း ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဆိုင်ကယ်စီး တတ်သလဲတော့ မပြောတတ်။ သူ့ အဖေ ဝယ်မပေးတော့လည်း ရပ် ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်းမဆီမှာ ငှား စီးလိုက်တာပေါ့။ ပြဿနာဆိုတာ ရှင်းတတ်ရင် အလွယ်လေးပါ။

ငှားလာတဲ့ဆိုင်ကယ်နဲ့အတူ အမေ့ကို ဆိုင်ကယ်နောက်မှာတင် ပြီး မြို့လုံးပတ်လည် လျှောက် လည်ရတာအမော။ ဆိုင်ကယ်ဆို

တာ အစီးမတတ်ခဲ့ရင် လူကို အန္တရယ်ပြန်ပေးတတ်တဲ့ သတ္တဝါ လည်းဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က တော့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ကြည်ပြာကို ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော သူပြော တဲ့ “ငါသိတယ်၊ ဆရာမလုပ် နဲ့”ဆိုတဲ့ စကားနဲ့တင် ရေငုံနှုတ် ပိတ်လုပ်လိုက်ရပါတယ်။

ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်ကိစ္စ၊ ဘယ်အမှုမျိုးမဆို မဖြစ်သေးခင် သာ ကောင်းကြတာပါ။ ဖြစ်ပြီဟေ့ ဆို ဟိုလူ့ကိုပဲ အဖေခေါ်ရမလိုလို၊ သည်လူ့ကိုပဲ အမေခေါ်ရမလိုလိုနဲ့ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်မဖြုတ်နေလိုက်

တော။ နေရာတကာမှာ ငါသိ
ငါတတ် လုပ်ခဲ့ရင်တော့ ရင်ကျိုးရ
မှာ အမှန်ပါ။

မှတ်မိသေးတယ်၊ မှတ်မိ
သေးတယ်။ အဲသည်နေ့ကပေါ့။
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ သားအမိနှစ်
ယောက်စလုံး Shopping ထွက်ကြ
တယ်လေ။ ယောက်ျား
ဖြစ်တဲ့သူကတော့ အလုပ်
တွေအရေးကြီးလို့ဆိုပြီး
မနက်အစောကြီးကတည်း
ကုက အိမ်ကနေ ထွက်
သွားတယ်။

ကြောင်မရီတော့
ကြွက်တွေ မြူးပြီပေါ့။

ကြည်ပြာက လူသား
ငယ်တယ်၊ ဆိုင်ကယ်
မောင်းရာမှာ တော့
Speed ကိုအတော်မြှင့်ပြီး
မောင်းရမှ ကျေနပ်တဲ့သူ။
ပြီးတော့ နှစ်ယောက်
စလုံးမှာလည်း ဆိုင်ကယ်
စီးဦးထုပ်တွေ ဆောင်း

ထားတာ မဟုတ်။ ကံကြမ္မာဆိုတာ
မြင်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။

အမေဖြစ်တဲ့ အန်တီမွှေးကို
ဆိုင်ကယ်နောက်ကနေ တင်စီး
လာရင်း ဈေးတစ်ခုနားရောက်
တော့ တင်လာတဲ့ Speed ကလည်း
များ၊ ဆိုင်ကယ်ရှေ့မှာ ဖြတ်ဝင်
လာတဲ့ ခွေးကိုအရှောင် သည်မှာ

တင် အမှတ်မထင်ဘဲ ဆိုင်ကယ်
က လမ်းရဲ့ချိုင့်ခွက်ထဲကို ထိုးဆင်း
ကျသွားတယ်။

ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်မပါဘဲနဲ့ စီး
လာတဲ့ အန်တီမွှေးခမျာ ဆိုင်ကယ်
ရဲ့ဘုန်ခါမူကြောင့် ဆိုင်ကယ်
ပေါ်ကနေ မြေကြီးပေါ် ပြုတ်ကျ

သွားတယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ နောက်ကပါ
လာတဲ့ ကုန်တင်ကားကြီးက အန်
တီမွှေးရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး
ကို တက်ကြိတ်ပစ်လိုက်တာ မမြင်
ဝံ့စရာပါပဲ။

သာမန်လူဆိုရင်တော့ ခံနိုင်
ဖွယ်ရာရှိပေမယ့် အန်တီမွှေးက

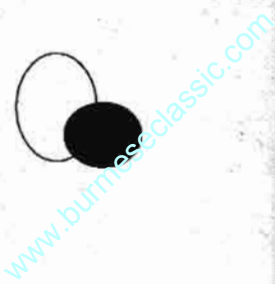
အသက်ကလည်းကြီး၊ နှလုံးရောဂါ
အခံကလည်းရှိ၊ နာကျင်မှုရဲ့ဒဏ်
ကို မခံနိုင်ဘဲ နေရာတွင်ပဲ ပွဲချင်း
ပြီးသေဆုံးခဲ့ရတယ်။

ခုဆို ကြည်ပြာရော၊ ကား
ဒရိုင်ဘာကြီးရော သက်ဆိုင်ရာရဲ့
စခန်းမှာ ရောက်နေကြပါပြီ။ ကိုယ့်
ကိစ္စ ကိုယ်ဖြေရှင်းကြပေါ့။
ဘယ် ကိစ္စမဆို မဖြစ်ခင်က
တည်းကိုက ကြိုတင်
ကာကွယ်ထားမှ ကောင်း
တာ။ အခုတော့ ငါသိ၊ ငါ
တတ်လုပ်ခဲ့လို့ သားအမိနှစ်
ယောက်လုံး ဒုက္ခဖြစ်ရပြီပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့
သူတို့သား အမိနှစ်ယောက်
အပေါ်မှာ သည်လိုပဲ မြင်
လိုက်မိပါတယ်။ ဘဝမှာ
အချိန်တစ်နာရီကို အလ
ဟာသ ဖြုန်းတီးရဲသောသူ
ဟာ ဘဝတန်ဖိုးကို မတွေ့
သေးဘူးဆိုတာကို ပါပဲ။

ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ခံစားရေး
ဖွဲ့ပါသည်။

အောင်ကျော်ပြုံး

ကလေးတွေ

ကမ္ဘာ

ကလေးတွေ
ကျောင်းအုပ်ဖို့
ကျွန်ုပ်တို့
ရွာတာဝန်နော်

တို့နှစ်ယောက်အတူတူ
မွေးထားတာပဲကွ
မင်းဗြာလဲ တာဝန်ရှိ
တာပေါ့

ကျောင်းဖွင့်ရာသီ
ရောက်ရင်
ကြားနေကျ
သံစဉ်...တွေ
ပေါ့ဟာ

၂၀၁၄

ထက်ထက်ခွဲခွဲ

ရင်နှင်းအညှာ၊
ဒါဝါတ်ပီးတောက်၊

နှလုံးသားပျက်ရည်

အတိတ်ဖိုးတောက်၊
အနာဂတ်ဖိုးတောက်

ထက်ထက်ဦးဝေ

မာမိ.....

သက်ဉာဏ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဇော်၊ မာမိသဘော
မထူးဘူးယူလို့ သက်ဉာဏ်ကို စိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ
သိပါတယ်။ ဒယ်ဒိုကိုလည်း သက်ဉာဏ် ကန်တော့
ခဲပါတယ်ရှင်။

**မာမိရဲ့သမီးမိုက်
ပွင့်သက်ဉာဏ်ခိုင်**

“ဒယ်ဒို.....ကြည့်ပါဦး၊ ရှင့်
သမီးလုပ်ပုံက မိဘမျက်နှာကို အိုး
မဲသုတ်သွားတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဟင်”

ဦးသက်ခိုင်လည်း ပင့်သက်
မောကို ချမိတော့၏။ သမီးလေး
ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ကျေ
နပ်နေသမျှ အခုတော့ သမီးဖြစ်
သူမှာ အိမ်တွင်ခိုင်းနေသော
ယာဉ်မောင်းနှင့်မှ ခိုးပြေးသွား
သည်တဲ့။ လူကြားလို့မှ မကောင်း
ပေ။ လူ ကိုထံအသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်

သော ဦးသက်ခိုင်အဖို့ အရှက်
တကွဲဖြစ်စေရ၏။ သူ့အဖို့ နှစ်ခါ
ရင်နာသွားရသည်။

“ဒီကောင်နဲ့ဖြစ်နေတာ မင်း
မသိဘူးလား မိန်းမရာ”

“အို.....ရှင့်သမီးက အသိ
တရားမှမရှိတာ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်၊
ကိုယ့် သိက္ခာနဲ့ စဉ်းစားပါလား၊
သူ လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊
သိရမှာပေါ့”

“ဟိုကောင်က ထောင့်
မကျိုးလို့ ဒီလကုန်မှာ အလုပ်
ထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊
တောက်.. လူအကြံ ခွေးဦးသွား
တယ်”

“ပြောမနေနဲ့တော့ရှင်၊ အခု
ရှင့်သမီးကို ပြန်ရှာပြီး ပြန်သိမ်းမှာ
လား၊ အိမ်မှာပဲ နှစ်ယောက်စလုံး
ခေါ်တင်ထားမှာလား”

ဦးသက်ခိုင်က ဒေါသ မျက်
နှာဖြင့်.....

“ပြန်ခေါ်ဖို့ စိတ်တောင်
မကူးဘူးကွာ၊ အိမ်ရိပ်တောင်
မနင်းစေနဲ့၊ တော်တော်မိုက်လုံး
ကြီးတဲ့သမီး၊ ယူစရာသင် ဒီ
လောက်ရှားလားဟင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားလည်း ဦးသက်ခိုင်အနီးတွင် မနေချင်သဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်ရ၏။ ခဏအကြာတွင် ဦးသက်ခိုင်မှာ ဂေါက်ရိုက်ရန် ချိန်းထားပုံရသည်။ ကားနှင့်ထွက်သွားသံကိုကြားမိ၏။ သည်တော့မှ ဒေါ်ခင်ခင်ထားလည်း ပင့်သက်မောကိုချပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်နိုင်တော့သည်။

“ခင်ထား တစ်သက်လုံးကျခဲ့ရတဲ့မျက်ရည်တွေ ရှင်ပြန်ပြီးကျဖို့ အလှည့်ရောက်လာပြီ ဦးသက်ခိုင်၊ ရှင့်နှလုံးသားကိုထိမှ နာတတ်ပြီလားဟင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားအဖို့ ခံစားခဲ့ရသည့်ဝေဒနာက နှလုံးသားနှင့် မဆုံခဲ့ပေ။ တွေးကြည့်လျှင် ရင်နာစရာများဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ပြီးနောက် သူမက ခံစားလွယ်သည့် နှလုံးသား ရှိသူပါ။ တစ်ချိန်က ဦးသက်ခိုင် ၏ရက်စက်မှုဒဏ်ရာက နှလုံးသားထက်တွင် မပျောက်သေးပေ။ ခုချိန်ထိ ရင်ထဲတွင် နာကျန်နေဆဲပင်။ ထိုအမြစ်တွယ်ကျန်ရစ်နေသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်က မည်သို့မျှ ပျောက်ပျက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်နှင့်အတူ ကျန်ရစ်နေ၏။

“အရာရာတိုင်းဟာ ကံစီမံရာ

တွေချည်းပါပဲ ဦးသက်ခိုင်၊ ရှင်တို့ကျွန်မတို့ဟာ ကံတရားအတိုင်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ ကံဆိုတာ နိမ့်ချညံ့မြင့်ချည်ပါရှင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားသည် မျက်ရည်များပိုင်းလာသည်အထိ ခံစားမှုက ပြင်းထန်နေမိ၏။ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာသည့်အပျော်က မည်သည့်အရာနှင့်မျှ ခိုင်းနှိုင်းမရပေ။ အနှစ်နှစ် အလလက မျှော်လင့်ထားသမျှ အခုတော့ ရောင်နီသန်းလာရပေပြီ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်ထားလောက် ပျော်မည့်သူမရှိတော့ပေ။

သက်ညှာသတင်းက တစ်နေ့တည်းတွင် ပျံ့နှံ့သွား၏။ ဦးသက်ခိုင်၏သမီးသည် ဤမျှလောက် လူမှုကွန်ယက်တွင် တစ်မှတုတ်ချင်း ပျံ့သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ ဦးသက်ခိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း သမီးဖြစ်သူအား ဂုဏ်ရည်တူသူနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် မိဘချင်း စကားပြောထားခဲ့၏။

“ဦးသက်ခိုင်ရေ ရှင် သိပ်ခံစားနေရမှာပဲနော်၊ ရှင်ခံစားလေ ကျွန်မ ဝမ်းသာလေတဲ့ ရှင်သမီးက အခုဆို သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပျော်နေပြီ ကဲ... ရှင် အခုဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဟင်... ဟင်... ဟင်...”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏အပျော်အဖော်ဝန်းကျင်တစ်လျှင် သူမကို မှု

သွားပြီဟု ထင်ကြပေမည်။ သို့ပေမယ့် သူမရင်ထဲရှိ ဖွင့်ပြောမပြနိုင်သည့် အမှန်တရားကို သိကြလျှင်ဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ ခံစားမှုအား စာနာပေးကြပါလိမ့်မည်။

“ဦးသက်ခိုင်၊ ရှင် ထမင်းစားဦးလေ ယောက်ျားရယ်”

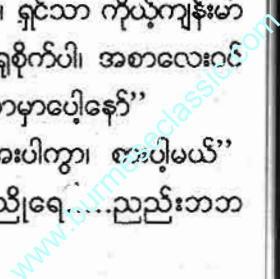
“မစားချင်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်သမီးလေးကို တွေ့ချင်တယ်၊ ရှာပေးပါလားကွာ၊ ဟိုကောင်တော့ ခေါ်မလာနဲ့”

ဦးသက်ခိုင်သည် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး အလုပ်မှ အနားယူလိုက်ရသည်အထိ သားသမီး၏စိတ်ဇောသောကက ပြင်းထန်လာ၏။ သက်ညှာထွက်သွားသည်မှာ တစ်လကျော်ကြာခဲ့ပေပြီ။

“ကိုယ့်ကလေး ကောင်းကောင်းမှ စားရသောက်ရ နေရပါ့မလားကွာ၊ ခင်ထား ကူညီပါမိန်းမရယ်.....နော်”

“စိတ်ချပါရှင်၊ ခင်ထားစုံစမ်းပေးပါ့မယ်၊ ရှင်သာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ၊ အစာလေးဝင်မှ ကျန်းမာမှာပေါ့နော်”

“အေးပါကွာ၊ စားပါ့မယ်”
“မိညီရေ.....ညည်းဘာဘာ

ထမင်းစားဖို့ ပြင်လာခဲ့ကွယ်၊ သမီး သတင်းကို စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ် ယောက်ျား”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ဖုန်းတစ် လုံးဖြင့် ဆက်သွယ်မေးမြန်းနေ သလို ဦးသက်ခိုင်မှာလည်း ထမင်း စားရင်း နားစွင့်နေ၏။ သက်ညှာ နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ၊ သူငယ် ချင်းများအားလုံးကို ဒေါ်ခင်ခင် ထားက မေးကြည့်သော်လည်း အားလုံးမှာ “မသိပါဘူး” ဆိုသည့် အဖြေကိုသာ တစ်ပြိုင်တည်းပေး ကြသည်။ သည်တော့ ရပ်ကွက် ထဲတွင် အပ်ကျသည်က အစ သိနေသောသူထံ စုံစမ်းရတော့ ၏။

“စိတ်မပူနဲ့ အန်တီ၊ ကျွန် တော် စုံစမ်းပေးပါ့မယ်၊ သက်ညှာ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့သိလည်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီသမီးက ပိတ်ထားမှာပေါ့”

“အေးကွယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း မင်းကိုအားကိုးတာပေါ့၊ သူတို့နေတဲ့နေရာကိုသိဖို့ပါပဲ၊ မင်း အန်ကယ်လ်လည်း သမီးစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲလဲတော့မယ်”

“နစ်ရက်အတွင်း နေရာ အတိအကျ လိုက်ပြမယ် အန်တီ၊ ပြီးရင်သာ.....ဟဲ.....ဟဲ”

“ပေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ စိတ်ချ စမ်းပါ ငါ့တူရာ”

ခိုင်ထူးကို ကတားပေးပြီး နောက် ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဦးသက် ခိုင်လည်း သူတို့စကားအား ကြား မည်ပင်။

“ကြားတယ်နော်ယောက်ျား၊ ရှင်သမီးကိုတွေ့အောင်ရှာပေးမယ် တဲ့၊ ရှင်သာ ထမင်းစင်အောင်စား လိုက်နော်၊ ပြီးရင် ဆေးတိုက် မယ်”

“အေးပါကွာ၊ မင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုစကားက ဒေါ်ခင်ခင်ထား အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား စေရ၏။ ဦးသက်ခိုင်က သူ့သမီး နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဒေါ်ခင်ခင်ထား အား သူစိမ်းမော ဆက်ဆံတတ် ၏။ ဤသည်ကိုပင် မနှစ်သက် ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ သက်ညှာမရှိခင်ကလည်း ဦးသက် ခိုင်၏ စိတ်ဖြင့်နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံစားခဲ့ရသလို သက်ညှာရှိချိန်တွင် လည်း သူမက သေးလှတစ် ယောက်ကိုသို့ စိတ်ဆင်းရဲရပြန် သည်။ သူမမှာ ဇနီးတစ်ယောက် နေရာတွင် မရှိသလို ခံစားခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သက်ညှာအပေါ် မနာလိုစိတ် ဖြစ်မိပြန်သည်။

ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရ သည်က ရတနာဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သက်ညှာအတွက် စိန်လည်ဆွဲ ခိုး စယ်ပေးခဲ့သည့်အဖြစ်ပင်။ ဒေါ်

ခင်ခင်ထား၏မိတ်ဆွေ ရတနာ ပွဲစားပြောပြမှ တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်း ဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ဖွင့်မမေးခဲ့ပေ။ နှလုံးသားထဲတွင် နာနာကျင်ကျင် ခံစားခဲ့ရုံမှလွဲ၍ ကံတရားဟုသာ သဘောထား လိုက်၏။ သက်ညှာကလည်း ဒေါ်ခင်ခင်ထားတွေ့အောင် ထုတ် မဝတ်ခဲ့ပေ။ ဖခင်စကားအား မြေဝယ်မကျနားထောင်ခဲ့သူပါ။ သို့သော်.....

“မာမို့ပစ္စည်းတွေက သက် ညှာပစ္စည်းတွေနော်”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ မိဘပစ္စည်း သားသမီးပိုင်တာပေါ့၊ မာမိနဲ့ဒေသနီ က သမီးအတွက်ပဲထားခဲ့မှာ၊ စိတ် ချ”

“ဟေး.....ဒါမှ သက်ညှာ မာမိကွ”

သက်ညှာသည် မိန်းကလေး ပီပီ လှချင်စိတ်ရှိသည်။ ဒေါ်ခင် ခင်ထား၏ညီမ ရောက်လာလျှင် အနားမှမခွာတော့။ ခပ်စိမ်းစိမ်း နေတတ်ပြီး ခင်ခင်မင်မင်မရှိခဲ့ပေ။

“သွေးကစကားပြောတယ်နော် မမ၊ သူ့အဖေစိတ်ဓာတ်အတိုင်းပဲ၊ မျိုးမှမစစ်တာ”

“တို့သမီးလေးကို မပြောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်က မေတ္တာ ပေးမှ မေတ္တာပြန်ရမှာပေါ့။ မမ

တော့လေ ကံတရားကိုယုံတယ်၊
လာ...သမီးလေး”

သက်ညှာသည်လည်း ဒေါ်
ခင်ခင်ထားထက် ဦးသက်ခိုင်ကို
ပိုပြီး ခင်တွယ်တတ်၏။ ပိုချစ်၏။
ရိုစေတော့လေ။ ဒေါ်ခင်ခင်ထား
အတွက် ထိုအရာသည် အရေး
မကြီးပါ။ သူမဘဝက အပစ်
ပယ်ခံဘဝလိုဖြစ်နေ၍ အလေ့
အကျင့်ပြောင်းသွားပါ။ သည်တော့
ကိုယ့်ဘဝအတွက် နောင်ရေးကို
သာ စဉ်းစားနေ၏။

“ခင်ထားကို ဥပေက္ခာစိတ်ရှိ
အောင် ရှင်တို့သားအလုပ်ခွဲတာ
နော်၊ အဲဒါ ခင်ထားမှာ အပြစ်မရှိ
ဘူး။ ရှင်ရဲ့ရက်စက်ခြင်းတွေက ခင်
ထားအတွက် အရေထူနေပါပြီ
ယောက်ျားရယ်၊ ရှင်ဘယ်လိုပဲ
သဘောထားထား ခင်ထားက
တုန်လှုပ်လာမယ့်မိန်းမ မဟုတ်
တော့ပါဘူး”

တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဦးသက်ခိုင်
က ဒေါ်ခင်ခင်ထား မရှိချိန်တွင်
သူ့သမီးသုံးခွဲနှင့် ငွေကြေးပေး
တတ်သေး၏။ ထိုအကြောင်းကို
အိမ်ဖော်မိညို ပြန်ပြောပြသည့်
အတွက် တစ်ခါတစ်ခါ ခင်ခင်
ဒေါ်ခင်ခင်ထား မသိအောင်
တိတ်တဆိတ်ပေးတတ်သည့်
ဖခင်အတွက် ချီးကျူးမိပါ၏။
သို့ပေမယ့် နာကျင်မှုများ ထိထိ

လာသည့်အခါ နှလုံးသားထဲတွင်
တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာရသည်။

နိုင်ထူးက ပြောသည့်အတိုင်း
ပင်။ နှစ်ရက်အတွင်း သက်ညှာတို့
နေသည့်နေရာသို့ လိုက်ပြန်ခဲ့၏။
ဦးသက်ခိုင်ကို ပြောပြ၍ ဒေါ်ခင်ခင်
ထားက လိုက်သွားခဲ့သည်။ သက်
ညှာသည် တကယ်ပင် အချစ်ကို
ကိုးကွယ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး
ဖြစ်နေ၏။ သူမတွင် ချစ်သူမရှိ
သေးသည့်အတွက် အနေနီးသူ
အား မျက်စိစုံမှိတ် လက်ခံလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

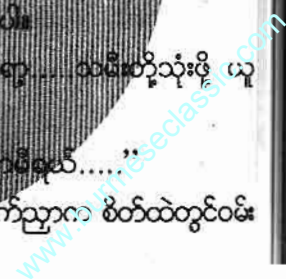
“မာမိ...မာမိလိုက်လာတယ်
နော်”

“ဒါပေါ့သမီးရယ်၊ မာမိသမီး
လေး ဘယ်လိုနေရသလဲဆိုတာသိ
ချင်တာပေါ့ကွယ်၊ အဆင်ပြေကြရဲ့
လား”

မေးမည်သာမေးလိုက်ရ၏။
ကြယ်ပြင်လမ်းအနီးနှင့် တက္ကတ
ကျွတ်မြည်နေသော ဝါးကြမ်းခင်း
လေးက သက်ညှာကိုယ်စား ဖြေ
နေသလိုပါ။

“ဧ... သမီးတို့သုံးဖို့ ယူ
ထား”

“မာမိရယ်.....”
သက်ညှာက စိတ်ထဲတွင်ဝမ်း

သာသွားသော်လည်း မျက်နှာပေါ်
မှ စိတ်မကောင်းခြင်းဟန်က အရိပ်
အငွေ့ မြင်တွေ့နေရ၏။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်
မာမိ”

“ဒါတွေ့ပြောမနေပါနဲ့တော့
ကွယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်စိုးထိုက်ရော”

“သူ့ အလုပ်ရှာထွက်သွား
တယ် မာမိ”

“ဪ... အေး... အေး...
ကောင်းတာပေါ့၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့မှ
နောင်ရေးထက် စားဝတ်နေရေးက
အရေးကြီးတယ်၊ သမီးမှာပါတာ
တွေ ထိုင်စားနေရင် တဖြည်းဖြည်း
နဲ့ကုန်သွားမှာပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ပြောရင်း
ဖြင့် သက်ညှာလည်ပင်းကို ကြည့်
လိုက်ရာ သူမ ဆင်ယင်ထား
ခဲ့သည့် နှစ်ကျပ်သားရွှေဆွဲကြိုးမှာ
မရှိတော့ပေ။ နားတွင်လည်း
ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေ၏။ မောင်း
ကွင်းလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းနှင့်
ပုလဲလက်စွပ်လေးတော့ ရှိနေ
သေးသည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ နှစ်လမပြည့်
သေးဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ ကုန်ပါရော့
လားအေ”

“ဆွဲကြိုးက အိမ်ငှားတော့
စပေါ်တင်လိုက်ရတယ် မာမိ၊ နား
ကပ်လေးနဲ့ ဆွဲသီးလေးကိုရောင်း
ပြီး စားသောက်လိုက်ရတယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့အေ၊
မိဘပစ္စည်းက သဲထဲရေသွန် ဖြစ်
ကုန်ပြီပေါ့၊ သမီးဒယ်ဒီသိရင်
ပိုရင်နာသွားမှာပဲ”

“ဒယ်ဒီနေကောင်းရဲ့လား
ဟင်၊ မနေ့က ဒယ်ဒီကို သက်ညှာ
အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့
အစားအသောက်ထောင် မနည်း
ချော့ကျွေးနေရတယ်၊ သမီးစိတ်
ပေါ့အေ”

သက်ညှာက မျက်နှာငယ်
လေးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ဒယ်ဒီဆီကို သမီးလိုက်ခဲ့
မယ် မာမိ၊ ဒယ်ဒီကို တောင်းပန်ရ
အောင်လေ”

“အမယ်လေးလေး..မိုးကိုမီး
တက်ရှိဦးမလို့လား၊ သမီးဒယ်ဒီ
က သမီးကိုစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ရိပ်
တောင် မနင်းစေရဘူးတဲ့၊ လိုက်
လာလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွယ်”

သက်ညှာတစ်ယောက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ သူမအနေ
ဖြင့် ဖခင်ကြီးအား သတိရသည့်
အပြင် သူမ၏အမှားအား တောင်း
ပန်ချင်သေး၏။ ယခုတော့ ဖခင်
ကြီးဆီသို့ မသွားဝံ့တော့ပေ။

“တဖြည်းဖြည်းတော့ ဒယ်ဒီ
နားလည်လာမှာပေါ့နော်၊ စိတ်
မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မာ
မိလည်း ချော့မော့ဖျောင်းဖျပါ့မယ်

သက်ညှာတစ်ယောက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။
သူမအနေဖြင့်
ဖခင်ကြီးအား
သတိရသည့်အပြင်
သူမ၏အမှားအား
တောင်းပန်ချင်သေး၏။
ယခုတော့ ဖခင်ကြီးဆီသို့.....

ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏
 နာလုံးသားက
 ခုချိန်ထိ ဒဏ်ရာမပျောက်နိုင်ပေ။
 အကြိတ်အခဲတစ်ခုအား
 မဖြေသိမ့်နိုင်သမျှ
 ခွင့်မလွှတ်နိုင်သမျှ
 ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏
 အမှန်တရားမှာ.....

ကွယ်”

“သမီးက တောင်းပန်တဲ့ အကြောင်း ဒယ်ဒိုကို ပြောပြပေးပါ နော် မာမိ”

“စိတ်ချ သမီး စိတ်ချ၊ ကဲ.. မာမိသွားမယ်နော်၊ သမီးလည်း အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်လာတော့ မိဘကိုဆိုးသလို ကိုယ့်လင်သား အပေါ် မဆိုးနဲ့တော့နော်၊ သူတို့က လှေကားသုံးထပ်ဆင်းတာနဲ့ လူပျို ဖြစ်သွားတတ်တာ၊ ကိုယ်က ပြန် ပျိုလို့ မရတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိရယ်၊ ဟင့်.. ဟင့်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားသည် သက် ညှာ၏နဖူးလေးအား တစ်ချက်နှမ်း ရှိုက်ပြီးမှ ခနော်ခနဲ့တဲလေးပေါ်မှ ဆင်းသွားလိုက်သည်။ ကြည့်ပါဦး။ ဦးသက်ခိုင်သာ သူ့သမီး၏ နေ ထိုင်ရသည့်နေရာလေးကို မြင်တွေ့ လျှင် စိတ်ဆင်းရဲပေမည်။

“ရှင့်ကိုပြချင်လိုက်တာ၊ ဒါမှ ရှင်ပိုခံစားသွားရမှာ၊ ဟင်း..... ဟင်း”

လမ်းထိပ်ရောက်မှ နိုင်ထူးကို ဝင်ခေါ်ပြီး ငွေတစ်သိန်းပေးလိုက် သည်။ နိုင်ထူးက ထင်မထားသည့် အတွက် ငွေများကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩ နေ၏။

“ယူပါ မောင်နိုင်ထူး၊ မင်းကို အန်တီက ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပေး

တာပါ။ မင်းသိပ်တော်တယ်ကွယ်”

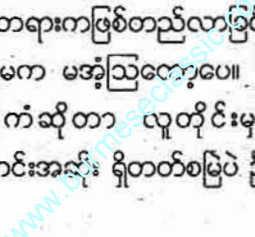
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန် တီရယ်၊ နောင်လည်း အကူအညီ လိုရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါနော်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက လိုလီ လားလား ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကျွ နပ်မူက ရင်ထဲတွင်အပြည့်အသိပ် ဖြစ်နေ၏။

“ရှင်ဝဋ်လည်ပြီပေါ့ ဦးသက် ခိုင်၊ ကံတရားက ခင်ထားဘက်မှာ ရပ်တည်နေတယ်နော်၊ ရှင့်ကို တဖြည်းဖြည်း ဘုရားရိုက်နေတာပဲ ပေါ့၊ လူရိုက်တာထက် ဘုရားရိုက် တော့ ပိုနာသတဲ့”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ နာနေဆဲ နှလုံးသားက ခုချိန်ထိ ဒဏ်ရာ မပျောက်နိုင်ပေ။ အကြိတ်အခဲတစ် ခုအား မဖြေသိမ့်နိုင်သမျှ၊ ခွင့် မလွှတ်နိုင်သမျှ ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ အမှန်းတရားမှာ မည်သို့မျှပျောက် ကွယ်သွားမည်မဟုတ်ပေ။ သူမ အဖို့ အရာရာတိုင်းသည် ဟန် ဆောင်မှုများဖြင့် နှလုံးသားထဲတွင် အမှန်းအစိုင်အခဲက အထပ်ထပ် ဖြစ်တည်နေရ၏။ စိတ်ဆိုးခြင်း ထက်ပို၍ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော စိတ် နာခြင်း သဘောတရားအရ အခု လို ကံတရားကဖြစ်တည်လာခြင်း ကို သူမက မအံ့ဩတော့ပေ။

“ကံဆိုတာ လူတိုင်းမှာ အကောင်းအဆိုး ရှိတတ်စမြဲပဲ ဦး

သက်ခိုင်၊ ရှင့်အလှည့်မှာ ရှင်
ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားလိုက်ပါ
တော့”

နုလုံးသားထဲမှ တဟားဟား
ဖြင့် ဟားတိုက်ရယ်မောနေလိုက်
တော့၏။ ကားပေါ်တွင် အတွေး
များစွာဖြင့် ကျေနပ်နေသည့်
အတွက် အိမ်သို့ရောက်မှန်းပင်
သိပေ။

“အန်တီ အိမ်ပြန်ရောက်ပါပြီ
ခင်ဗျာ”

“ဪ...အေး...အေး...”
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရ
သည်။

“မိန်းမ ကိုယ့်သမီးလေးကို
တွေ့ခဲ့လားဟင်၊ တွေ့ခဲ့လား”

ကြည့်ပါဦး။ ကုန်ဆည်နိုင်
လောက်အောင် ဒေါ်ခင်ခင်ထားကို
တွေ့သည်နှင့် မေးနေတော့၏။
သွားရှာသူကို မောသလား၊ နား
လိုက်ပါဦး စသည်ဖြင့် ပြောဖော်
မရပေ။

“တွေ့ခဲ့ပါတယ် ယောက်ျား
ရယ်”

“သမီးလေး နေကောင်းရဲ့
လား၊ အဆင်ပြေရဲ့လားကွာ”

“ဟင်း...ဝမ်းရည်စပ်တဲ့သမီး၊
ရှင့်သမီးက တော်တော်ရိုင်းစိုင်း

တယ် သိလား၊ ခင်ထားက သူသုံး
ဖို့ငွေပေးတော့ မလိုပါဘူးတဲ့၊ မာန
နဲ့လေ၊ ဒီတော့ သမီးဒယ်ဒီ နေ

မကောင်းဘူး၊ ခဏလောက်လိုက်
ကြည့်ပါလားလို့ပြောတော့ သူ
ယောက်ျားက ခင်ထားကို နောင်
ကိုလိုက်မလာပါနဲ့တော့ အန်တီ
တဲ့၊ ရှင့်သမီးကလည်း ရှင့်ကို
မှတွေ့ချင်တော့ဘူးတဲ့”

“ဟာကွာ.....သမီးက ဒီလို
ပြောလိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ယောက်ျား၊
ခင်ထားလေ စိတ်မနည်း ချုပ်
တည်းပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်၊ သူ
ယောက်ျားက ဖွင့်သက်ညွှာခိုင်ဟာ
အန်တီတို့သမီး ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်

ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမဖြစ်
သွားပါပြီတဲ့၊ အန်တီတို့က ဆိုင်
သာဆိုင်ပြီး မပိုင်တော့ဘူးတဲ့
လေ”

“တောက်...ခွေးသူတောင်း
စားကများ၊ အနုလက်နဲ့ ရွှေ့ကကို
နှိုက်တယ်လို့ကွာ၊ ဘယ်လောက်
ရင်နာဖို့ကောင်းသလဲ၊ တော်ပြီ...
တော်ပြီ၊ မင်း သွားကိုမတွေ့နဲ့
တော့၊ သေခန်းပြတ်ပဲ၊ တောက်...”

ဦးသက်ခိုင် ဒေါသဖြစ်သွား
က ဒေါ်ခင်ခင်ထားပင် ထိကပ်နဲ့
သွားမိ၏။ နာကြည်းခံရတာ မျက်

နာတွင် ပေါ်လွင်နေသည့်အပြင် စိတ်နာသွားပုံရ၏။ သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်တွေးငေးခိုင်းနေ၏။ သည်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်ထားလည်း အလိုက်တသိ ထွက်လာခဲ့မိ၏။ ပြီးမှ ဦးသက်ခိုင်ဘေးတွင်ရှိနေသော ဟန်းဖုန်းကို ယူလာခဲ့သည်။

“တော်ကြာ သူ့ဟန်းဖုန်းကို ဆက်ပြီး အလွမ်းသယ်နေမှ ငါလိမ့်

ထားတာ ပေါ်သွားဦးမယ်”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏လက်ထဲသို့ရောက်သည့် နှင့် ဖုန်းမြည်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သက်ညှာဆီကဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ဖုန်းကိုမကိုင်ဘဲ ထားလိုက်၏။ အဆက်မပြတ် မြည်နေသောကြောင့် ဖုန်းယူပြီး ခြံထဲ ဆင်းသွားလိုက်ရသည်။

“သမီး သက်ညှာ၊ သမီး ဒယ်ဒီက သမီးမှန်းသိလို့ မကိုင်ခိုင်းဘူး။ အဲဒါ မာမိက ဖုန်းယူပြီး အပြင်မှာ လာပြောတာကွဲ့၊ ဘာပြောမလို့လဲကွယ်”

“ဪ...ဒယ်ဒီနေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုလို့ သတင်းမေးရင်း သက်ညှာတောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“သွားမတောင်းပန်နဲ့ဦး သမီး၊ အခြေအနေမကောင်းဘူးကွဲ့၊ မာမို့တောင် သမီးဆီကို နောက်ထပ် မသွားရတော့ဘူးတဲ့၊ စိတ်နာနေလို့ပေါ့ကွယ်၊ အခြေအနေလေး စောင့်ကြည့်ပါဦးဆိုမှ မာမို့သမီးက တယ်စိတ်စောတာ ကိုးကွဲ့”

“သမီးကိုယ်စား တောင်းပန်ပေးပါ မာမိရယ်၊ သမီးလေ ညညဆို မိဘကို စော်ကားမိလို့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတယ်၊ ဒယ်ဒီသာ ခွင့်လွှတ်ရင် သမီးကျေနပ်ပါပြီ မာမိ၊ နော်.....နော်”

“အခွင့်သာရင် ကြိုးစားပါမယ်ကွယ်၊ အခုတောင် ဒီဖုန်းကို မကိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ မာမို့ကိုပေးထားတယ်”

“ရဲ့.....ဒယ်ဒီက အဲဒီလောက်တောင် နာကြည်းသွားတာလားဟင်”

သက်ညှာက ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏စကားအား ယုံကြည်သွားပုံရ၏။ အာမေဇွတ်သံပင်ထွက်သွားသည်။ သက်ညှာအဖို့ ထိုမျှထိ ဖခင်ကြီးက စိတ်နာလိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။ ဒေါ်ခင်ခင်ထား ပြန်ရောက်ချိန်ကို မှန်းပြီး စိတ်ဆိုးပြေမည်အထင်နှင့် ဖုန်းလှမ်းဆက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင် လွဲသွားသည် နောက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်...

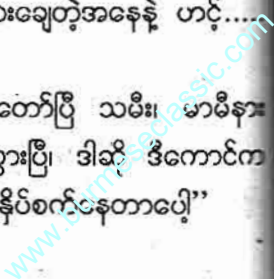
“မာမိ...သမီးကို ပစ်မထားပါနဲ့နော်၊ သမီးလေ.....သမီး နောင်တရမိပါတယ်ရှင်၊ စိုးထိုက်ကတယ်တော့ သမီးကို ဟင့်...ဟင့်...မချစ်ဘဲယူတာ မာမိ”

“ဟင်.....ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မာမိ၊ ဒယ်ဒီက သူ့ကို ကြည့်မရဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သမီးကို လက်စားချေတဲ့အနေနဲ့ ဟင့်...ဟင့်”

“တော်ပြီ သမီး၊ မာမိနားလည်သွားပြီ၊ ဒါဆို ဒီကောင်က အငြိုးနဲ့နိပ်စက်နေတာပေါ့”

စိုးထိုက်၏ယုတ်မာမှု
အောက်တွင်ရေကျနေရ၏။
မိန်းမစားပြီပြီလား
မစားရသေးဘူးလား
ဆိုသည်ကို
သူတစ်ဖက်စာလေး
ပြန်ရောက်သည်နှင့်
သူ့ကိုပြုစု
အန်ဝတ်များကို
တုန့်ရှုရှင်
တစ်ခါတလေ.....

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ၊ ညတိုင်း ဆည်း အရက်တွေ၊ ဘီယာတွေ သောက် ပြီး ပြန် လာတယ်။ အခု..... အခု သက်ညှာ စိတ်ဆင်းရဲနေရပါ ပြီ မာမိရယ်”

သက်ညှာက တစ်လအတွင်း တွင် စိုးထိုက်အကြောင်းကို သိ သွား၏။ စိုးထိုက်၏ ယုတ်မာမှု အောက်တွင် ငရဲကျနေရ၏။ မိန်းမ စားပြီးပြီလား၊ မစားရသေးဘူး လားဆိုသည်ကို သူက စိတ်မဝင် စားပေ။ ပြန်ရောက်သည်နှင့် သူ့ ကိုပြုစုရ၊ အန်ဖတ်များကို ကျုံး ရနှင့်။ တစ်ခါတလေ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ နှိပ်နယ်ပေးရပြန်၏။ အိပ်ငိုက်သွားသည်နှင့် မျက်နှာ အား ခြေထောက်နှင့်ပိတ်ကန်ကာ ချက်စက်တတ်သေးသည်။ ထို အကြောင်းများကိုတော့ မပြောပြ တော့ပေ။

“အေးလေ မိဘကို ခြေစုံ ကန်ပြီးထွက်သွားတော့ ခံပေါ့ အေ”

“ရင်...မာမိ သမီးကိုအပြစ် ပြောနေတာလားဟင်”

“ဒါပေါ့၊ အစဉ်းအစားမရှိဘဲ တွေ့ရာလူကို ကောက်ယူတတ် တာ အမှန်းဆုံးပဲ၊ ကိုယ်နဲ့အဆင့် အတန်းတူ ချဲ့လား၊ အားကိုး လောက်ရဲ့လားဆိုတာကို မတွေး ဘဲ နီးရာလူကို ဆွဲယူစာစိတ်တဲ့

အကျင့်က ညည်းတို့ ဗီလို့ ပြောရမလား”

“မာမိ သက်ညှာ ကို အပြစ် မြင်နေတာ လားဟင်၊ ပြီးတော့ ညည်းဆိုတဲ့ တစ်စိမ်း ဆန် တဲ့ စကားမျိုး မပြောပါနဲ့လား”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက လွတ် ထွက်သွားသည့် သူ့စိတ်ကို ပြန်ထိန်း ကာ ဒေါသကို လျှော့ လိုက်၏။

“သမီး...ဒယ်ဒီ ကျေနပ်အောင် မာမိ ပြောပေးပါမယ်ကွယ်၊ ကဲ... ကဲ ကျေနပ် တော့နော်၊ ကိုယ်ရွေး

ချယ်လိုက်တဲ့လမ်းပေါ်မှာ ပန်း တိုင်ကိုရောက်အောင်သာ မယ်မိး မယိုင် လျှောက်လှမ်းပါတော့ ကွယ်၊ မိန်းမဆိုတာ အိုပြီးရင် အပျိုပြန်မဖြစ်တော့ဘူး သမီးရဲ့၊ မာမိ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

သက်ညှာက ထိုစကားအား နှစ်သက်မည်မဟုတ်မှန်း သိနေ သော်လည်း သက်ညှာထံမှစကား သံထွက်မလာခင်တွင် ဒေါ်ခင်ခင် ထားက ဖုန်းကိုချလိုက်၏။ သို့ ပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ရင်ထဲ ရှိစကားများအား ပြောလိုက်ရ၍

ကျေနပ်သွားတော့သည်။

မကြာမီတွင် ဦးသက်ခိုင်မှာ အိပ်ရာထဲလဲ သွားတော့သည်။ Medical Check-up လုပ်ကြည့်ရာ စိတ်ထိခိုက်မှုကြောင့် နှလုံးက အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ သည် တော့ ချက်ချင်းပင် အထူးကုဆေး ရုံသို့ တင်လိုက်ရသည်။ နှလုံးပတ် ထည့်ရ၍ ဆေးရုံတွင် ဖြစ်ခင်ခင် ထားပါ နေရ၏။ အိပ်သို့ တစ်နေ့

တစ်ခေါက်သာပြန်၍ ရေချိုးရသည်။ ဈေးလည်းမသွားနိုင်။ မိညိုချက်ကျွေးသော ထမင်းနှင့် ဟင်းကိုသာ အစပ်အဟပ်မတည့်လည်း စားနေရ၏။

“ရှင့်ကို ခင်ထားထက်ပိုပြီး ဘယ်သူတွေက လာရုစိုက်သလဲရှင်၊ ခင်ထားဟာ နှလုံးသားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါနော်၊ ကိုယ့်ယောကျ်ားက ကိုယ့်အပေါ်ဘယ်လိုပဲ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်

ရက်ပါစေ နှလုံးသားရှိသူမှာ ကြင်နာတတ်၊ စာနာတတ်ပါတယ်ရှင်၊ ခင်ထားနှလုံးသားမှာ နာကြည်းမှုတွေ ရှိရှိမရှိရှိ ရှင့်ကိုပြုစုပါမယ်၊ ရှင်သာ ခင်ထားလိုချင်တဲ့မေတ္တာကို ခွဲဝေပေးနိုင်ရက်ပေမယ့် ရှင်ရက်စက်သလို ခင်ထား မရက်စက်တတ်ပါဘူးနော်၊ အချစ်ကြီးသူရဲ့ နှလုံးသားကို ရှင်မသိခဲ့ပါလား”

ဦးသက်ခိုင်သည် ဒေါ်ခင်ခင်

ထား ပြောနေသည့်စကားများအား မကြားနိုင်ပါ။ ဆေးအိမ်ကြောင့် အိပ်မောကျနေ၏။ အိပ်ပျော်နေသော ဦးသက်ခိုင်၏ မျက်နှာအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ ပင့် သက်မောကိုချလိုက် မိပြန်သည်။

“ဪ...ဦးသက် ခိုင်... ဦးသက်ခိုင်၊ အခု တော့လည်း သနား စရာ ကောင်းနေပါ လား အတိတ်က ခင် ထားအပေါ် ဥပေက္ခာ ပြုခဲ့တဲ့စကားလုံးတွေ အခုတော့ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ရှင့်ဘဝ မီးစာကုန်ဆီခန်း ဖြစ်လာချိန်မှာ ရှင့်အနားကို ဘယ်သူ တွေ့ရောက်လာကြသလဲ၊ ပြောပါဦးရှင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား သည် အတိတ်ကိုသတိရတိုင်း မျက်ရည်ဝိုင်းလာရ၏။ ရက်စက်မှုတစ်ခုကို အဆုံးစွန် ခံစားလာခဲ့ရ၍ ဒဏ်ရာတစ်ခုလို နှလုံးသားမှာလည်း ကျောက်သားကျောက်စိုင်ကဲ့သို့ မာကျောနေပေပြီ။ သည်တော့ ပြန်တွေးမိတိုင်း အကြိမ်ကြိမ်ရင်နာမျက်ရည်ကျမိ၏။

“သမီးလေးတဲ့၊ ရှင့်ရဲ့သွေးတစ်စိတ်လောက်ပါတာနဲ့ ရှင့်ရဲ့သမီး ဖြစ်ရောလား ဦးသက်ခိုင်ရှင်ဟာ တကယ်တော့ လောက

ထာဝရပြောနေသည့်စကားတစ်ခွန်းပင်။
 ဦးသက်ခိုင်၏လုပ်ရပ်ကိုစာနာစိတ်ဖြင့်လက်ခံခဲ့မိသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကြောင့်
 သူမနှလုံးသားတွင်ရင်တွင်းဝေဒနာများက အကြိမ်ကြိမ်ခံစားခဲ့ရ၏။
 မချစ်သော်လည်း အောင်စာနှင့်ခဲ့ရသည့်အပြင် အုန်းဆုံးမျက်နှာတစ်ခုအား.....

ကြီးမှာ ရိုးသားလွန်းတဲ့ အချစ်
 သမားတစ်ဦးပါပဲ။ မာယာတွေနဲ့
 ထည့်ဖြားပြီး ရှင့်သွေးဖြစ်တယ်ဆို
 ဆိုင်း ရှင်ကယုံကြည်တတ်တာ
 နှင့်ရဲ့ပျော့ညံ့စိတ်ကြောင့်ပဲပေါ့ရှင်။
 နှင့်လိုယောက်ျားမျိုးကို မာယာရှင်
 တွေက ဘယ်လက်လွှတ်ချင်ပါ
 မလဲလေ။ ရှင်ညံ့တော့လည်း ခံ
 ခေါ့ရှင်”

ထိုစကားသည် ဒေါ်ခင်ခင်
 ထားရင်ထဲတွင် ထာဝရပြောနေ
 သည့် စကားတစ်ခွန်းပင်။ ဦးသက်
 ခိုင်၏လုပ်ရပ်ကို စာနာစိတ်ဖြင့်
 လက်ခံခဲ့မိသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု
 ကြောင့် သူမနှလုံးသားတွင် ရင်
 တွင်းဝေဒနာများက အကြိမ်ကြိမ်
 ခံစားခဲ့ရ၏။ မချစ်သော်လည်း
 အောင် ကာနမ်းခဲ့ရသည့်အပြင်
 အမုန်းဆုံးမျက်နှာတစ်ခုအား နေ့
 ဧည့်တွေ့မြင်နေရသည်မှာ ဒေါသ
 ဖြစ်စရာပါ။ သို့ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့
 ဘဝပေးအခြေအနေက ဖန်လာခဲ့

ပြီဖြစ်၍ မာန်လျှော့ကာ စိတ်တင်း
 ထားခဲ့ရသည်။

“ယောက်ျားရဲ့မျက်နှာထက်
 စာနာစိတ်ကြောင့်သာ ခင်ထားဟာ
 အရာရာကို အရှုံးပေးထားခဲ့ရသူပါ
 ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ထားက ဘယ်
 လောက်ခံနိုင်ရည်ရှိနိုင်မလဲ။ ခင်
 ထားဘက်ကိုရော ရှင်အပါအဝင်
 ရှင်နဲ့ပတ်သက်သူတွေက စာနာ
 စိတ်ရှိကြလို့လားဟင်။ တကယ်
 တော့ ခင်ထားဘဝဟာ လျှောင်
 ပိတ်ခံထားရတဲ့ ငှက်ကလေးရဲ့
 ဘဝလိုပါပဲလား။ မာနကိုခဝါချပြီး
 ဘယ်အချိန်ထိ အောင်နမ်းနိုင်မှာ
 လဲ ဦးသက်ခိုင်။ ခင်ထားဘဝကို
 အသေသတ်ခဲ့တာ ရှင်က တရားခံ
 ပါပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်က ဒေါ်ခင်ခင်
 ထားအပေါ် မည်သို့ထင်ကြေးပေး
 ကြမည်မသိပေ။

အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြု၍ ဦး
 သက်ခိုင်၏လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေ

တစ်ပေါက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမ
 ဘဝအား အရှင်လတ်လတ်မြေ
 မြုပ်ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ပါ။
 သူမဘက်ကိုရော ဘယ်သူတွေက
 *စာနာနားလည်ကြလို့လဲဟု မေး
 လိုက်ချင်ပါသည်။

“ရှင့်သမီးတစ်သက် ခံစား
 လာခဲ့ရတဲ့ အကြွေးက အခုအချိန်
 မှာ ခင်ထား ပြန်ဆပ်နိုင်ပြီ ဦး
 သက်ခိုင်၊ ဟား...ဟား...ဟား...
 ဟီး...ဟီး...ဟီး.....”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားသည် ဝမ်း
 မြောက်ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ရယ်မော
 နေလေတော့သည်။

“မာမိ ဒယ်ဒီဘယ်လိုနေ
 သေးလဲဟင်”

မကြားချင်ဆုံးအသံတစ်ခုက
 ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ နားစည်ထဲ
 သို့တိုးဝင်ရောက်လာ။ သက်

ညာထံမှဖြစ်နေသည်။

“အေး.....ကောင်းသွားပါပြီ ကွယ်”

“ဒါဆို သမီး အခုလာခဲ့မယ် မာမီ”

ပွင့်သက်ညှာခိုင်က အနား

တွင်ရှိနေသော ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုကြည့်ကာ အခြေအနေကို စုံစမ်းလိုက်သည်။ မပြော၍လည်း မဖြစ်ပေ။ စိုးထိုက်က သူ့နားတွင်ရှိနေသည်။ ချမ်းသာချင်၍ သူ့ဌေးသမီးကိုယူမှ လမ်းဘေးရောက်၍မဖြစ်ပေ။ ဦးသက်ခိုင်အပေါ် မခံချင်စိတ်ထက် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သဘောလုပ်လိုက်ခြင်းပါ။ ဘဝလမ်းတွင် မြိန်မြိန်ကြီးစံစားချင်၏။ သူ့ဌေးသမီးယူပြီး တိုက်ပေါ်သို့ မတက်နိုင်သေးသမျှ အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။

“ဟဲ့.....ဟဲ့ ဘယ်လာလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သမီးရောက် လာတာနဲ့ ညည်းဒယ်ဒီ သေသွားလိမ့်မယ်”

“ဒယ်ဒီ စိတ်တွေ မပြေသေး ဘူးလား မာမီရာ၊ ဒီမှာ စားစရာ တောင်မရှိတော့ဘူး၊ မာမီငွေလွှာ ပေးဦးလေ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ဒေါသက အလိပ်လိုက်ထွက်သွားမိ၏။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်၍ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ မိဘထံမှ လက်ဖြန့်တောင်း

ခြင်းက သဘာဝမကျပေ။ ပြီးတော့လည်း အနားတွင် သက်ညှာယောက်ျားရှိမှန်းသိနေ၏။

“ဪ...လင်ယူပြီး မိဘကို ဒုက္ခထပ်ပေးဦးမလို့လား သက်ညှာ၊ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာပါလိမ့်မယ်၊ သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်ကြည့်”

“ရှင်....တကယ်ပြောနေတာလား မာမီ”

“အေး..ဦးသက်ခိုင်ကိုယ်တိုင် အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ဖို့ပြောတာပဲ၊ သူ့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လုပ်ရတာပေါ့၊ ဒါပဲကွယ်၊ ပြန်လာဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ဖုန်းကိုနားမှခွာမည်အပြုတွင်.....

“ဒီမှာ အန်တီ၊ ခဏနေပါဦး”

သက်ညှာယောက်ျား၏အသံဖြစ်နေ၍.....

“ပြော.....ဘာကိစ္စလဲ”

ခပ်မာမာပြောလိုက်မှ တစ်ဖက်က အသံလျှော့သွားသည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်မရှိသေးဘူး အန်တီ၊ ဒီတော့ စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲနေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အကြောင့်မို့ သက်ညှာကို ငဲ့ညှာပြီး.....”

“ဘာမှင့်ညှာစရာအကြောင်း

BURMESE CLASSIC

မရှိတူးဟော့၊ မင်းကို ဦးသက်ခိုင်က ဘယ်လိုမှကြည့်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့လင်မယား အိမ်ပေါ်တက်ဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ အိမ်ရိပ်လည်း မနင်းနဲ့”

“ဪ...အန်တီတို့က ဒီလိုလား”

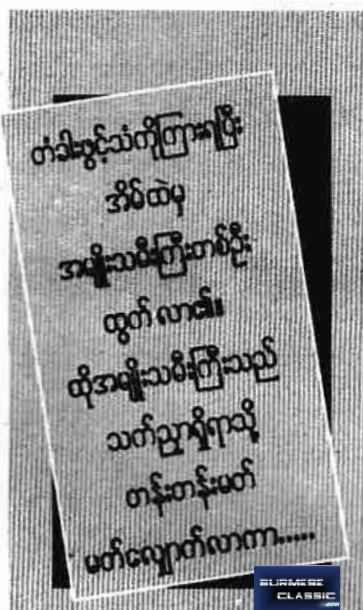
“ဒီလိုပေါ့ကွာ”
ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ကျေနပ်စွာပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း ရတယ်လေ၊ အန်တီသမီးကို ခိုင်းစားရုံပေါ့ဗျာ”

“မင်းပိုင်ပြီဆို ကြိုက်သလို လုပ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ဖုန်းချလိုက်သည်နှင့် စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။ ပွင့်သက်ညှာခိုင်နှင့် သက်ဆိုင်သူအပေါ် အနိုင်ရလိုက်သည့် အလား သူမက အထူးတလည် ရက်စက်ခြင်းမမည်တော့ပေ။ သူ့တရားသူ စီရင်သည့်အဖြစ်ပါ။

“အမွေပြတ်ကြော်ငြာကို အမြန်ဆုံး သွားထည့်ရမယ်၊ ဪ...နောက်ဆုံးတော့လည်း ငါ့ဖဲအနိုင်ရလိုက်တာပါလား၊ ငါ့အပေါ် ဘယ်သူတွေပဲ ယုတ်မာယုတ်မာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကောက်ကျစ်ကြပါစေ၊ သူတော်ကောင်းနတ်ကောင်းမတာပါပဲလား၊ လောကကြီးဟာ ကြောက်စရာကောင်းပါလားနော်”

သင်္ခါရတရားကို ဆင်ခြင်မိသည့်နောက် ဒေါ်ခင်ခင်ထားလည်း ဝမ်းသာခြင်း မရှိနိုင်တော့ပေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပြန်သည်။

မခံစားထိုက်သည့်အခါတွင် သဘာဝတရားကြီးက အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ...သက်ညှာဇေ မင်းက ဒီဇွေကစပြီး သူဌေးသမီးမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ မင်းဘဝကို ဝါပိုင်ပြီ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်ရမယ်”

“နင်...နင် ဘာယုတ်မာ ဦးမှာလဲ”

“ဟာဟာ...သူ့အပေမကျေနပ်တော့ သူ့သမီးကို နှိပ်စက်ရ

တော့မှာပေါ့၊ မင်းအမေပြောသွားတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ လာငါ့နောက်လိုက်ခွဲ”

စိုးထိုက်သည် မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဘီလူးဖြစ်နေ၏။ သက်ညှာ၏လက်ဖျံကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်သွားပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့လင်မယားကို ထွက်ကြည့်ကြ၏။ အမြဲလိုလို နှိပ်စက်တတ်သည့် အတွက် ဝိုင်း၍သနားနေပြန်သည်။

“သနားပါတယ်၊ ကောင်မလေးက ငွေရှိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟိုကောင်ကွာ နှမချင်း မစာနာဘူး၊ သူ့မိဘတွေသိရင် ဘယ်လောက်ရင်နာလိုက်မလဲ”

“အခုလည်း ဘယ်ကိုခေါ်တင်သွားမှန်းမသိဘူး၊ တက္ကစီတစ်စီးပေါ် ပါသွားတယ်”

သက်ညှာက သူ့မိဘအိမ်ကို ပြန်ပို့နေသည်ဟုထင်ကာ ဝမ်းသာသွား၏။ သည်တော့မှ စိုးထိုက်၏ မကောင်းကြံစိတ်ကို ပိုသိသွားတော့သည်။ အမှောင်ညကြောင့် တက္ကစီက မည်သည့်နေရာသို့ မောင်းနေမှန်း မသိရပေ။ သက်ညှာလည်း မျက်စည်ကန္တ၍ ထိုက်ပါသွားရသည်။ ကားက အတော်ဝေးဝေးသို့ မောင်းသွားနေသည်။

သည့်နောက် သက်ညှာလည်း အန္တရာယ်တွေ့တော့မည်ကို နားလည်သွားတော့၏။

“နင်ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားနေတာလဲ စိုးထိုက်”

“ကောင်မ.....ငြိမ်းငြိမ်း လိုက်လာနော်၊ နာချင်သလား”

“ပြောလေ ငါ့ကိုဘယ် ခေါ်သွားမလို့လဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား... ကားခဏရပ်လိုက်ဦး သူငယ်ချင်း”

ကားက လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အိမ်ခြေရာခြေများ မရှိပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ပုရစ်အော်သံများသာ ကြားနေရသည်။ သက်ညှာမှာ ကြောက်လန့်သွားတော့သည်။ စိုးထိုက်က တက္ကစီယာဥ် မောင်းသူကို ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သက်ညှာအား ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ.....သူငယ်ချင်း၊ ဒီကောင်မကိုမပို့ခင် မင်းစိတ်ကြိုက်နော်၊ မင်းကိုညှော်ခံတာပဲ၊ ဟဲ.....ဟဲ”

“မလိုက်ဘူး.....မလိုက်ဘူး”

“ဖျန်း.....ဖျန်း”

ပွင့်သက်ညှာခိုင် မေ့မြော

သွားလောက်အောင် စိုးထိုက်၏ လက်သံက ပြင်းထန်သွား၏။ တက္ကစီယာဥ်မောင်းသူငယ်ချင်းက သက်ညှာကိုယ်လေးအား ထမ်းကာခေါ်သွားသည်။

“ကားကို ကိုယ်စောင့်ပေးမယ်၊ ပြီးမှခေါ်လိုက်”

စိုးထိုက်က စီးကရက်ကိုမီးညှို့ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ သက်ညှာအဖြစ်က ယုတ်မာသူများကြားတွင် သူ့ကိုယ်သူ မသိနိုင်လောက်အောင် အမှောင်ညတွင် မုန်တိုင်းထန်ခဲ့ရချေပြီ။

သူ သတိရလာသည့်နောက် ကားနောက်ခန်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာကိုင်ရိုက်ထားသည့်အလား၊ နာကျင်နေသည့်အပြင် အဝတ်အစားများဖရိုဖရဲဖြစ်နေပြန်သည်။ ကြယ်သီးပြုတ်ထွက်နေသော အင်္ကျီအား အသာအယာစေ့ကာ ရပ်ထားသောကားပေါ်မှ ခေါင်းပြုထွက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟိုမသာနှစ်ကောင် ဘီယာဆိုင်မှာ မျိုနေကြတုန်း ငါမြန်မြန်ထွက်မှပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ကားကိုကျောပေးထားလို့ တော်သေးတာပေါ့”

ထဘီကို ပြန်ပြင်ဝတ်ကာ သက်ညှာလည်း အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူ၍ ထွက်ပြေး

သွားတော့သည်။ သရဲ တဋ္ဌေထက် စိုးထိုက်တို့ရန်မှ ကင်းဝေးဖို့က အရေးကြီး၏။ သည်တော့နောက်လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ တစ်ချိုးတည်း ပြေးလေတော့သည်။

“ငါ့ကိုတွေ့ရင် သတ်ပစ်ကြမှာပဲ၊ ဒီတော့ ရွာထဲပဲထွက်ပြေးတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ။ တစ်အိမ်အိမ်မှာ ဝင်ပုန်းနေရမယ်၊ ဒီအထိတော့ ဒီကောင်တွေ လိုက်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးလျှင် မည်သို့မျှ မလွတ်နိုင်ပါ။ လိုက်လာလျှင် ပြန်တွေ့သွားနိုင်သည်။ ကားကြုံတွေ့၍ အကူအညီတောင်းလျှင်လည်း အန္တရာယ်ပေးနိုင်၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ ရှေ့ကအိမ်လေးမှာ လူမုန့်ရဲ့လား၊ မှောင်မည်းနေတာပဲ၊ အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ နားရမယ်”

ကားလမ်းနှင့် မဝေးကွာသည့် နေရာလေးသို့ရောက်မှ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့သော်လည်း ရင်မအေးနိုင်သေးပေ။ အိမ်လေးထဲတွင် အိမ်ရှင်များက အိပ်နေကြလားမလိမ့်၊ လူမုန့်သည်လားတော့ မလိမ့်လို့ သေးပါ။ အိမ်တံခါးက စိတ်ထား၏။

“ဟင်း...ဆာလိုက်တာ၊ ညနေက ထမင်းမှစားရသေးတာပဲ၊ ဒယ်ဒီ...မာမိ၊ သက်ညှာကြောက်ဘယ်၊ သက်ညှာကို လာကယ်ကြပါဦး။ သက်ညှာ ဒုက္ခဖြစ်နေပြီ ဒယ်ဒီရယ်”

အသံမထွက်ရဲဘဲ ရင်ထဲမှ ပြောပြီး ငိုရွှက်နေတော့၏။ စောစောက ရွာအဝင်တွင် ခွေးဟောင်သံမကြားရသော်လည်း အဝေးတစ်နေရာမှ ခွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ကိုကြားရ၍ ကြောက်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

“ဟိုကောင်တွေလိုက်လာပြီး ခွာထဲဝင်ရာကြတာများလား၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဝိုက်ပြန်တွေ့သွားမှ ဒီတစ်ခါဆို ငါ့ကိုအပျောက်ရှင်းကြမှာပါ”

ခွေးဟောင်သံသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာ၏။ လက်နိပ်တတ်မီးတဝင်းဝင်းနှင့် ဆူညံသံများကြောင့် သက်ညှာလည်း ရင်တခုခုခနဲ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေရုံတွင်.....

“ကွီ.....”
တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးထွက်လာ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် သက်ညှာရုံရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာကာ.....

“ကလေးမ၊ အိမ်ထဲဝင်ဖုန်းနေတော့၊ ဒေါ်လေးကြည့်ပြော

လိုက်မယ်၊ လာ.....မြန်မြန်ဝင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

သက်ညှာလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့ပေမယ့် စိတ်မအေးနိုင်သေးပါ။ အမျိုးသမီးကြီးထားရာနေရာတွင် ဝင်နေလိုက်ရ၏။ ချက်ချင်းပင် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တော့သည်။ ခဏအကြာတွင် အမျိုးသား လေးငါးဦးက အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာ၏။

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

“ဟေ.....ဘာလဲကွဲ့”

“ဪ.....ဒေါ်လေးရေ ဒီအနီးအနားကို မိန်းမတစ်ယောက် လာတာများ တွေ့မိသေးလား”

“မတွေ့ပါဘူး။ ဒေါ်လေးလည်း အိပ်မပျော်လို့ ရေခွေးကြမ်းထိုင်သောက်နေတာကွဲ့၊ ခွေးဟောင်သံလည်း မကြားရဘူး၊ ဒီဘက်လာတာလည်း မတွေ့မိပါဘူး”

“ဒါဆို အစ်ကိုတို့ပြောတဲ့ အမျိုးသမီးက ကားကြုံနဲ့ ပြန်ပါသွားတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူ့ခွာထဲဝင်လာရင် ခွေးဟောင်မှာ သေချာတယ်ဗျ၊ ဒီတော့ အချိန်ပီလိုက်ပေတော့”

“တောက်....တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်မ၊ လာကွာ၊ မရှာတော့ဘူး၊ ပြန်မယ်”

“လုပ်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ သူမင်းဆီလည်း ပြန်လာရဲမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ရန်ကုန်ပဲပြန်ကြမယ်ကွာ၊ ဟိုကိုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူးလို့”

အားလုံးက လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြတော့သည်။ လူခြေ တိတ်ဆိတ်သွားမှ အမျိုးသမီးကြီးက သက်ညှာဆီသို့ ရောက်လာ၏။ သက်ညှာလည်း အားရပါးရငိုရွှက် ရင်း.....

“အမေ.....သမီးကိုကယ်ပါနော်၊ သမီးကို သူတို့ ရောင်းစားဖို့ ခေါ်လာကြတာပါ၊ သမီးက မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ အမေရယ်၊ သမီးရဲ့မိဘတွေက ရန်ကုန်မှာရှိပါတယ်၊ ဟီး...ဟီး.....အီး”

“မငိုပါနဲ့တော့ကွယ်၊ အမေလည်း သူတို့ပြောပုံဆိုပုံတွေကို ကြည့်ပြီးနားလည်ပါတယ်၊ ကဲ...နောက်မှပြောပြနော်၊ အခု ငါ့သမီးကိုကြည့်ရတာ ထမင်းဆာနေပုံပဲ၊ အမေ သမီးစားဖို့ သွားယူလိုက်ဦးမယ် တော်သေးတယ်ကွ၊ ဒီနေ့မှ ထမင်းက ပိုနေတယ်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်လည်း ကျွန်သေးတယ်၊ အဲဒါလေးနဲ့ စားလိုက်နော်”

အမျိုးသမီးကြီးက သနားသွားပုံဖြင့် သက်ညှာအားဖြင့် အနေကိုကြည့်ကာ သက်ညှာကိုချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အိမ်

နောက်ဖေးသို့ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဝင် သွား၏။ သူတော်ကောင်းနှင့်တွေ့ရ သဖြင့် သက်ညွှာမှာ စိတ်အေး သွားရတော့သည်။

“သမီးအဖြစ်က အဲဒါပါပဲ အမေရယ်၊ သမီးလေ ကံဆိုးလွန်း လှပါတယ်။ ယောကျ်ားက မကောင်းတော့ မိဘတွေရဲ့ စွန့် ပယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါလည်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမိတို့အမှားမဟုတ်ပါ ဘူး။ သမီးရဲ့အမှားပါပဲ အမေ ကိုယ့်အိမ်ကခိုင်းတဲ့သူကို ယုံကြည် ပြီး ခိုးရာလိုက်ခဲ့မိတာပါ”

“အင်း...လူငယ်သဘာဝ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက မိဘတွေကို စိတ်မဆိုးရ ဘူးနော်၊ ကိုယ့်အမှားကို တောင်း ပန်ပြီး မိဘအရိပ်မှာ ပြန်နေပါ။ မိဘဆိုတာ သားသမီးဆိုးကို ပစ်ရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ သမီးလေ မိဘနှစ်ပါးကို ခြေစုံဖက်ပြီး တောင်း ပန်မှာပါ။ သမီးရဲ့ခွဲတဲ့ ငံနောင်တက ဘဝတစ်သက်လုံး မှတ်သွားရပါပြီ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒီနောင်တက သမီးအတွက် ရှေ့လျှောက်မမှားတဲ့ အသိတရားပဲပေါ့၊ ပြီးရင် ရေခိုးချိုး

လိုက်၊ သမီးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖုန် တွေ၊ အမှိုက်တွေနဲ့၊ သမီးဘဝကြီး ကို ဆေးကြောပစ်လိုက်တော့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ အမေ့ကို ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်ရှင်”

သူတို့နှစ်ဦးက တစ်ဦး အကြောင်းတစ်ဦး အမည်ပင်မသိရ သေးဘဲ ကြုံတွေ့လာသည့် အန္တ ရာယ်ကျခွဲပုံအကြောင်းသာ ပြော ဆိုနေမိကြသည်။ သက်ညွှာက ရေချိုးဆင်းသွားမှ အမျိုးသမီး ကြီးလည်း ညဉ့်သည်အတွက် အိပ် ရာပြင်ဆင်နေလိုက်၏။

“သနားစရာပါလား၊ ဪ... ဒုက္ခ.....ဒုက္ခ”

သက်ညွှာလည်း ရေချိုးပြီး နောက် အမျိုးသမီးကြီး ထုတ်ပေး သော အဝတ်အစားများကို ယူ ဝတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ အမေငယ်ငယ်က အဝတ်တွေပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးနဲ့တော်နေတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သမီး ရဲ့နာမည်ကို ပြောပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သမီးနာ မည်က ပွင့်သက်ညွှာခိုင်ပါရှင်၊ ဒယ်ဒီက ဦးသက်ခိုင်၊ မာမိက ဒေါ်ခင်ခင်ထားပါ”

“ဟင်...ဦးသက်ခိုင်၊ ဒေါ် ခင်ခင်ထား၊ ဟုတ်လား၊ -- မှာနေတာပေါ့နော်”

ဪ...သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့
ချည်နှောင်ထားမှ
အခွင့်အရေး
ဟောင်းဆိုနိုင်တော့မှာပေါ့ကွယ်၊
ယောက်ျားတွေကို တွေ့ထေ့ထေ့အောင်
ညှို့ထားနိုင်တာက
ဒီနောင်ကြီးတွေကြောင့်ပဲပေါ့၊
ဒေါ်ခင်ခင်ထားက
သားသမီးမာနိုင်သူဆိုတော့

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ အမေက သမီးရဲ့မိဘတွေကို သိ လို့လား”

အမျိုးသမီးကြီးက ပင့်သက် မော့ကို ချလိုက်ပြီး.....

“သိပ်သိတာပေါ့ သမီးရယ် ဒေါ်ခင်ခင်ထားဟာ သိမိကိုသွား စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ ကွယ်၊ သမီးကို အမေထိန်းခဲ့တာ ပေါ့၊ အမေက လေးသွဲ့လေး သမီး

မမှတ်မိဘူးလားဟင်”

“ဟယ်..အမေသွဲ့ အဲလေ...
ဒေါ်သွဲ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အမယ်လေး
လေး.....ပြန်တွေ့တော့လည်း
မယုံနိုင်စရာပါပဲလား၊ အရင်က
သမီးလေးရဲ့နာမည်က သက်မြတ်
စုပါ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပွင့်သက်ညွှာ
ခိုင် ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“မာမိပြောင်းလိုက်တာပါ
အမေ”

“ဪ...ဒေါ်ခင်ခင်ထားက
တော်တော်စိတ်နာခဲ့တာပါလား၊ ဒါ
ပေမဲ့ သမီးကိုတော့ ကြည်ကြည်
ဖြူဖြူ မွေးစားခဲ့တာပါကွယ်”

ဒေါ်သွဲ့နုတ်ကထွက်သွား
သည့်စကားကြောင့် ပွင့်သက်

BURMESE
CLASSIC

ညွှာခိုင်မှာ အံ့ဩသွားတော့သည်။

“ရှင်..သမီးက မွေးစားခဲ့တာ
ဟုတ်လား အမေ”

“ဟယ်.....ဒီအကြောင်းတွေ
မသိသေးဘဲ ငါ့နုတ်က ထွက်သွား
ခဲ့ပါလား၊ မဟုတ်ဘူး.....မဟုတ်
ဘူး၊ သမီးက သမီးရင်းပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း.....ဟင့်အင်း၊
သက်ညွှာကိုမလိမိပါနဲ့ အမေရယ်၊
သက်ညွှာ သိချင်လို့ပါနော်၊ ဒီ
အကြောင်းတွေ သက်ညွှာမသိ
ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်များ အမွေပြတ်
စွန့်လွှတ်လိုက်တာများလား”

“မသိအောင်လို့ လျှို့ဝှက်
ထားတာပါ၊ မထူးပါဘူးလေ၊ သမီး
လည်း အိမ်ကစွန့်လွှတ်ထားပြီဆိုမှ

အမေက ပြောပြရတော့မှာပေါ့၊
အခုတော့ ညဉ့်နက်ပြီ၊ အိပ်လိုက်
တော့၊ မနက်မှ အမေပြောပြပျံ့
မယ်ကွယ်၊ နော်...အိပ်ရာခင်း
ထားပြီးပြီ၊ သွားအိပ်ချေတော့”

ပွင့်သက်ညွှာခိုင်လည်း သိ
ချင်စိတ်ကိုမျှိုသိပ်၍ အိပ်ရာ
ဝင်လိုက်ရတော့၏။ အချိန်မှာ ည
၁၂ နာရီ ကျော်နေပြီဖြစ်၏။

“ဦးသက်ခိုင်ဟာ သဘော
ကောင်းပြီး ရိုးလွန်းတဲ့ ယောက်
တစ်ယောက်ဆိုတော့ မိမိအဖေ
တစ်ယောက်ရဲ့သမီးပဲ အဖေရဲ့
အဖေရဲ့
အဖေရဲ့

ငါးတန်းတက်တဲ့နှစ်မှာ
အမေက ကိုယ့်ဂ္ဂလေးကို
ပြန်လာခဲ့ရတယ်၊
ဒါဟာလည်းဒေါ်ခင်ခင်ထားက
အမေကိုသမီးရဲ့
နောက်ကြောင်းတွေ
မသိစေချင်လို့
ဂ္ဂပြန်ခိုင်းတာပဲပေါ့ကွယ်၊
ဒါပေမဲ့.....

စပ်ပြီး ငြိစွန်းမိကြတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီတော့ တိတ်တဆိတ် ထောက်ပံ့နေခဲ့ရတယ်။ နောက်မှ သူ့အမှားကို သိသွားချိန်မှာ ဦးသက်ခိုင်က အဆက်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြတ်စုကျော်က အမိအရဖမ်းဆွဲပြီး ကိုယ်ဝန်ယူလိုက်တော့ ဦးသက်ခိုင်လည်း ချည်တိုင်မှာ အချည်ခံရတဲ့သူဖြစ်သွားရတော့တာပေါ့”

“မြတ်စုကျော်ဆိုတာ သက်ညှာအမေပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မြတ်စုကျော်က လည်တယ်၊ အရွယ်လည်းကွာတော့ ဦးသက်ခိုင်ကို လှည့်စားနိုင်တာပေါ့။ ဦးသက်ခိုင်က ဒေါ်ခင်ခင်ထား သိသွားမှာစိုးတာရယ်။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်

ထောက်ပံ့နေပေမယ့် သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့ အညှာကို ဆုပ်ကိုင်ထားတော့ မြတ်စုကျော်ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ကြာရှည် မဖုံးကွယ်နိုင်ဘူးလေ”

ဒေါ်သွဲ့စကားအရ သက်ညှာ၏မိခင်ရင်းသည် မည်သို့သော မိန်းမစားမျိုးဖြစ်မည်ကို သက်ညှာက နားလည်လိုက်၏။ ပြီးတော့လည်း ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ နှုတ်မှ ပေါ်ထွက်လာသော စကားတစ်ခွန်းကို ကြားထားပြီးပြီဖြစ်၍ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် နားထောင်နေရသည်။

“မြတ်စုကျော်က လောဘတက်လာတယ်။ ကလေးကို

အကြောင်းပြပြီး အခွင့်အရေးတွေ အမျိုးမျိုးတောင်းဆိုလာတော့ ဦးသက်ခိုင် စိတ်ညစ်နေပြီလေ။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားလည်း ဦးသက်ခိုင်ရဲ့ ပျက်နေတာတွေကိုတွေ့ပြီး နောက်ကြောင်းစုံစမ်းတဲ့အချိန်မှာ သွေးပျက်လောက်အောင် အံ့ဩသွားတော့တယ်။ ဒီတော့ ရေရှည်မှာ ဦးသက်ခိုင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ မကူစေချင်တဲ့အတွက် မြတ်စုကျော်နဲ့ရတဲ့ကလေးကို ဒေါ်ခင်ခင်ထားက သမီးရင်းအဖြစ် မွေးစားပြီး အမွေဆက်ခံသူဖြစ်လာမယ်ဆိုတော့ မြတ်စုကျော်က မပေးပြန်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဟင် အမေ”

“ဪ...သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့ ချည်နှောင်ထားမှ အခွင့်အရေးတောင်းဆိုနိုင်တော့မှာပေါ့ကွယ်။ ယောက်ျားတွေကို တွေဝေဝေအောင် ညှို့ထားနိုင်တာက ဒီနှောင်ကြီးတွေကြောင့်ပဲပေါ့။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားက သားသမီး မရနိုင်သူဆိုတော့ သူ့အတွက် အရာရာဟာ အရှုံးတွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရတော့တာလေ။ အမေ့ကို ရင်ဖွင့်ရှာပါတယ်။ သူ့မှာသာ ကလေးရှိနေရင် ဦးသက်ခိုင်က ဘယ်ကိုမခြေဦးလှည့်စရာ အကြောင်းမရှိတော့တဲ့လေ။ သူတို့က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်နေတော့ တစ်ယောက်ရဲ့အပြစ်ကို တစ်

ကိုယ်သမီးရင်းလေးလိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီးမှ
 အစ္စတရီးယားမှာပို့လုပ်တွေ့မှားသွားမှန်း သိခဲ့ရပါပြီကွယ်၊
 မာမီတောင်းပန်တယ် သမီး မာမီသိကို
 အမြန်ဆုံးလာတွေ့ပါ။
 သမီး ဒယ်ဒီရဲ့နောက်ဆုံးထွက်သက် လေးမှာ.....

ယောက်က နားလည်မှုနဲ့ ခွင့်
 ထွက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်
 ထားနေရာမှာ တခြားမိန်းမတစ်
 ယောက်ဆိုရင် လင်မယားကွဲသွား
 နိုင်တာပေါ့ကွယ်”

သက်ညွှာက ဒေါ်ခင်ခင်
 ထား၏မေတ္တာကို နားလည်သွား
 သော်လည်း ဖခင်၏ တစ်ဖက်
 သတ်ဆန် မှုကိုတော့ နားမလည်
 နိုင်ပေ။ သူမအား ဒေါ်ခင်ခင်
 ထားမသိစေရန် လက်ဝတ်လက်
 စားများ ဝယ်ယူဆင်မြန်းပေး
 ခဲ့ခြင်းက မသိစေချင်၍လည်း
 ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါဆိုရင် သက်ညွှာကို
 ဘယ်လိုမွေးစားခဲ့ရသလဲ အမေ
 ရယ်”

“ပြောပြပါမယ်ကွယ်၊ ဦး
 သက်ခိုင်က ဘုရားဖူးနှစ်တိုင်း
 သွားတတ်တော့ မြတ်စုကျော်ဟာ
 အဲဒီအချိန်ကျမှ သူ့ချစ်သူနဲ့
 ထွက်လွတ်လပ်လပ် ပျော်နိုင်ပြီပေါ့။
 ခြစ်ချင်တော့ ဦးသက်ခိုင်က သူ
 ခရီးမထွက်ခင်အချိန်မှာ သုံးစွဲနိုင်
 အောင်လို့ ငွေသွားပို့ခဲ့တယ်လေ။
 အဲဒီမှာပဲ မြတ်စုကျော်ရဲ့ ဖောက်
 ပြန်မှုကို သိသွားပြီး သူ့သမီးကို
 ဆီလာခဲ့တယ်။ မြတ်စုကျော်တို့
 ချစ်သူနှစ်ယောက်က ကြောက်
 ထန်ပြီး ထွက်ပြေးရာက ကား
 မှောက်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ကြတယ်

လေ”
 မိခင်ရင်း၏လုပ်ရပ်က သက်
 ညွှာအတွက် ရှက်စရာဖြစ်စေရ၏။
 လူ့လောကကြီးတွင် မရှိတော့
 လည်း ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီဟုသာ
 ထင်မှတ်လိုက်သည်။

“ငယ်သူဆိုတော့ မှားတတ်
 တာ မွေတာပဲပေါ့။ မြတ်စုကျော်ကို
 မုန်းသွားပေမယ့် ဦးသက်ခိုင်က
 သမီးအပေါ်မှာ ဖခင်ကောင်း
 ပီသခဲ့သူပါကွယ်။ မြတ်စုကျော်
 ရှုပ်မုန်းလည်းသိတယ်။ လည်မှန်း
 လည်းသိတယ်။ သူ့ကိုညှာနေမှန်း
 လည်း သိတယ်။ တကယ်တော့
 မြတ်စုကျော်က ဒေါ်ခင်ခင်ထားနဲ့
 ကွဲ စေချင်တာလေ။ ဒါမှ သူ့မျှော်
 လင့်တဲ့ဘဝမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်
 မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာပါ။ နောက်
 ဆုံးတော့ မကောင်းတဲ့သူဟာ
 သူ့လမ်းသူ သွားရတာပဲပေါ့
 ကွယ်”

“သက်မြတ်စုကနေ ပွင့်
 သက်ညွှာခိုင်ဖြစ်သွားရတာ မြတ်

စုဆိုတဲ့ အမေ့နာမည်ပါပဲနေလို့
 ပြောင်းလိုက်တာပဲဖြစ်မှာပါနော်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ သမီးက
 လေးနှစ်သမီးအရွယ်နဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်
 ထားဆီကို ရောက်ခဲ့တာလေ။
 ငါးတန်းတက်တဲ့နှစ်မှာ အမေက
 ကိုယ့်ရွာလေးကို ပြန်လာခဲ့ရ
 တယ်။ ဒါဟာလည်း ဒေါ်ခင်ခင်
 ထားက အမေ့ကို သမီးရဲ့နောက်
 ကြောင်းတွေ မသိစေချင်လို့ ရွာ
 ပြန်ခိုင်းတာပဲပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့
 ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အဖြစ်
 အမေ့နေ့တိုင်း ကန်တော့နေ
 တာပါ သမီးရယ်”

သက်ညွှာသည် ဒေါ်ခင်ခင်
 ထား၏ ခံစားမှုကို နားလည်သွား
 သည့်နောက် မိဘအိမ်သို့ မပြန်
 ချင်တော့ပေ။ သူ့ဘဝအား
 သည်ရွာလေးတွင် မြှုပ်နှံတော့
 မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အမေ.....”

“ပြောလေ သမီး”

“သမီးကို လက်ခံလေအောင်”

အမေနဲ့အတူ နေပါရစေ၊ ကိုယ့် ဘဝမှန်ကို သိလာတော့ မာမို့ကို သနားသွားမိတယ်။ မာမိဟာ သူ့ အမုန်းဆုံးသူရဲ့သမီးကိုမှ တယု တယ မွေးခဲ့ရတာ။ မာမို့နဲ့လုံးသား ထဲမှာ နာကျင်နေမှာပဲနော်။ သမီး လေ မာမို့အပေါ် ထပ်ပြီးမရက် စက်ချင်တော့ပါဘူး အမေရယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အိမ်ကို မပြန်ချင် တော့ဘူး။ သမီးကို လက်ခံပေးပါ အမေရယ်”

“တစ်သက်လုံးနေနိုင်ပါတယ် သမီးရယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အမေလည်း ဒီရွာလေး မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်တာ ပေါ့ကွယ်”

သက်ညှာဘဝသည် ကယ် တင်ရှင်ကြောင့် ဆက်လက်ရှင် သန်ခွင့်ရသွားတော့၏။ တစ်သက် လုံး ခြေရာဖျောက်နေထိုင်တော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မိန်းမ.....သမီးလေးကို ခေါ်ပေးပါနော်၊ ကိုယ်မသေခင် သမီးရဲ့မျက်နှာကို တွေ့ပါရစေ ကွာ”

ဦးသက်ခိုင်၏ တဖွဖွပြောနေ သော အသံသဲ့သဲ့လေးက ဒေါ်ခင် ခင်ထား၏နုလုံးသားကို အရည် ပျော်ကျသွားစေရသည်။ ဒေါ်ခင်

ခင်ထားတစ်ယောက် မာနကို ကြာကြာ တင်းမထားနိုင်တော့ ပါ။ ဦးသက်ခိုင်၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက် ချင်သည်။

“ နော် ..... မိန်းမ၊ သမီးကို မရက်စက်ချင်ပါနဲ့ ကွာ၊ ကိုယ်စိတ် ချပါရစေကွယ်”

“ခင်ထားကို သမီးကို သွားခေါ်ပေးမှာပါရှင်၊ ခဏလေးစောင့်နော်၊ ကိုဆန္ဒတွေ အားလုံးပြည့်ဝရပါစေမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းမ ရယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်ထားပြည့်ဝပုံကို ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကိုယုံကြည်တာပေါ့ကွာ”

“ကောင်လေးရေ မင်းဘာ ကို ကြည့်ထားပေးနော်၊ အန်တီ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

သူနာပြုအကူကောင်လေးနှင့် ခဏထားခဲ့ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ထားက သက်ညှာရှိသည့် အိမ်လေးသို့ ထွက်သွားရတော့၏။

“ဪ...မာမိပြောတဲ့စကား ကို စိတ်နာသွားမလား သမီးရယ်၊ သူ့ကိုအမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်လို့ မာမို့ကို မတွေ့ချင်လောက်အောင်

မုန်းတီးနေမလား၊ ဒါကြောင့် ဖုန်း မဆက်တာနေမှာပါ”

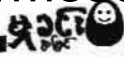
စိုးစိတ်ဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထား က သက်ညှာ၏အိမ် ရှေ့သို့ ရောက်လာ သည်။ အိမ်တံခါးက ပိတ်ထား၏။

“အပြင်များသွားနေကြလား ညီမရေ.....ဒီအိမ်ကလင်မယား ဘယ်သွားကြသလဲဟင်”

“ဘယ်ထွက်သွားမှန်းကိုမသိ တာပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကတော့ ရဲတွေရောက်လာတယ်၊ ဘာကိုမှ မုန်း မသိပါဘူးရှင်၊ အစ်မကြီး သိ ချင်ရင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး သွား စုံစမ်းကြည့် ပါလား ဒီလမ်းထိပ်မှာ ပဲရှင်”

“အေးကွယ်၊ ကျေးဇူး နော်”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ခင်ခင်ထားလည်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးသို့ ရောက်သွား၏။ သက်ညှာတို့အကြောင်းကို မေးကြည့်လိုက်ရာတွင်.....

“ကိုစိုးထိုက် ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားလို့တဲ့၊ ရဲတွေက သူ့ဇနီးကို လာအကြောင်းကြားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဇနီးက ခုချိန်ထိအဆက်အသွယ်မရသေးဘူး။ ခရီးထွက်နေသလား မသိဘူး။ အဒေါ်၊ ကုန်စီးထိုက် အလောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကပဲ တာဝန်ယူသင်္ဂြိုဟ်ပေး

ငါများသွားပြီ၊
သိပ်ကိုများသွားခဲ့ပါလား၊
တစ်သက်လုံး
သမီးအပေါ်ကောင်းခဲ့သမျှ
ရင်တွင်းအတ္တကြောင့်
အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရပြီ၊
ငါသံယောဇဉ်အရှိဆုံး
ယောက်ျားနဲ့လည်း.....

လိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဒေါ်လည်း အဒေါ်သမီးကို လာရှာတာပါကွယ်၊ မိဘကို အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ဘယ်သွားမှန်းမသိပါဘူး။ ဒီပြန်ရောက်ရင် အဒေါ်ကို ဆက်သွယ်ပါကွယ်၊ ဒါက အဒေါ်လိပ်စာကတ်”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှ လှည့်ပြန်လာရသည်။ ဦးသက်ခိုင်ကမေးလျှင် ဒေါ်ခင်ခင်ထားက မည်သို့ဖြေရမည်မသိပါ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပြန်လျှင် သက်ညှာပျောက်ဆုံးနေခြင်းက ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏အပြစ်မကင်းချေ။ စိုးထိုက် သေဆုံးခြင်းက သူ့အဖို့ ဝမ်းသာစရာဖြစ်သော်လည်း သမီးပျောက်အား မည်သို့ရှာဖွေရမည်မှန်း မသိတော့ပါ။

“ပြန်လာပါတော့ သမီးရယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်သမီးရင်းလေးလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီးမှ အတ္တကြောင့် မာမိုလုပ်ရင်တွေ မှားသွားမှန်း သိခဲ့ရပါပြီကွယ်၊ မာမိတောင်းပန်တယ် သမီး၊ မာမိုဆီကို အမြန်ဆုံးလာတွေ့ပါ။ သမီးဒယ်ဒီရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်လေးမှာ စိတ်ချမ်းသာသွားစေချင်ပါတယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များက ဝေါခနဲ ထိုးကျလာသည်။ သည်အချိန်တွင် အလိုအပ်ဆုံးမှာ သမီးကလွဲပြီး ငွေပုံပေးလျှင်ပင် လက်မခံနိုင်ပါ။

“သမီးဒယ်ဒီကို မာမိ ဘယ်လိုပြောရမလဲကွယ်၊ သူက သမီးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာပါ။ သူ့သမီးပါမလာရင် သူ့ရောဂါက ပိုဆိုးတော့မှာ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက သူ့အမှားကို သိမြင်ခြင်းနှင့်အတူ နောင်တရသွား၏။ ကံတရားသည် သူ့ဘက်တွင်ရှိနေသည် ဟု ယုံကြည်ထားသမျှ တစ်ဖက်သားအား နစ်နာစေမည်ကို သူက မသိခဲ့ပေ။ သူကိုယ်တိုင် အောင်နိုင်သူဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သည့် အမှားတစ်ခုအား ရင်နှင့် အမျှ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရပေတော့ မည်။

“ငါများသွားပြီ၊ သိပ်ကိုများသွားခဲ့ပါလား၊ တစ်သက်လုံး သမီး အပေါ်ကောင်းခဲ့သမျှ ရင်တွင်းအတ္တကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရပြီ၊ ငါသံယောဇဉ်အရှိဆုံးယောက်ျားနဲ့လည်း ခွဲရတော့မယ်၊ ယောက်ျား စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါပြုမိခဲ့ပြီ၊ ဦးသက်ခိုင်..... ခင်ထားကို ခွင့်လှမ်းပါရှင်”

ဦးသက်ခိုင်ရှိရာသို့ ပြန်လာ သည့်နောက် ဦးသက်ခိုင်က ဒေါ်ခင်ခင် ထား၏လက်လေး ကိုဆွဲကာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြည့်ရင်း မျက်လုံးများက မျက် တောင်မခတ်တော့ပေ။ မျက်ဆံ မှာလည်း ရွှေလျား ခြင်းမရှိတော့။ သို့သော် သမီးပါမလာ ခြင်းကိုလည်း သိသွား ပုံမရပေ။ ဒေါ်ခင်ခင် ထား၏ မျက်စိရေ တွင် အသက် ပျောက်သွားတော့ သည်။

“ယောက်ျား..... ခင်ထားကို ထားရစ်ခဲ့ ပြီလားဟင်၊ ခင်ထား အမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေး ပါတော့နော်၊ အီး...ဟီး... ဟီး.....အီး”

ဦးသက်ခိုင်၏အလောင်းအား ဖက်ငိုရင်း ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ပုံ လျက်သား လဲကျသွားတော့ သည်။

ဦးသက်ခိုင်၏ စာပဒေသာတွင် လိုက်ပါပို့ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိသော် လည်း ဝရန်တာထက်မှနေ၍ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပဝါ လေးနှင့် ဝေယမ်းပြမိ၏။

“သွားပေဦးတော့ .....

ယောက်ျားပေ ရှင့်ကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းနဲ့ ခင်ထားကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရစေတော့၊ ရှင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပါပို့ ဆောင်ခွင့်မရပေမယ့် ရှင့် ဝိညာဉ်ဟာ ခင်ထားနဲ့အတူ ရှိနေမယ်ဆိုတာ ခင်ထား ယုံကြည်ပါတယ် ယောက်ျား

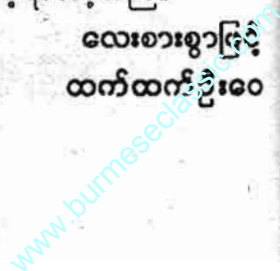
ရယ်”
ဦးသက် ခိုင် ကို တင် ဆောင်သွားသည့် နိဗ္ဗာန်ယာဉ် လေးက တရွေ့ရွေ့နှင့် ထွက်ခွာ သွားသည့်နောက် ဒေါ်ခင်ခင် ထား၏ ရင်တွင်းမှ အသည်းနှလုံး အား တစ်စစီဆွဲထုတ်ယူလိုက် သည့်နယ် အားအင်ပျက်ယွင်းပြီး စိတ်ဓာတ်ကျ သွားရတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝေယမ်းနေသည့် လက်က အားယူလှုပ်ရှားနေရ သော်လည်း စိတ် ဆောင်နေ

သည့်အတွက် လက်ကိုင်ပဝါ လေးမှာ လေထဲတွင် တလွင့်လွင့် နှင့်ပါ။

“ခင်ထားရင်ထဲကို ဝင် ကြည့်လှည့်ပါတော့ ဦးသက်ခိုင် ရယ်၊ အခုတော့ ပြန်မဆိုနိုင်တဲ့ လမ်းကိုရောက်သွားကြပြီနော်၊ ခင်ထားအနားမှာ ဘယ်သူတွေမှ မရှိကြတော့ပါလားရှင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားသည် တရှုပ် ရှုပ်ငိုကြွေးရင်း သံဝေဂရသွား မိ၏။ လောကကြီးတွင် သေ စေနိုင်သည့် လက်နက် နှင့်သတ်မှ ဘဝတစ်ခု က ချုပ်ငြိမ်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ စိတ်ဆိုသော လက်နက်နှင့် သတ်လျှင် လည်း ဘဝတစ်ခု ကြွ လွင့်သွားနိုင်၏။ ဒေါ်ခင် ခင်ထားက အတ္တစိတ်၊ မာန် မာနစိတ်ဖြင့် အတိတ်ကြွေးကို ပေးဆွဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ လက်တံ့ ပြန်ခြင်းသည် မြင့်မြတ်သူများ၏ လုပ်ရပ်မဟုတ်ကြောင်း သိရ သည့် နောက်နောင် တတရား အား ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး အထီးကျန် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

လေးစားစွာဖြင့် ထက်ထက်ဦးဝေ

လောကဏ္ဍိ...
အင်္ဂလိပ်...
ငယ်ငယ်...
မိန်းမ...
လက်ထပ်...
ဒါ...
အား...
အား...

အား...
အား...
အား...
အား...
အား...
အား...
အား...
အား...

အား...
အား...
အား...
အား...
အား...
အား...
အား...
အား...
အား...
အား...

2014.

မောင်သာမန်
(ပိတောက်)

ပုဂံသုတေသန

ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်

မောင်သာမန် (စီးကုန်း)

“အဒေါ်ရေ ငါးယူဦးမလား၊
ငါး...ငါးကြင်း...ငါးခူ...အမဲ...
ဝက်...ကြက်ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့တာလမ်းမှ ငါးသည်
မလေး အေးသာ၏ အသံစာစာ
အော်သံကြောင့် ဒေါ်လှလှဌေးတစ်
ယောက် မီးဖိုချောင်မှ ခပ်သုတ်
သုတ်ထွက်လာခဲ့၏။ တာလမ်းပေါ်
တွင် ဝမ်းဗန်းရွက်လျက် မတ်တတ်
ရပ်နေသော အေးသာအား ဒေါ်လှ
လှဌေးက ခြံဝင်းတံခါး ဖွင့်ပေး
လိုက်၏။

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်
နေတော့ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ နှင့်အသံ
မကြားရပါဘူးဟယ်၊ နောက်ပြီး ငါ
က ထမင်းအိုးငဲ့နေတာနဲ့ ချက်ချင်း
နှင့်ဆီထွက်မလာနိုင်ဘူး၊ အားနာ
စရာဟယ်”

ဒေါ်လှလှဌေး၏အပြောကြောင့်
ဈေးသည်မလေး အေးသာတစ်
ယောက် ပြုံးသွားရပြီး.....

“အားနာစရာလား အဒေါ်
ရယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်မကတော့
အဒေါ်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ထွက်
မလာမချင်း စောင့်ခေါ်နေမှာပဲ”
ဒေါ်လှလှဌေးက ခြံဝင်းတံခါး
ကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့်
အေးသာက ငါးဗန်းရွက်လျက် ခြံ
ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အေးသာ၏
ခေါင်းပေါ်၌ရွက်ထားသော ငါးဗန်း

ကို ဒေါ်လှလှဌေးက ကူ၍အောက်
သို့ချပေးလိုက်၏။

ဗန်းနှင့် ခံတောင်းထဲတွင်
အေးသာပြောသည်အတိုင်း သား
ငါးစုံလှပါ၏။ ဒေါ်လှလှဌေးမှာ
အသားစားရသည်မှာ ငြီးငွေ့နေ
သည်။ သည်ကနေ့ ငါးဘက်ကို
လှည့်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သူမ၏
သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်ချစ်သည်
အထည်ချုပ်စက်ရုံဝန်ထမ်းဖြစ်
သဖြင့် နံနက်စာ၊ နေ့စာ စက်ရုံမှာပင်
စား၍ ညနေပိုင်းမှသာ အိမ်၌ပြန်
စား၏။ ထို့ကြောင့် ငါးကြင်းကို
များများစားစားမဝယ်။ ကြော်၊ နှပ်၊
ချက်ရန် သုံးဆယ်သားဆိုပါက လုံ
လောက်သဖြင့် အေးသာထံမှ ငါး
သုံးဆယ်သားဝယ်လိုက်၏။

အေးသာသည် ငါးဗန်းရွက်၍
ရပ်ကွက်ထဲသို့ သားငါးရောင်းရန်
နေ့စဉ်ရောက်ရှိသော်လည်း ဒေါ်လှ
လှဌေးတို့လမ်းဘက်သို့မရောက်
မရောက်တတ်ပေ။ ရေအေးအေး
မင်ရင်းနီးနေပြီဖြစ်သော...

အား ဒေါ်လှလှဌေးက နေ့တိုင်းလာ ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

“အေးသာရယ် ငါတို့လည်း နင့်ရဲ့ဖောက်သည်ဖြစ်နေပြီပဲဟယ်၊ နေ့တိုင်း ရပ်ကွက်ထဲ ဈေးလာ ရောင်းနေတာ၊ ငါတို့လမ်းဘက်ကို လည်း နေ့တိုင်းလာရောင်းဖို့ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါတို့နေရာ နဲ့ ဈေးက လှမ်းတယ် ဆိုတော့ နင်လာရောင်း ရင် အဆင်ပြေတာ ပေါ့”

“ကျွန်မက ဈေး သည်ပဲ၊ ရောက်အောင် လာပြီး ရောင်းချင်တာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဒေါ် တို့ဆီ မရောက်ခင် သားငါးတွေက ကုန် ကုန်သွားတော့ ရပ် ကွက်ထဲကပဲ လှည့် လှည့် ပြန်သွားရတယ်၊ ဘယ် လိုဖြစ်ဖြစ်ပါ အဒေါ်ပြောတဲ့ အတိုင်း ကျွန်မလာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ အဲဒီအခါကျ ကျွန်မဆီက ငါးတင်မကဘူး၊ ကျန် တဲ့ကြက်ဝက်တွေကိုလည်း အားပေးရမယ်နော်”

ပြီးရွှင်စွာပြောလာသော အေး သာ၏စကားကြောင့် ဒေါ်လှလှဌေး ပြုံးသွားရသည်။ ဒေါ်လှလှဌေးနှင့်

ဈေးသည်မလေးတို့ ဈေးရောင်းစား ဝယ်ရင်း ရင်းနှီးသွားကြသည့်အခါ မိန်းမတို့၏ သဘာဝအရ တစ်ဦး အပေါ်တစ်ဦး စပ်စုမှုများရှိလာကြ ပြန်၏။ ဒေါ်လှလှဌေးက အေးသာ ကို စပ်စုလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ နင့်အမျိုးသားကရော ဘာလုပ်လဲဟဲ့ နင့်ကလေးတွေကို”

ရော ကျောင်းနေကြပြီလား” ဒေါ်လှလှဌေး၏အမေးစကား ကြောင့် မျက်နှာထားတည်သွား သော အေးသာက စိတ်ပျက်စွာ ပြောပြခဲ့၏။

“ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားကတော့ ပလောင်ထင်းလုပ်ငန်းကို နေထွက် ကနေဝင် လုပ်တယ်လေ”

အေးသာပြောသောစကားကို

နားမလည်၍ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဟဲ့.....ပလောင်ထင်းတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ပလောင်ထင်းတယ်ဆိုတာ ပုလင်းထောင်တာကိုပြောတာ အဒေါ်ရေ၊ သူနဲ့ကျွန်မ စပြီးအိမ် ထောင်ပြုတော့ မှတ်မှတ်ရရ တစ် နှစ်တိတိ လုပ်ကျွေးတယ်လေ၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီး အခုထိ ကျွန်မကပဲ အိမ် ထောင်ကိုထိန်းသိမ်းရင်း ဈေး ရောင်းကျွေးနေ ရတာ”

အေးသာက အသံကို မြင့်၍ ပြောပြလိုက်၏။

“ဟေ.....”

အေးသာ၏အပြော ကြောင့် ဒေါ်လှလှဌေးထံမှ အာမေညိုတ်သံ ထွက် သွားရသည်။ အေးသာ၏ “ဘဝ အကြောင်းများကို

ကြားရသောအခါ ဒေါ်လှလှဌေး မှာ မိမိ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဘဝကြမ်းများနှင့် ဆင်ဆင်တူ သဖြင့် သူမမှာ မသိမသာ သက် ပြင်းချမိခဲ့ရသည်။

ထိုသို့သက်ပြင်းချခြင်းနှင့်အတူ သူမ၏ဦးခေါင်းမှ တစ်လွှာခန့်နှင့် သော အမာရွတ်ကို ယောင်၌ လက်ဖြင့်စမ်းမိခဲ့ပေသည်။ ယင်း

www.burmeseclassic.com

နောက် ဒေါ်လှလှဌေး၏နှုတ်ဖျားမှ အေးသာအား ကိုယ်ချင်းစာနာမှု သဘောဖြင့် “တော်တော်ဆိုးတာပဲ နော်” ဟု နှုတ်ထွက်ရေရွတ်ခဲ့မိလေ တော့သည်။

ဒေါ်လှလှဌေး၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော ညည်းတွားမှု ကြောင့် အေးသာမှာ ငါးကိုင်နေရာ မှ ဒေါ်လှလှဌေးအား ကြည့်လိုက် သည်။

“ဆိုးချက်ကတော့ ကမ်းကုန် ရောလို့ ပြောရမှာပေါ့၊ အဒေါ်ရယ်၊ အိမ်ကယောက်ျားက ဆိုင်တကာ အရက်လှည့်သောက်ပြီး လမ်း တကာလှည့်ပြီး မူးယစ်ရမ်းကား နေခဲ့တာ၊ ရဲစခန်းတို့ရပ်ကွက်လူကြီး အိမ်တို့ဆိုတာ ကျွန်မအတွက် အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ နောက် ပိုင်း ဒီလိုပြဿနာတွေမလုပ်ဖို့ သူ့ ရဲ့အရိုက်အပုတ်ခံပြီးပြောမှ အိမ် မှာပဲသောက်တော့တာ၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဈေးရောင်းရတဲ့ပိုက်ဆံ ထဲက သုံးပုံတစ်ပုံဟာ သူ့အရက် ဖိုးလေ၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အရက်ကို သောက်နေတော့ ကျွန်မပဲအလုပ် လုပ်ရတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ရှိနေ သေးတော့ ကျွန်မကပဲ ဒုက္ခကို သုခအမှတ်နဲ့ အရာရာသည်းခံပြီး သူ့ကိုပေါင်းနေရတာ၊ ဝဋ်ရှိလို့ခံရ တာနဲ့တူပါရဲ့ အဒေါ်ရယ်”

ဒေါ်လှလှဌေးသည် အေးသာ ပြောသမျှ နားထောင်လျက် ငါးကို စုတ်နေသော အေးသာအား စိတ် မသက်မသာ ကြည့်နေမိသည်။ အေးသာသည် သူ့ခင်ပွန်းအား ချစ်၍ဖြစ်စေ၊ မချစ်၍ဖြစ်စေ သူ့ ကြီးမိဘများ၏ အလံ့ဆန္ဒအရ ပေါင်းသင်းသည်ပဲ ဖြစ်စေ အေးသာ၏ အမျိုးသမီးတစ်ဦး

အရုံးပေါ် လျက်ရှိနေသည်။ အမျိုးသမီးများ အချိန်တန်၍ အိမ်ထောင်ထူထောင်သည်ဆိုရာ တွင် ခင်ပွန်းယောက်ျား ရှာဖွေ သော ဥစ္စာနေပစ္စည်းများကို စီး သည့်ရေဆယ်လိုခြင်း၊ သိက္ခာ ဣန္ဒြေရှိ၍ ရင့်ကျက်သော အိမ် ထောင်သည်ဘဝကို ခံယူလျက် ခင် ပွန်းသည်အား သစ္စာရှိစွာ ပေါင်း သင်းလိုကြသည်။ မည် သည့်အရာမဆို အိမ်ထောင် မိသားစုရှေ့၌ ခင်ပွန်းသည်မှ မားမားမတ်မတ်ရပ်၍ အားကိုး အားထားပြုရသော ယောက်ျား ကောင်းဖြင့် သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းချင်၏။ မွေးဖွားလာသော သားသမီး များအား ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လိုသည့် ဆန္ဒများဖြင့် အိမ် ထောင် ထူထောင်ကြ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ယောက်ျား အချို့တို့၏ မူမမှန်သော အကျင့်စရိုက် ဓလေ့များကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး ထိခိုက်လျက် မိန်းမသားများမှာ အလွန်ပင် ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ အေးသာ ၏ယောက်ျားသည်လည်း ခန္တ ဆန်စွာ သေရည်သေရက်ကို ဖက် တွယ်နေခြင်းကြောင့် အိမ်

ထောင်ဖက်ဖြစ်သူ အေးသာနှင့် သားသမီးများမှာ လူလုံးမလှ ဆင်းရဲပင်ပန်းနေရသည်။

သို့တစေ အေးသာကား အရက်ဇာကျေးကျွန်ဖြစ်နေသော သူမ၏လင်ယောက်ျားအား အမှန်းမဖက် အပြုံးဆက်၍ ငါးဗန်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်လျက် အရပ်တကာ လှည့်၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေခြင်း အတွက် ဒေါ်လှလှဌေးတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသလို ကိုယ်ချင်းစာရပါ၏။ တစ်ချိန်သောအခါက

သူမသည် အေးသာကဲ့သို့ပင် ခင်ပွန်းယောက်ျားဆိုးအား မိန်းမတန်မဲ့ ပင်ပန်းတကြီး ရှာကျွေးခဲ့ရသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ပြောသာပြောရသည်။ ဒေါ်လှလှဌေးတစ်ယောက် ငယ်နုစဉ်အခါက အေးသာကဲ့သို့ပင် တွေ့ရကြုံရ၊ ရင်နာခဲ့ရသည်ဆိုပါက မှားမည်မထင်ပေ။ ထိုရင်နာစရာအကြောင်းများကို တွေးမိလေတိုင်း၊ စဉ်းစားမိလေတိုင်း ခေါင်းမှအမာရွတ်ကို ယောင်၍စမ်းမိသည်က အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မရေမတွက်နိုင်။

သူမသည် ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းတို့ဖြင့် လွန်ဆွဲနေခဲ့ရသော ခင်ပွန်းသည် ကိုအောင်ခ မရှိတော့သည့်တိုင် သူနှင့်ပတ်သက်သည့် သားသမီးသုံးယောက်အား လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်လာစေရန် အင်ကုန်အားကုန် ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ရ၏။ ယင်းနောက် လူလားမြောက်၍ အပျိုအရွယ်လေးဖြစ်လာသော သမီးကြီး ခင်ခင်ချစ်မှာ မိသားစုဆင်းရဲကျပ်တည်းသည့်ဘဝမှလွတ်မြောက်စေရန် ရန်ကုန်သို့ မျက်စိဖွတ်မှိတ်၍ အလုပ်ရှာထွက်သွားခဲ့ရသည်။

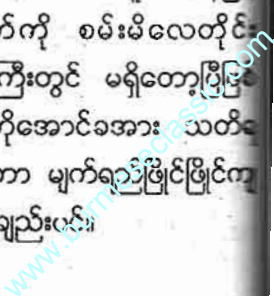
ခင်ခင်ချစ် ကံကောင်းပါသည်။

လူကောင်းသူကောင်း သူတော်ကောင်းများနှင့်တွေ့၍ အထည်ချစ်စက်ရုံတစ်ခုတွင် အလုပ်ရခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းကာလများတွင် မိခင်မှဆိုးမ ဒေါ်လှလှဌေးနှင့် မောင်ငယ် ဖိုးတရုတ်တို့အား သူမ ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် အိမ်ခန်းတွင် ခေါ်ယူနေထိုင်စေခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဒေါ်လှလှဌေး၏ ဘဝမှာ အေးချမ်းပြီဟုဆိုနိုင်သော်လည်း သေရာပါဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရရှိထားသော သူမအနေဖြင့် အမာရွတ်ကို စမ်းမိလေတိုင်း လောကကြီးတွင် မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ကိုအောင်ခအား သတိမှန်းဆမိကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျခဲ့ရသည်ချည်းပင်။

**ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းတို့ဖြင့်
လွန်ဆွဲနေခဲ့ရသော
ခင်ပွန်းသည်
ကိုအောင်ခ မရှိတော့သည့်တိုင်
သူနှင့်ပတ်သက်သည့်
သားသမီးသုံးယောက်အား
လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး
ဖြစ်လာစေရန်
အင်ကုန် အားကုန် .....**

ဒေါ်လှလှဌေးသည် အတိတ်ကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားသော်လည်း မေ့မရနိုင်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ဆိုသည်ကို သူမကွဲပြားစွာ မသိရှိနိုင်ပါချေ။ သူမ၏ ယောက်ျား ကိုအောင်ခ၏ နှိပ်စက်မှုများကို ဦးနှောက်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ စိတ်နာကြည်းခဲ့ပါသော်လည်း ကိုအောင်ခအား မေ့မရနိုင်သည့်အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ဦးနှောက်နှင့်မဆိုင်၊ နှလုံးသားမှလာသော စိတ်ခံစားချက်ကြောင့်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

လည်း နှလုံးသား၏ လှုံ့ဆော်မှုအရ သူမ၏ သေရည်သောက်ယောက်ျားအား အပင်ပန်းခံလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဒေါ်လှလှဌေး စဉ်းစားမိပေသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ဆက်နွယ်၍ မိမိ၏ နှလုံးသားနုပျိုသည့် အချိန်ကာလတစ်ခုမှ မမေ့နိုင်သော ဖြစ်ရပ်များသည် သူမ၏ရင်ထဲမှ တစ်ဆင့် ဦးနှောက်လှိုင်းများဆီသို့ ပြန်လည်ရိုက်ခတ်လျက်ရှိနေပေသည်။

ထိုစဉ်က အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်၍ ဆယ့်ကိုးနှစ်သာသာရှိသေးသော လှလှဌေးသည် ငယ်ရွယ်နုပျို၏ ကိုယ်ကာယ တောင့်တင်းဖြောင့်စင်း၏၊ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်၏၊ ပေါ့ပါးသွက်လက်၍ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၏၊ ရုပ်ရည်မှာ ရွက်

ကြမ်းရေကျိုဖြစ်လင့်ကစား ရှင်မတောင်သနပ်ခါး လိမ်းကျံထားခြင်းကြောင့် ရုပ်ရည်တင့်တယ်လျက်ရှိ၏။

သူမအား ချစ်ခင်ကြင်နာလိုသူများရှိနေသော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ၊ ချွေးမတော်လိုသူ၊ ယောက်မတော်လိုသူများ ခုံနဲ့ဒေးပေါများသော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကို လှည့်မကြည့်။ သူမအနေဖြင့် မုဆိုးမ မိခင်ကြီးနှင့် မောင်ငယ်အတွက် စားဝတ်နေရေးကို လုံးပန်းခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရခြင်းကို ကျေနပ်နေ၏။

အမှန်စင်စစ် လှလှဌေးသည် ခုနစ်တန်းအောင်သည်အထိသာ ကျောင်းနေခဲ့ရ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းမတက်နိုင်တော့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူမမိခင်ကြီး၏

ကျန်းမာရေးအခြေအနေ မကောင်း
မှုအတွက် ကျောင်းထွက်၍ မိခင်
ကြီးလုပ်ခဲ့သော တောထဲသွား၍
ပဒတ်စာ၊ မှို၊ ဝါးမျှစ်၊ ကန်စွန်း
စသဖြင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ခူး
ယူရောင်းချခြင်းဖြင့် စားဝတ်နေ
ရေးကို ရှာဖွေနေရခြင်းကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ခူး
ဆွတ်သူများမှာ သူမတစ်ဦးတည်း
တော့ မဟုတ်ပေ။ တခြားရွာသူများ
လည်းပါရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် ထူး
ထူးခြားခြား တခြားရွာမှ မပုမဆိုသူ
အမျိုးသမီးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရ
သည်။ လှလှဌေးက မပုမအား ရိုး

သားစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းဖြစ်သော်
လည်း မပုမက ထိုသို့မဟုတ်ချေ။

“လှလှဌေးကိုတော့ ငါ
ယောက်မ တော်ချင်ပြီနော်”

လူကြားထဲတွင် အစမရှိ
အဆုံးမရှိ ပြောလိုက်သော မပုမ
၏စကားကြောင့် လှလှဌေး ရှက်
ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားရသည်။ ထို့
ကြောင့် လှလှဌေးက မပုမအား
ပြန်မေးမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို
ယောက်မတော်ချင်ရတာလဲ မပု
ရယ်”

“ညည်းက စကားအပြော
အဆိုကောင်းပြီး ရောင်းရေးဝယ်

တာကအစ ကျွမ်းကျင်တယ်လေ၊
နောက်ပြီး ငါကလည်း ညည်းကို
ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယော
ဇဉ်ဖြစ်နေတော့ ငါ့မောင် အောင်ခ
နဲ့ သဘောတူတယ်အေ၊ ဘာလဲ
ညည်းက ငြင်းမလို့လား၊ ငါ့မောင်
က လူပျိုကြီးနော်၊ ရိုးသားလိုက်
တာမှ ပါးစပ်ထဲ လက်ထည့်ပေး
ရင်တောင် မကိုက်တတ်ဘူး”

လှလှဌေးမှာ အံ့ဩစရာ
စကားကို ကြားခဲ့ရ၏။

“ဟင်.....ဒီလောက်ကြီး ရိုး
သားနေရင်တော့ ကျွန်မနဲ့ မဖြစ်
လောက်ဘူးနဲ့တူတယ် မပုရယ်”

“ငါက စကားအဖြစ် ပြော
တာပါအေ၊ ငါ့မောင်က ယောက်ျား
ပီသတယ်၊ အလုပ်ကြိုးစားတယ်၊
ညည်း စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ဟယ်”

မပုမက ရယ်ရယ်မောမော
ဖြင့် ပြောခဲ့ပြန်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆန့်ကျင်
ဘက်ယောက်ျားများနှင့်ပတ်သက်
၍ အတွေ့အကြုံမရှိသော လှလှ
ဌေးမှာ မပုမ၏ မထိတတ်စကား
များကြောင့် အောင်ခအား မမြင်
ဖူးဘဲ ရင်ခုန်နေမိတော့သည်။
နောက်ပိုင်းတွင် မပုမ၏ အောင်
သွယ်ကောင်းမှုကြောင့် ကိုအောင်
ခနှင့် လှလှဌေး အကြောင်းသက်
ပေါင်းဖက်ရတော့သည်။ ထိုမှစ၍
လှလှဌေးသည် အိမ်ထောင်ကျခြင်း

၏အဓိပ္ပာယ်ကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ကြုံရတော့၏။

အစပထမမို့ သူမကို ဖျာလို လိပ်၊ ထိပ်ပေါ်တင်ခဲ့လေသလားဟု ကိုအောင်ခကို မေးစရာရှိလာပါ၏။ မင်္ဂလာဦးပထမနေ့နှင့် တစ်လ အတွင်း ကိုအောင်ခ၏ ဆက်ဆံ ရေးသည် သူမအပေါ်၌ အလွန်နူး ညံ့လွန်းလှပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လှ လှဌေးသည် အောင်ခအပေါ် ရင် တွင်းလှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ ကြင် နာမှုများစွာ ပေးခဲ့ပါသည်။

အောင်ခမှ “လှလှဌေး ရေ”ဟု ခေါ်လိုက်သည်နှင့် လူ သာလာသည် မဟုတ်ရေ လည်းပါ လာရပြန်သည်။ တစ်လကျော်၍ နှစ်လစွန်း လာသည်အခါဝယ် ကိုအောင်ခ၏ နူးညံ့သော အပြော အဆိုတို့သည် သံပြတ်ပမာ ဖြစ်လာရသည်။ သို့ကြောင့် လှလှ ဌေးအံ့ဩလာရ၏။

ထိုထက်ဆိုးသည်မှာ အောင်ခ သည် မသိမသာမှ သိသိသာသာ အရက်သေစာ သောက်လာခြင်း ပင်ဖြစ်၏။ ဇနီးဖြစ်သူက အရက် မသောက်ရန် ပြောသည့်နေ့များ သည် ပိုမိုသောက်သောနေ့များဖြစ် ၍ မည်သို့မျှမပြောသော နေ့များ တွင်မူ ပုံမှန်သောက်သောနေ့ဖြစ် ၏။

အစကတော့
ကောင်းမလားလို့
ညည်းနဲ့ပေးစားတာပေါ့အေ၊
ညည်းနဲ့ပေးစားမှ
ငါ့မောင်ပိုဆိုးလာတယ်ဆိုရင်တော့
ညည်းထိုက်နဲ့ညည်းကံ၊
ငါ့ကိုတော့သူ့အကြောင်း
ဘာမှလာမပြောပါနဲ့၊
သူ့အကြောင်း

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အောင်ခ၏အစီမံဖြစ်သူ မပုမအား သွားရောက်ပြောပြရာ မပုမက မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့် အပြစ် ပြောခြင်းကိုပင် ခံရပြန်၏။

“အစကတော့ ကောင်းမလား လို့ ညည်းနဲ့ပေးစားတာပေါ့အေ၊ ညည်းနဲ့ပေးစားမှ ငါ့မောင်ပိုဆိုးလာ တယ်ဆိုရင်တော့ ညည်းထိုက်နဲ့ ညည်းကံ၊ ငါ့ကိုတော့ သူ့ အကြောင်း ဘာမှလာမပြောပါနဲ့၊ သူ့အကြောင်း ဘာဆိုဘာမှမကြား ချင်ဘူး”

လှလှဌေးမှာ မပုမ၏စကား ကြောင့် ပိုမိုအံ့အားသင့်သွားရ၏။ မျက်ရည်လေးများ လည်သွားရ သည်။

“အခုမှ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်လုပ် နေပြီပေါ့ မမပုရယ်၊ မမပုပဲ ငါ့ မောင်က ရှိုးတယ်၊ အတယ်၊ အလုပ်လုပ်တယ်ဆို၊ အခုတော့ ယစ်ထုပ်ကြီးပါလားရှင်”

“ဒါကတော့ ညည်းမှာလည်း မျက်စိနဲ့ပဲ၊ သူများပြောတိုင်း ယုံ တယ်ဆိုရင် ညည်းရဲ့အမှားပဲပေါ့ ဟဲ့”

လှလှဌေးတစ်ယောက် မျက် ရည်များကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ် သင်လျက် မပုမထံမှ ပြေးထွက်ခဲ့ သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အောင်ခက သူ၏အစီမံထံ ချွန် တွန်းလုပ်ရမည်လားဟုဆိုကာ လှ လှဌေး၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ခဲ့သည်။

လှလှဌေးက အောင်ခနှင့်ကွာ ရှင်းပြတ်စဲရန် ကြိုးစားသည့်အချိန် တွင် လှလှဌေး၌ ကိုယ်ဝန်ငါးလရှိ နေပြီဖြစ်၏။ မည်သို့ဆိုစေ မိမိ၌ရှိ သောကိုယ်ဝန်ကို စောင့်ရှောက်ရ တော့မည်မို့ အောင်ခနှင့် ဆက် လက်ပေါင်းသင်းခဲ့ပါ၏။

ထိုကိုယ်ဝန်ကြောင့်ပင် အောင် ခသည် အရက်သောက်လင်းကစား ကျပန်းအလုပ်များ ရှာ၍လုပ်ခဲ့၏။

သို့ကြောင့် လှလှဌေးက သူမ အပေါ် အောင်ခက စိတ်ပြောင်း သွားပြီဟု ထင်ယောင်ထင် မှားဖြစ်ခဲ့သည်။

သမီးအကြီး ခင်ခင်ချစ်ကို မွေးဖွားပြီး ခြောက်လအကြာတွင် အောင်ခသည် ခုံရင်းခုံရင်း ပြန်ဖြစ် သွား၏။ အောင်ခသည် အရက် သေစာကို ပိုမိုသောက်နေသကဲ့သို့ လှလှဌေးသည်လည်း ကလေးကို ချီလျက်လည်းကောင်း၊ ကျောပိုး

ဈေးရောင်းနေရသော လှလှဌေး၏ အဖြစ်သနစ်များအား ပတ်ဝန်း ကျင်မှ မြင်နေရသည့်အခါ အောင်ခကို မပြောသော်လည်း အောင်ခ၏ အစ်မနှင့်ညီမများထံ သတင်းပေါက်ကြားခဲ့ရသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မပုမ နှင့် သူမ၏ညီမများက မိန်းမသား ချင်း ကိုယ်ချင်းစာသည့်အနေဖြင့် အိမ်၌ အချိန်ပြည့်အရက်သောက် နေသော အောင်ခအား အိမ်တိုင်

ဒီတစ်ခါ နင်လွန်တယ်၊ ဟိုခမျာ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဟင်းရွက်ခူး၊ ဝါး မျှစ်ချိုးနဲ့၊ နောက်ပြီး မြို့ကိုတက် ရောင်းတော့လည်း ကလေးတစ် ဖက်နဲ့၊ ဒီတစ်ခါ နင့်အချိုးပြင်ပိ အောင်ခ”

မပုမနှင့် ညီမများက ဆူပူ သွားကြ၍ ထိုအကြောင်းကိုမသိ သော လှလှဌေးမှာ အမူးသမား အောင်ခ၏ အထင်တလွဲဖြင့် ရန်ရာ ခြင်းကို ကြုံခဲ့ရသည်။

“နင့်ကြောင့် ငါ့အစ်မတွေ၊ ငါ့ ညီမတွေ ငါ့ကိုဆူသွားတယ်၊ အိမ် နှင့်ကြောင့်၊ နင်အနေအထိုင် မတတ်လို့ဟ၊ နားလည်လား ကောင်မရဲ့”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ရိုက်လေ တော့သည်။ လှလှဌေးက သူမ ကိုယ်ကိုသူမ တရားပွားလျက် ထို ရိုလို့သာ ခံရတာဟု ငြိမ်သက်လေ ၏။ အမှန်စင်စစ် သမီးကြီး ခင် ခင်ချစ် အခါလည်ကျော်အရွယ် တွင် လှလှဌေးသည် ဒုတိယကိုယ် ပန် လွယ်ထားရပေသည်။

ထိုစဉ် အစ်မဖြစ်သူ လှလှဌေး ထံသို့ အလည်လာသော မောင် ငယ် ကျော်စိုးသည် သူ၏ရှေ့ ဦး၏အစ်မအား ယောက်ဖဖြစ်သူ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ဦးချေခိုက်ခဲ့ နေသည်ကို မြင်တော့သွား၍ မှာ လုံးများပြာဝေပြီး မခံမရပ်နိုင်ခဲ့

လျက်လည်းကောင်း ဟင်းသီးဟင်း ရွက်များ ခူးသင်လျက် မြို့ဈေးတွင် ရောင်းချနေရပြန်ပေသည်။

ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ပင်ပန်း စွာလုပ်နေရသော လှလှဌေးသည် ကံအကြောင်းတရားကြောင့် ဝဋ်ခံ နေရသည်လားမသိ။

ထိုသို့ ကလေးတစ်ဖက်နှင့်

ရာရောက် လာရောက်ဆူပူခဲ့ကြ သည်။

“နင့်ကို လှလှဌေး မပြော သာအောင် ငါတို့က လှလှဌေးကို ထိန်းထားပေမယ့် နင့်ဘက်က ဟုတ်သလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်း စာလို့ ငါတို့ပြောရမှာပဲ အောင်ခ၊

www.burmeseclassic.com

သွားရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်စိုးက ထင်း
ဘေး၌ အသင့်တွေ့ရှိသော ရဲ
ထင်းဖြင့် အောင်ခင်၏နောက်မှနေ၍
ဖတ်ချလိုက်၏။

“မင်း ငါ့အစ်မကို သတိတယ်
မပါလေ၊ ငါလည်းမင်းကိုပြန်သတိ
ပေးမယ်”

ထိုသို့ပြောပြော
ဆိုဆို ရဲထင်းဖြင့်
ဆက် မပြတ်
ဖတ်ချလိုက်
တော့၏။ ဝါး
ထင်းတုတ် ရိုက်
ချက်ကြောင့်
မူး၍လဲ သွား
သော လှလှဌေးက
မ ဝ ဝ ဝ
အား.....

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါ
နဲ့ မောင်လေးရယ်” ဟု တားမြစ်ခဲ့
သေး၏။

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ
ဖြစ်သည်။ လှလှဌေးမှာ ယောက်ျား
ဖြစ်သူ အောင်ခင်၏ရိုက်ချက်ကြောင့်
မူးခေါင်းကွဲဒဏ် ရာရသကဲ့သို့
အောင်ခင်သည်လည်း ယောက်ျားဖြစ်
သူ ကျော်စိုး၏လက်ချက်ကြောင့် ပွဲ
ချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ကျော်စိုးမှာ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်
ဆင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည့်အတွက်

အစ်မဖြစ်သူ လှလှဌေးမှာ ယူကျုံး
မရ ဖြစ်ရပေ၏။ သို့သာမက သမီး
ကြီး ခင်ခင်ချစ်နှင့် လူ့လောကထဲ
သို့ပင် ရောက်လာခြင်းမရှိသေး
သော ကလေးအတွက် ရင်ထုမနာ
ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဒေါ်လှလှဌေး
သည် ယခုအခါတွင် ကြွယ်ဝချမ်း
သာခြင်းမဟုတ်သော်လည်း သမီး
ကြီး၏ လုပ်ခလစာအပြင် သူမ၏
အငှားလက်ချုပ်လက်ခလေးများ

ဖြင့် အေးချမ်းတည်ငြိမ်လျက်ရှိနေ
ပါသည်။

ထို့ပြင် သူမ၏သားငယ်လေး
သည်လည်း မူလတန်းကျောင်းတွင်
တတိယတန်းပင် တက်နေပေပြီ။
ပြီးခဲ့သော အတိတ်မှအကြောင်း
အရာများကို ဒေါ်လှလှဌေး ပြန်
လည် မခဉ်းစားလိုသော်လည်း
ခေါင်းမှအမာရွတ်အား စမ်းမိလေ
တိုင်း အတိတ်ကာလမှ အဖြစ်
အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်
နေဆဲဖြစ်ပါ၏။

ထောင်ကျသွား
သော သူမ၏
မောင်ငယ်သည်
လည်း မကြာမီ
ထောင်မှလွတ်
မြောက်လာ
ပေတော့
မည်။အတိတ်
ကို တွေးမိ
လေတိုင်း ဒေါ်လှ
လှဌေးမှာ သက်
ပြင်းကိုအခါ ခါချမိခဲ့၏။

ဒေါ်လှလှဌေးသည် ဈေးရောင်း
ပြီး၍ ဈေးဗန်းရွက်ပြီး ထွက်ခွာ
သွားသော အေးသာ၏ ကျောပြင်
အား ငေးကြည့်လျက် ဘဝတူ၊
ကံတူအကျိုးပေးဟု ရေရွတ်နေ
ခဲ့မိတော့၏။

မောင်သာမန် (ဖိုးကျန်း)

ကျွန်းစဉ်ပြင်စာအုပ်
မီးတောက်မီးကျိုကို
 ပါးပျိုငယ်ကြွယ်ပန်း

မီးတောက်မီးလျှံကို
ဝါးယျိုနေ ကြသူများ

ကျွန်းစဉ်မြေစောခက်

တကျ ဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးပါပဲ။ ရန်ကုန်ရောက်တယ်
ဆိုရင်ပဲ ပေ ၄၀ ပေ ၆၀ ပြေကွက်
လေးတစ်ကွက်ဝယ်ပြီး တိုက်ကြီး
တစ်လုံး ဆောက်ပစ်လိုက်တယ်။

နေစရာဆိုတာ လူ့အသိုက်အမြုံ
အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့အရာ
လေ။ ချက်ချင်းပါပဲ။ Land Cruiser
ကားတစ်စီးဝယ်ပြီး လူတန်းစား
လက္ခဏာကို ဖော်ပြလိုက်တယ်။

ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ
ကတည်းက ကျွမ်းချစ်ခဲ့ရတဲ့ သက်
ထားဆွေဆိုတာ ဦးခင်မောင်ကျော်
ရဲ့ ဘဝအဖော်ပေါ့။ သူမဟာ
တကယ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ လှ
သလောက် ကျွဲခြေသိက္ခာလည်းရှိ
တယ်။ စကားပြောရင် အသံလေး
က သာယာတယ်။ ရယ်လိုက်လို့ရှိ
ရင် သူမရဲ့သွားလေးတွေဟာ ပုလဲ
လုံးလေးတွေ စီထားသူလိုပဲ ဖွေးနု
ပြီး အရမ်းလှတယ်။ မျက်နှာလေး
ကတော့ အမြဲတမ်း ပြုံးယောင်
သန်းနေတယ်။ မျက်နှာချိုတယ်ဆို
တဲ့ မျက်နှာထားမျိုးပေါ့။ နှာတံ
သွယ်သွယ်လေးနဲ့ ပါးပြင်မို့မို့လေး
တို့ကလည်း သူမရဲ့ အလှတရား
ကို ပိုပြီးပေါ်လွင်အောင် ဖန်တီး
ပေးထားကြသလိုပါပဲ။ အသား
အရေတွေကလည်း ဝင်းအိပြီးလှပ
နေတယ်။

ဘဝအကျိုးပေးလို့များ ဆိုရ

ဦးခင်မောင်ကျော်၊ ဒေါ်သက်
ထားဆွေတို့ဆိုတာလည်း ရန်ကုန်
မြို့ရဲ့ လူတန်းစားအလွှာထဲမှာ စိန်
ဆောင်၊ ရွှေရောင် လဲ့လဲ့ပြောင်
အောင် ဝတ်နိုင်ဆင်နိုင်တဲ့အတန်း
ထဲကပဲလေ။ လိုအပ်ချက်တွေပြည့်
စုံတဲ့ဘဝမှာ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊
ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းတို့နဲ့လည်း
ပြည့်စုံကြသပေါ့။ ဦးခင်မောင်ကျော်
ဆိုကတော့ မဟာရန်ကုန် ရွှေမြို့
တော်ကြီးမှာ အချင်းချစ် မွေးဖွား
သာခဲ့ကြသူတွေတော့ မဟုတ်ကြ
ဘူး။ နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့က
နေ လှမ်းလာကြတာ ခုဆို (၁၀)ခု
နှစ် တစ်ခုလောက်တော့ ရှိလာပြီ
ပေါ့။

ဦးခင်မောင်ကျော်ဆိုတဲ့လူက
ဘွဲ့ရပညာတတ်၊ စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းမှာလည်း စိမ့်ခန့်ခွဲပြီး စနစ်

လေမလားမသိ။ ဘယ်အားကစား ကိုမှ မလိုက်စားပါဘဲနဲ့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် အချိုးအစားပြေပြစ်ပုံ က တကယ်ကြည့်ကောင်းတာ ကလား။ ကျော့ရှင်းတဲ့လည်တိုင်ရဲ့ နောက်နားလေးက ပြည့်ဖြိုးတဲ့ ပခုံးသားပိုင်းပိုင်းလေးဟာ လေး ကိုင်းသဏ္ဍာန် ပြေပြေပြစ်ပြစ် လေးနဲ့ ကွေ့ပိုက်ဆင်းနေတယ်။ ဖွံ့ ထွားဖို့မောက်တဲ့ ရင်သားအစုံ အောက်ကခါးဟာ တုတ်သယောင် ထင်ရပေမယ့် ခပ်ကျဉ်ကျဉ်လေးနဲ့ သွယ်ဆင်းနေတာဟာ စွင့်ကားတဲ့ တင်ပါးဆုံနဲ့ ပေါင်းဆုံလိုက်တဲ့အခါ မှာ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းတဲ့ ဖွံ့ စည်းပုံမျိုး ဖြစ်သွားတယ်။ ပြည့်ဖြိုး တဲ့ အသားအရေလေးနဲ့ သွယ်ဆင်း

နေတဲ့ လက်မောင်းလှလှလေးတွေ ကလည်း အနေတော်အရပ် အမောင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တင့်မောရှိလှ ပါတယ်။

အကျီလက်ရှည် ရင်ဖုံးလေးနဲ့ ချိတ်ထဘီလေးကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် လေးဝတ်ပြီး လမ်းသွားနေလိုက်ပုံ များကတော့ ပုရိသတွေ ကြည့်မဝ ဘူးဆိုတဲ့ အလှမျိုးပေါ့။ ခြေတစ် လှမ်းစီ လှမ်းလိုက်တိုင်း ခါယမ်း သွားတဲ့ တင်ပါးဆုံပုခိုင်းပိုင်းဟာ သူမရဲ့ အချိုးကျလှတဲ့ ခန္ဓာပေဒ ဆိုင်ရာ အလှတရားကို ပိုမိုပေါ် လွင်စေတာပေါ့။ သည်ရုပ်ရည်၊ သည်အလှမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကာမပိုင်လင်ယောကျ်ား ဦးခင် မောင်ကျော်အတွက်တော့ ကျေနပ်

မှုဆိုတာ ရင်နှင်အပြည့်၊ ဦး မောင်ကျော်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက တော့ ယောကျ်ားတိုင်း အား စရာပေါ့လေ။

“လှလိုက်တာ သက်ထ ရယ်၊ အသက် (၅၀)ပြည့်ထေ မယ်နော်၊ မောင်နဲ့ညားစတုန်း အတိုင်းပါပဲလားကွယ်”

“ဘဝအကျိုးပေးပေါ့ မော့ ရယ်”

“မောင် ကြည့်မဝဘူး၊ သက် ထားကို အရမ်းချစ်တယ်ကွယ်”

ဦးခင်မောင်ကျော်နဲ့ ဒေါ်သက် ထားဆွေတို့ဖနီးမောင်နဲ့နှစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတစ်ခုသို့သွားခဲ့ အဝတ်အစားလဲနေကြတုန်း ထုဆူ ထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်လို အပိုက်အဝတ် အနိမ့်အမြင့်တို့ဖြင့် လှချင်တိုင်း နေတဲ့ ဒေါ်သက်ထားဆွေရဲ့ကိုယ် လုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွေ့ဖက်လိုက် တယ်။

“မောင် ဆိုးတယ်ကွာ ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

“သက်ထားက အရမ်းလှတာ ကိုး”

“မောင်.....”

“ချစ်တယ်ကွယ်”
ဘယ်တော့မှ အိုမင်းရင်မခံ လာမှာမဟုတ်တဲ့ သမားသပင်သ လေးကတော့ အချစ်တို့ဖြင့် ဖော် ဝင်စီးဆင်းနေလို့ နှလုံးသားတစ်

ခ ရှင်သန်နေဆဲ၊ နုပျိုထိပ်လေ။

ဦးခင်မောင်ကျော်နဲ့ ဒေါ်သက်
 ဆားတွေတို့မှာ ဘဝမျိုးသက်သစ်
 တွေအဖြစ် သားတစ်ယောက်နဲ့
 သမီးတစ်ယောက်တော့ ထွန်းကား
 တယ်။ သားက ကိုးရီးယားနိုင်ငံ
 သို့ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်။
 ဒီလုံ့သမျှ ပိုက်ဆံတွေ အဖေအမေ
 တွေဆီပို့တယ်။ အဖေအမေတွေက
 သည်း ချောင်လည်တဲ့မိဘတွေဆို
 တော့ သားပိုက်ဆံကို တစ်ပြားတစ်
 ချပ်မှ ကိုင်စရာမလိုပါဘူး။ ဘဏ်
 စာရင်းလေးဖွင့်ပြီး ထည့်ထားလိုက်
 တယ်။ သမီးလေးကလည်း လိမ္မာ
 မိတယ်။ ဘွဲ့တော်ယံဆိုရင်ပဲ ကုမ္ပဏီ
 တစ်ခုမှာဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေ
 လိုက်တယ်။ ခုဆို သူတို့လုပ်ငန်း
 ဆဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း သံ
 ယောဇော်နောင်တင်လို့ အိမ်ထောင်
 ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ကာ မိသားစု
 ဘဝလေးကို ထူထောင်သွားကြပြီ။

ခု ဦးခင်မောင်ကျော်နဲ့တိုက်
 ကြီးထဲမှာဘယ်သူတွေရှိကြသလဲ။
 သူတို့ဇနီးမောင်နှံရယ်။ အိမ်ဖော်
 ကောင်မလေးရယ်။ ကားဒရိုင်ဘာ
 ကြီးရယ်ပဲ ရှိကြတာကလား။ ရပ်
 ကွက်ထဲမှာ တိုက်ကြီးက အကြီး
 ကြီး။ တစ်တိုက်လုံးမှာမှ လူက

ဘယ်တော့မှ
 အိုမင်းရင့်ရော် လာမှာ
 မဟုတ်တဲ့
 သုဒ္ဓယဝင်ပျို လေးကတော့
 အချစ်တို့ဖြင့် ပျော်ဝင်စီးဆင်းနေတဲ့
 နှလုံးသားတစ်စုံမှာ .....

လေးယောက်တည်း။ အဲဒီမှာ
 တောင် ကားဒရိုင်ဘာကြီးက မြို့
 သစ်ဆင်ခြေပုံမှာနေတာလေ။ ဒီ
 လူက မနက် ၆ နာရီအရောက်
 လာပြီး အလုပ်ဝင်ရတာပေါ့။ ဦးခင်
 မောင်ကျော်က အားကိုးရအောင်ဆို
 ပြီး သူ့ဦးလေးအရင်းကို အလုပ်
 ပေးထားတာလေ။

ဦးခင်မောင်ကျော်က ကုန်
 သည်အလုပ်နဲ့ပဲ ကြီးပွားချမ်းသာ
 လာတာဆိုတော့ ရန်ကုန်ရောက်
 တော့လည်း အလုပ်က မခက်ခဲပါ
 ဘူး။ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီ
 တစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားလိုက်
 တယ်။ ကုန်ပို့ကိုင်စားလှယ်လုပ်ပြီး
 ကမ်းရိုးတန်းဘက်တွေကိုလည်း

ကုန်တွေပို့တယ်ပေါ့။ ငွေလုံးငွေရင်း
 အများဆုံးနဲ့ အတွင်ကျယ်ဆုံးလုပ်
 ငန်းကတော့ စက်သုံးဆီပို့တဲ့လုပ်
 ငန်းပါပဲ။ တိုးတက်လာတဲ့ ကမ္ဘာ
 ကြီးနဲ့အတူ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေတိုး
 တက်လာတဲ့အချိန်အခါမျိုးမှာ ဆီ
 အသုံးပြုမှုကလည်း များလာတာ
 ပေါ့။ ဒါသည်ပင်လျှင် ဦးခင်မောင်
 ကျော်တို့လို စီးပွားရေးသမားတွေ
 အတွက် ခွင်တစ်ခုလို ဖြစ်လာရ
 တာပေါ့လေ။

“ကဲ.....သက်ထားရေ မောင်
 ရခိုင်ဘက်လိုက်သွားရမယ်။ အဲဒီ
 မှာ ဆီတွေပို့ထားတာ တော်တော်
 များနေပြီ။ ငွေစာရင်းလည်းရမ်း
 ပိုက်ဆံလည်းကောက်ရအောင်ပေါ့။

စိတ်ချယုံကြည်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ဦးလေး ဒီရိုင်ဘာကြီးနဲ့
သိပ်ချစ်ရသိပ်ပြတ်နိုးရတဲ့ဇနီးမယားအလှပကေးဒေါ်သက်ထားသွ။
ကမထုတ်လွန်ကဲသွေးသားပြေပျော်ပွဲဆင်နွှဲနေကြတဲ့ရုပ်ခန္ဓာကြီးနှစ်ခုကတော့

ဒီနေ့မလိုက်နဲ့ လိုက်သွားလိုက်မယ်”

“လိုက်သွားလေ မောင်ရဲ့၊ မောင်မှာလုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်ပေါ့၊ အိမ်အတွက်ကို ဘာမှ နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့၊ သက်ထားအကုန်လုံးလုပ်တတ်တယ်၊ နားလည်တယ်”

“သက်ထားမှာ မြေကွက်အရောင်းအဝယ်တွေကော ပြေလည်တယ်မဟုတ်လား”

“မြို့သစ်တွေဘက်မှာ ဝယ်ရောင်းလုပ်နေတယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခုတစ်ခေါက် သန်လျင်အောင်ချမ်းသာဘက် သွားဖို့ရှိနေတယ်၊ အဲဒီမှာက သီလဝါစီးပွားရေးစီမံကိန်းကြီးကို နိုင်ငံခြားအကူအညီနဲ့ လုပ်တော့မှာလေ၊ မြေကွက်တွေ ဈေးအရမ်းတက်ပြီး အရောင်းအဝယ်လည်း လိုက်တယ်

ဆိုပဲ”

“အေး.....ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအပိုင်းကတော့ သက်ထားသဘောအတိုင်းပဲ၊ အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ၊ သက်ထားကို မောင်ယုံကြည်တယ်နော်”

ဦးခင်မောင်ကျော်နဲ့ဒေါ်သက်ထားတွေတို့မှာ မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက် လုပ်နေကြရာ စီးပွားကလည်း တက်သလားမမေးနဲ့။ ဒီရေတွေတိုးသလို တိုးနေခဲ့တာပေါ့။ အောင်မြင်မှုတွေ ရနေတဲ့ကာလမျိုးမှာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ဆိုတာမျိုးပါပဲ။

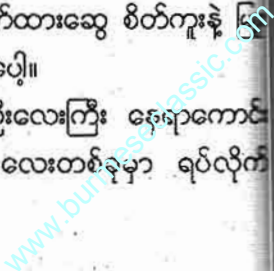

မိုးဦးလေးဦးဆိုတော့ မုတ်သုံစောင်းကြီး တီးခတ်နိုးခဲ့ပြီမို့ မိုးကရွာလိုက်၊ လေနှင့်လိုက်နဲ့ ပတ်ဝန်း

ကျင်တစ်ခွင်လုံး ညှို့မိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေတယ်။ Land Cruiser ကားလေးကတော့ သန်လျင်တံတားကိုကျော်ပြီး သာကေတမြို့ပတ်လမ်းဘက်သို့ လှည့်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ရှုခင်းသာနားအရောက်မှာ မိုးက အုံးခနဲရွာချလိုက်ရာ ကားမီးတွေဖွင့်မောင်းတဲ့အထိ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

ဒေါ်သက်ထားတွေဟာ သန်လျင် အောင်ချမ်းသာဘက်မှာ မြေကွက်တွေသွားကောက်ရင်း ငွေကြေးမြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ခု မိုးဦးရာသီ ကောက်ထားလိုက်တဲ့ မြေကွက်တွေကို သီတင်းကျွတ်ပြီး ပွင့်လင်းရာသီရောက်တာနဲ့ ပြန်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးသား ဒေါ်သက်ထားတွေ စိတ်ကူးနဲ့ ပြန်နေတာပေါ့။

“ဦးလေးကြီး နေရာကောင်းကောင်းလေးတစ်ခုမှာ ရပ်လိုက်

ပါ”

သိပ်မကြာပါဘူး။ မြို့နယ်နယ်နိမိတ်အစပ် ချောင်ခပ်ကျကျ ဟိုတယ်တစ်ခုဝင်းထဲမှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ဟိုတယ်က တော့ သစ်ပင်သစ်ရိပ်တွေနဲ့ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းလေးဆိုတော့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ရှိလှတယ်။ မိုးတွေလေတွေက ဒလဟော ရွာချနေလေတော့ ဟိုတယ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးသံလေသံမှအပ ဘာသံမျှမကြားရဘူး။

ဒေါ်သက်ထားဆွေဟာ ဟိုတယ်မန်နေဂျာထံမှာ ငွေရှင်းပြီး အပေါ်ဆုံးထပ် ထောင့်ခန်းလေး တစ်ခန်းကို ယူလိုက်တယ်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးက အခန်းထဲထိ လိုက်ပို့တယ်။ ဒေါ်သက်ထားဆွေ အခန်းထဲကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဝင်လိုက်တယ်။ သံဖရိန်ခုတင်ပေါ်မှာ ဆိုဖာ အိပ်ရာကြီး တင်ထားလိုက်တာ ခုံညားတယ်။ ခေါင်းအုံးစွပ်နဲ့ အိပ်ရာခင်းလေးမှာ နှင်းဆီနီရောင် အသည်းနှစ်မြွှာပုံတွေ ရိုက်နှိပ်ထားတယ်။ အိပ်ရာရဲ့ ခြေရင်းဘက်

တည့်တည့်မှာတော့ ဥပေ ၂ပေ မှန် ကြီးက ကြည်ကြည်လဲ့လဲ့။ ဒေါ်သက်ထားဆွေ ဘဝင်တွေ့လိုက်တာ။ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက် လှိုက်လှိုက်နဲ့။

“ဦးလေးကြီးကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ဘာလုပ်နေမှန်း မသိဘူး”

အခန်းထဲကို ဖျတ်ခနဲရောက်လာတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးကို အပြစ်တင်သလိုလိုနဲ့ ဒေါ်သက်ထားဆွေ မူပစ်လိုက်တယ်။ ဒေါ်သက်ထားဆွေ အခန်းတံခါး ချက်မချဘဲထားတာ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီး ကျွန်နေသေးလို့ပေါ့။

ပန်းဆီရောင် အသည်းနှစ်မြွှာ သင်္ကေတနဲ့ အိပ်ရာခင်းလေးပေါ်မှာတော့ ဦးခင်မောင်ကျော် စိတ်ချယုံကြည်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ဦးလေး ဒရိုင်ဘာကြီးနဲ့ သိပ်ချစ်ချစ် သိပ်မြတ်နိုးရတဲ့ ဇနီးမယား အလှပကေး ဒေါ်ဆက်ထားဆွေ။ ကာမဂုဏ်လွန်ကဲ သွေးသားဖြေဖျော်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးနှစ်ခုကတော့ မိုးနဲ့အပြိုင် ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်း၊ ရိုင်းချင်တိုင်းရိုင်းနေကြပါရောလား။

“ဦးလေးကြီး အရမ်းတော်တာပဲ၊ သက်ထားစွဲနေပြီ သိလား”

“ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ဘာလို့မသက်က အရမ်းသဘာပဲ”

“ဦးလေးကြီးက အသက် ၆၀ ကျော်လို့ မထင်ရဘူးနော်”

ပန်းမွေ့ရာပေါ်က အနွဲ့ခရီး သည် တဏှာသားကောင်နှစ်ဦးရဲ့ တရှိုက်မက်မက် စွဲလမ်းမှု ကာမ ဂုဏ်သံစဉ်တွေက အသက်ပြင်း ပြင်းရှူသံတွေကြားက ခပ်ညင်း ညင်းထွက်ပေါ်နေတယ်။

“အိမ်မှာက အိမ်ဖေဖော် ကောင်မလေးရှိတယ်၊ မလွတ် လပ်ဘူး၊ သက်ထား ဒီနေရာမျိုး ပိုကြိုက်တယ်”

“အဲဒီကောင်မလေးက ရိပ်မိ နေပုံရတယ် သိလား၊ ဟိုတစ်ပတ် က ဦးလေးကြီး မသက်အခန်းထဲ ဝင်တာ ပန်းကန်တွေဆေးနေရင်း နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တာ တွေ့လိုက် ရတယ်”

“ကြည့်ပစေ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရရင် ကျေနပ် တယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရ ရင် အဘွားကြီးအိုဘဝရောက်သွား ပြီလို့ ခံစားရတာလေ”

ဪ...မိန်းမ...မိန်းမ..... မိန်းမ။

ညမိုးချုပ်သွားသည့်တိုင် မိုး က မပြတ်ချင်သေး။ လေနုအေးနဲ့ အတူ မိုးဖွဲလေးတွေက လောက

ကြီးအား ကျီစယ်နေဆဲ။ Land Cruiser ကားကြီးကတော့ ရှေ့မီး ကြီးကို ဖွင့်မောင်းကာ မြို့သစ်ရင် ခွင့်ထဲကထွက်ကာ စည်ပင်နယ် နိမိတ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီလေ။ ရပ် ကွက်လမ်းမကြီးရဲ့ တိုက်အိမ်ကြီး တစ်လုံးရှေ့အရောက်မှာတော့ ညင် ညင်သာသာလေး ထိုးရပ်လိုက် တယ်။

“ပွမ်.....ပွမ်.....ပွမ်”

ကားဟွန်းသံလေးအဆုံးမှာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ဝင်းတံခါး ကြီးကို သော့ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒေါ်သက်ထားဆွေ ဆလင်းဘက် အိတ်လေးကိုလွယ်ပြီး တိုက်ထဲကို ခပ်ကြော့ကြော့ပဲ ဝင်လိုက်တယ်။

“ဪ...ဒေါ်သက်ထား ဆွေ၊ မြေဘယ်နကွက်တောင် ဝယ် နေရတာလဲဗျာ၊ နေထွက်က နေ ဝင်အထိပါလား”

“ဟင်.....မောင်ရောက်နေပြီ လား၊ လာမယ်ဆိုလည်း ဖုန်းလေး ဘာလေးဆက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မောင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေ တာလဲဟင်”

“ဖုန်းဆက်နေရင် ဒီအကွက် မျိုး ဘယ်လိုလုပ်မိမှာလဲဗျာ၊ ဟုတ် ကဲ့ ရောက်တာကတော့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတိတိမှာ ဒီတိုက်ပေါ် ရောက်ပါတယ်၊ ရောက်ကတည်း က ဒီအတိုင်းထိုင်နေတာ၊ ခု ည

၇ နာရီဆိုတော့ ခုနစ်နာရီတိတိရှိ ပြီပေါ့ဗျာ”

“မောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ လဲ၊ လေသံတွေလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ အဝတ်အစားတွေလည်း မလဲသေး ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ”

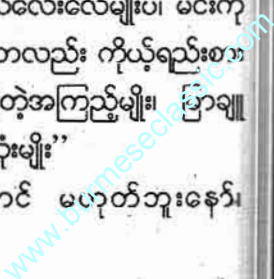
“-----”

“သက်ထားလဲပေးမယ်နော်၊ ဟေ့ကောင်မလေး မောင့်ဗီရိုထဲက မောင့်ပုဆိုးတစ်ထည် သွားယူပေး စမ်း”

ဒေါ်သက်ထားဆွေမှာ လူမိ တဲ့သူနိုးမလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီပေါ့။ သူ ပြောတဲ့စကားကို အရေးတယူမရှိ တော့မှန်းသိတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ဘာရယ်မဟုတ် အိမ်ဖော်ကောင်မ လေးကိုပဲ မာန်သယောင်ပြုလိုက် တယ်။

“ငါ့ရင်မှာ မီးတောက်နေပြီ နော် ဒေါ်သက်ထားဆွေ၊ မင်းဟာ ဒီသက်ကျားအိုကြီးနဲ့ မကင်းဘူးဆို တာ ငါသိနေတယ်၊ ဟိုတစ်ခေါက် အိမ်ပေါ်မှာ စကားပြောနေကြတုန်း ဒီအဘိုးကြီးရဲ့မျက်စိဟာ ငါ့ဆီမှာ မရှိဘူး၊ မင်းကိုယ်လုံးပေါ်မှာချည်း ပဲ၊ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောနေတာ များ လူငယ်လေးလေမျိုးပဲ၊ မင်းကို ကြည့်နေတာလည်း ကိုယ့်ရည်းစား ကို ကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုး၊ မြာချီ တဲ့ မျက်လုံးမျိုး”

“မောင် မဟုတ်ဘူးနော်၊

မောင်အထင်လွဲနေတာ”

“ငါ့ကို မောင်လို့မခေါ်နဲ့၊ ငါ့ လိုလူနဲ့ မင်းလို အောက်တန်းကျ တွဲမိန်းမနဲ့ မတန်ဘူး”

“မောင်မှားပြီ၊ မောင်မှားနေ ပြီ”

“ဪ...မှားနေပြီ ဟုတ် လား၊ ပြောပြမယ် နားထောင်၊ ငါ ဒီရောက်တဲ့အချိန်မှာ ငါ့သူငယ်ချင်း ထွန်းမင်းဦးဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက် တယ်။ သန်လျင်ကနေ ရန်ကုန်ထဲကို ဝင်ရာလမ်းတစ် လျှောက်မှာရှိတဲ့ တည်းခိုခန်းတွေ၊ ဟိုတယ်တွေမှာ ငါ့ကားများတွေ မလား သွားကြည့်ပေးပါလို့ အကူ အညီတောင်းလိုက်တယ်”

ဒေါ်သက်ထားဆွေဆီက ရှိုက် သံတွေ ထွက်နေတယ်။

“သူ့ဟိုတစ်ခါ ပြောဖူးတာ လည်းရှိတယ်၊ ကိုယ့်လူကား ဟို တယ်တစ်ခုဝင်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ် တဲ့၊ ငါ့အရမ်းခံစားခဲ့ရတယ်၊ ငါ့ မိန်းမ ဒီလိုအစားထဲကမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မျက်စိလျှမ်းတာပဲဖြစ်လိမ့် မယ်ဆိုပြီး ဖြေသိမ့်ခဲ့ရတယ်”

“-----”

“အဲဒါကို ဒီကောင်က မကျေ နပ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ချက် ချင်းပဲ သူ့ကားနဲ့လိုက်ရှာတာ၊ ငါ့ Land Cruiser ကားကြီးက တန်းခနဲ ပဲတဲ့”

ဒေါ်သက်ထားဆွေဆီက ရှိုက် သံ ပိုကျယ်လောင်လာတယ်။

“တစ်ခါခြံခန့်ဖူးတဲ့နွားမဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ခြံခန့်ဖို့အတွက် ဘာမှမစဉ်းစားဘူးတဲ့၊ မှန်လိုက်တဲ့ စကားဗျာ၊ ဒေါ်သက်ထားဆွေ အလှပကေး ကိုယ်လုံးလှမကြီး၊ မင်း ဟာ ခြံခန့်ဖူးတဲ့ နွားမ၊ နွားမိုက်မ ပဲ”

“-----”

“မင်းဟာ လှသလောက် တန်ဖိုးမရှိတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်တွေ မြိုင်ပေါ်သလို တဏှာ ရာဂစိတ်တွေ အထွတ်အထိပ် ရောက်ပြီး မိုက်ချင်တိုင်းမိုက်လို့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့ ဟုတ် လား”

“-----”

“လူဆိုတာ လူစိတ်ရှိရတယ်၊ လူ့အသိတရားရှိရတယ်၊ လူ့ယဉ် ကျေးမှုရှိရတယ်၊ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ဘဝမှာ အိမ်ထောင်သည်ဆို ပိုပြီး စောင့်စည်းရတာလေ၊ လောက ပါလတရားထဲမှာ မယားဝတ္တရား ငါးပါးဆိုတာပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကာမအမှောင်ဖုံးပြီး ကိလေသာ တဏှာကြောမှာ မျောချင်တိုင်းမျော နေတဲ့ နလပိန်းတုံးကြီးပဲ”

“-----”

“မိန်းမလှတစ်ဦးရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ မျိုးနဲ့ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား

နဲ့ ရူပနိကာယ်ဟာ အရမ်းလှပါ တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုးထဲမှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအလှကို မင်းရဲ့အောက် တန်းကျတဲ့စိတ်က ဖြိုဖျက်ပစ်လိုက် ပြီလေ၊ မင်းဟာ ယောက်ျားတကာ ခြေဆေးနေတဲ့ ရေအိုင်ပျက်ဖြစ် သွားပြီ၊ မင်းအလှဟာ ဘာတန်ဖိုး မှ မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းဟာ ချီးပေနေတဲ့ နတ်သုဒ္ဓါပဲ၊ စားဖို့မသင့်တော်တော့ဘူး၊ ပစ် လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာလေ”

“-----”

“တို့မိသားစု ရန်ကုန်လိုနေ ရာမျိုးကို ဘယ်လိုအကြောင်းတွေ ကြောင့် ရောက်လာခဲ့ရသလဲ၊ မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ”

---မြို့ကတော့ ပြည်နယ်မြို့ ကလေးပီပီ ရှင်းသန့်သာယာမှုရှိပါ တယ်။ ဦးခင်မောင်ကျော်နဲ့ ဒေါ် သက်ထားဆွေတို့လင်မယားဆိုရင် လည်း မြို့ကလေးရဲ့ လူ့ရည်သန် တွေပေါ့။ စီးပွားရေးပြေလည်တယ်၊ လူမှုရေး ဝင်ဆုံတယ်၊ သာဓုနေ နားရေးဆိုရင်လည်း သူတို့ပဲပေါ့။ အထူး သဖြင့် ဒေါ်သက်ထားဆွေက သာ သာတရား ကိုင်းခိုင်းတာနဲ့ သာသာ ရေးပွဲတွေဆို သူမပါလို့ မဖြစ်၊ မတွေ့ စာမပါရင် ပွဲမစည်ဘူးဆိုတာမျိုး

ပေါ့။

ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ကြရင်လည်း သူ့ရှေ့ဆုံးကပဲ။ တရားစခန်းဝင်လား ဝင်ရဲ့၊ ရပ်ကွက်ထဲ တရားပွဲလုပ်ရင်လည်း နဝကမ္မ အလှူငွေ အများဆုံးထည့်ဝင်သူ အလှူဒါယိကာမကြီး စသည် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ရုပ်ကလေးလှ သလို စိတ်ဓာတ်ကလည်းလှပါတယ်လို့ တစ်မြို့လုံးချီးကျူးခြင်းခံရတဲ့ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ပေါ့။

ဦးခင်မောင်ကျော်ကအရောင်း အဝယ်သမားဆိုတော့ ပြည်၊ ရန်

ကုန်၊ မန္တလေးဘက်တွေ သွားတဲ့ အခါလည်း သွားရတယ်လေ။ တစ် လကိုးသီတင်း ကြာတဲ့အခါလည်း ကြာတာပေါ့လေ။

တစ်နေ့မှာတော့ ဒေါ်သက် ထားဆွေရဲ့အိမ်မှာ မီးပျက်ပါလေ ရော။ အဲဒါ အိမ်နီးနားချင်း ထွန်းလင်းက ဝင်ကူပြင်ပေးနေတုန်း အိမ်ရှင်မ ဒေါ်သက်ထားဆွေကလည်း ကိုယ့်အခက်အခဲကို ကူညီပေးနေတာဆိုတော့ အားနာတာပေါ့နော။ ဒါကြောင့် ရေချိုးခန်းမို့ ထတီရင် ရှားလေးနဲ့ပဲ အနားကနေ ကူညီ

ဝင်လုပ်ပေးနေတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒေါ်သက်ထားဆွေ ထိုင်ရာကအထဲမှာ ထတီရင်ရှားလေးဟာ ပြောလျော့ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်သွားပါတော့တယ်။ သူမ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အလှူတရားဟာ အနားမှာရှိနေတဲ့ အကြင်ယောက်ျားတစ်ဦးအတွက် သွေးခန့်နှုန်းမြင့်တက်ရုံမကဘူး။ ရင်တွေပါ တခုနီးဒုန်းမြည့်သွားပါတော့တယ်။ ချက်ချင်းပါပဲ။ ထွန်းလင်းရဲ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကြား ရောက်ရှိသွားတဲ့ အဝတ်မဲ့တဲ့ ကိုယ်လုံးလှလှကြီးဟာ ရုန်းကန် တွန်းလှန်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ရာခုတ်ပေါ်သို့ အလိုက်သင့်ရောက်သွားခဲ့ပါပေါ့လား။

အဲသည်လိုဖြစ်တဲ့အချိန်ကစပြီး အခြေအနေပေးရင်ပေးသလို ဒေါ်သက်ထားဆွေရဲ့ လက်ယာဘက်က ငယ်ချစ်လင် ဦးခင်မောင်ကျော်ရဲ့ ခေါင်းအုံးလေးပေါ်မှာ ကြာကူလီထွန်းလင်းက အငှားခန္ဓာ မြှောင်ပြီး နေရာယူလေ့ရှိလာပါတော့တယ်။ လင်ယောက်ျား ခဏ်းသွားနေတဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ ဒေါ်သက်ထားဆွေအတွက် ချိုမြိန်တဲ့ ကမ္ဘာလေးထဲ ရောက်နေသလို စားနေရတယ်။ သူမရဲ့ မသိဦးမသိ မှာ ရာဂကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တဲ့ သမုဒယစိတ်ဟာ ထွန်းလင်း

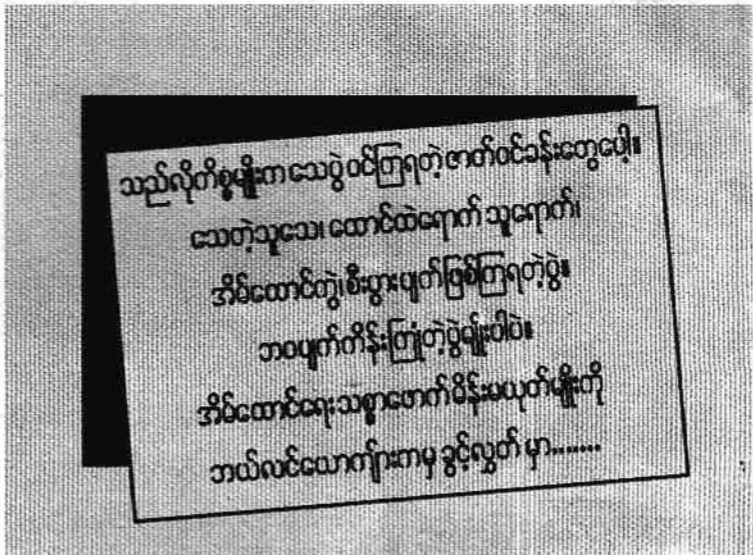

www.burmeseclassic.com

အပေါ်မှာ ရစ်ပတ်မိနေပြီကိုး။
 ကာမဂုဏ်လွန်ကဲသူတွေရဲ့
 စိတ်နယ်လွန်မှုဟာ အင်မတန်
 ကြောက်စရာကောင်းပြီး အင်မတန်
 လည်း ရက်စက်တတ်ကြပါတယ်။
 တစ်ခုထူးခြားတာက မိန်းမတွေဟာ
 အားနဲ့သူဆိုပေမယ့် မကောင်းမှု
 ကျူးလွန်တဲ့နေရာမှာ အသည်းမာ
 တတ်ကြတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ
 ဖောက်ပြန်ဖောက်ပြန် သူတို့တွေရဲ့
 နှုတ်ဝစီတွင်းက ပွင့်ကျသွားဖို့ဆို
 တာ မရှိဘူး။

ထွန်းလင်းဆိုတဲ့ ဘာမဟုတ်
 တဲ့ ခွေးဝဲစားလေးက ပစ္စည်းဥစ္စာ
 ချမ်းသာရုံမက လုံးကြီးပေါက်လှ လှ
 ချင်တိုင်းလှနေတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးက
 လင်ကြီးရှိလျက်နဲ့ သူ့အပေါ်အစွဲ
 လမ်းကြီးစွဲလမ်းနေလေတော့ ကျိတ်
 ပြီးကျေနပ်နေတာပေါ့။ သူ့စိတ်
 ဘဝင်မှာ သူ့လိုလူ ဇမ္ဗူမှာရှိသေး
 ရဲ့လားပေါ့။ အရက်ကလေးတစ်
 ပေါက် ပါးစပ်ပေါက်ထဲရောက်တာ
 နဲ့ အရမ်းလျှို့ဝှက်အပ်တဲ့အရာဟာ
 ချက်ချင်းပွင့်ထွက်သွားပါတော့
 တယ်။
 ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ရဟန်း
 ဒါယိကာမကြီး ဒေါ်သက်ထားတွေ
 သွားပြီလေ။ လောကရင်ခွင်ထဲက
 လူတကာပါးစပ်များမှာ အပုပ်နံ့က
 တလှိုင်လှိုင်။ ဘုံသရာခရီးလမ်းမှာ
 အဝီစိစခန်းသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှမ်း

ပြီး ဇောက်ထိုးဆင်းဖို့အတွက် ငရဲ
 ဆင်းလက်မှတ် ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ပြီ
 လေ။

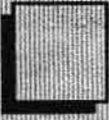
ဦးခင်မောင်ကျော် ရူးပြီပေါ့။
 ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်စွာခံစားရပြီး အိပ်
 ပျက်ညတွေနဲ့ သဟဇာတဖြစ်ခဲ့ပြီ
 လေ။ သည်လိုကိစ္စမျိုးက သေပွဲ
 ဝင်ကြရတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေပေါ့။
 သေတဲ့သူသေ၊ ထောင်ထဲရောက်
 သူရောက်၊ အိမ်ထောင်ကွဲ၊ စီးပွား
 ပျက် ပြစ်ကြရတဲ့ပွဲ။ ဘဝပျက်ကိန်း
 ကြုံတဲ့ပွဲမျိုးပါပဲ။ အိမ်ထောင်ရေး
 သစ္စာဖောက် မိန်းမယုတ်မျိုးကို
 ဘယ်လင်ယောက်ျားကမှ ခွင့်လွှတ်
 မှာမဟုတ်ကြပါဘူး။ မိန်းမပျက်ရင်
 ပြည်ပျက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။

ဦးခင်မောင်ကျော် ဆုံးဖြတ်
 ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက်ပါပြီ။
 ရင်ထဲမှာ ကြီးထွားရှင်သန်နေတဲ့
 သံယောဇဉ်မီးကို အသိဖြင့်ငြိမ်း
 အေးစေပြီး အိမ်သူတွေမောင့်
 သက်ထားကိုလက်ဆွဲကာ ရွှေမြို့
 တော် မဟာရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့
 လှမ်း လာခဲ့ပါရော့လား။

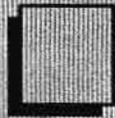

ဟော...ခုတစ်ခါ ဖြစ်ပြန်ပြီ။
 ခြံခန့်ဖူးတဲ့နွားမ ခြံခန့်ပြန်ပြီပေါ့။
 တဏှာရူးမ ဒေါ်သက်ထားတွေ
 အိမ်ထောင်ရေးသစ္စာဖောက်တရား
 ခံအဖြစ်နဲ့ ငယ်ချစ်လင် ဦးခင်မောင်
 ကျော်ရှေ့မှောက် ရောက်နေခဲ့ပြီ
 လေ။

ကြားဖူးပါတယ်၊ ဥရောပမှာ

အဆုံးစီရင်ပုံကစိတ်ဝင်စား
 ဖို့တော့ကောင်းတယ်။
 ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့
 ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခု ဆောက်ပြီး
 တက္ကသိုလ်ပြင်ပြလွန်းပြီး
 ရိုင်းချင်တိုင်းရိုင်းခဲ့ကြတဲ့
 လူဖြူမနဲ့ ငမည်းကျွန်ကြီးကို
 ခန်းမအလယ်မှာ
 ကာမဆက်ဆံမှုကို
 အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
 ပြုလုပ်စေတယ်။
 မတတ်နိုင်တော့လို့
 ရုပ်နားရင်
 ကြာပွတ်နဲ့နာနာနက်တော့....

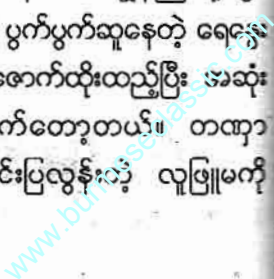
ကျွန်ရောင်းဝယ်ရေးစနစ် ကျင့်သုံး
 ကြစဉ်ကာလတုန်းက “မန်ဒင်းဂိုး”
 ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ထွက်ခဲ့ဖူး
 ကြောင်း မှတ်သားရပါတယ်။ ကျွန်
 ရောင်းဝယ်ရေးမှာ လူဖြူတွေက လူ
 မည်းတွေကို “သားပေါက်ကျွန်”
 အဖြစ် အသုံးပြုကြတဲ့ကာလဖြစ်ပါ
 တယ်။

ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်နဲ့ ကြီး
 ပွားချမ်းသာနေတဲ့ လူဖြူလင်မယား
 မှာ မန်ဒင်းဂိုးအမည်ရှိတဲ့ လူမည်း
 လူသန်ကြီးတစ်ဦးကို ကျွန်သား
 ပေါက်အဖြစ် ဝယ်ယူထားတယ်။
 လူဖြူအရှင်သခင်က ကုန်စည်ကူး
 သန်းရောင်းဝယ်နေကိစ္စတွေကြောင့်
 တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ ထွက်သွား
 လို့ရှိရင် လူဖြူသခင်မနဲ့ လူမည်း
 ကျွန်ကြီး မန်ဒင်းဂိုးတို့ပဲ အိမ်မှာ
 ကျန်ခဲ့ကြတာ။ လူဖြူအမျိုးသမီးမှာ
 သွေးသားဆူဖြိုးတဲ့ အရွယ်မို့
 တောင့် တင်းသန်မာထွားကျိုင်း
 လှတဲ့ လူမည်းကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ
 အချိုးအစားကို အာသာ
 ငမ်းငမ်းဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သခင်မ
 ဟာ သူမအလိုရှိတိုင်း ကျွန်ကြီး
 ကိုခေါ်ပြီး လိင်ကိစ္စဖြေဖျောက် ခိုင်း
 နေတော့တာ။ အကြိမ်ကြိမ် ဖောက်
 ပြန်၊ အကြိမ်ကြိမ်ကျူးလွန် လာကြ
 တဲ့အခါ လူမည်းကျွန်ကြီးဟာ
 သွေးသားဆူဖြိုးတဲ့ လူဖြူ သခင်မ

ရဲ့ အသည်းစွဲဖြစ်လာခဲ့တော့
 တယ်။

နောက်တော့ လူဖြူသခင်ကြီး
 က သိသွားတဲ့အခါ မယားထိတော့
 မချီအောင် အသည်းနာတာကြောင့်
 ကာမကျေးကျွန် သစ္စာဖောက်နှစ်
 ကောင်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ပါတော့
 တယ်။

အဆုံးစီရင်ပုံက စိတ်ဝင်စား
 ဖို့တော့ကောင်းတယ်။ ကြီးကျယ်
 ခမ်းနားတဲ့ ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခု
 ဆောက်ပြီး တက္ကသိုလ်ပြင်ပြလွန်း
 ပြီး ရိုင်းချင်တိုင်းရိုင်းခဲ့ကြတဲ့ လူ
 ဖြူမနဲ့ ငမည်းကျွန်ကြီးကို ခန်းမ
 အလယ်မှာ ကာမဆက်ဆံမှုကို
 အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြုလုပ်စေ
 တယ်။ မတတ်နိုင်တော့လို့ ရပ်နား
 ရင် ကြာပွတ်နဲ့နာနာနက်တော့
 တယ်။ ကြာတော့ လူဖြူမဟာ အား
 အင်ကုန်ခန်းပြီး သတိမေ့မြောသွား
 တယ်။ အားရှိတဲ့ကျွန်ကြီးကတော့
 သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်
 အသက်ငင်နေတယ်။ အားရှိတိုင်း
 သရမ်းလှတဲ့ ကျွန်ကြီးရဲ့ ယောက်ျား
 တန်ဆာကို ဓားနဲ့လှီးဖြတ်လိုက်
 တယ်။ နောက် ကျွန်ကြီးရဲ့ခန္ဓာ
 ကိုယ်ကို ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေငွေ့
 အိုးထဲ ဖောက်ထိုးထည့်ပြီး အဆုံး
 စီရင်လိုက်တော့တယ်။ တက္က
 ရမ္မက်ပြင်းပြလွန်းတဲ့ လူဖြူမကို

သည်း မ၊ချီဆွဲယူပြီး ရေခန်းအိုးထဲ
မှာ ကျွန်ကြီးနဲ့ ပေါင်းစေခိုင်းလိုက်
တယ်။ မင်းရဲ့ကျွန်ယုံတော်ကြီးမှာ
မင်းအင်မတန် နှစ်သက်တဲ့အရာ
ဆိုတော့ဘူး။ ဒုက္ခတစ်ဖန်ဖြစ်လေ
တော့လို့ ရည်ရွယ်တယ်ဆိုပဲ။

ခု ဦးခင်မောင်ကျော်ရဲ့ ရှေ့
မှောက်မှာတော့ ကားဒရိုင်ဘာ
ချစ် ထွန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသမား
ဖောက်မ ခါးသေးရင်ချီ ပဒုမ္မနီ
ကေရီ ဒေါ်သက်ထားတွေ။

ဦးခင်မောင်ကျော် ရာဂသမား
ဖောက်နှစ်ယောက်ကို မည်သို့စီရင်
လေမလဲ။

အိုကြီးအိုမဘဝနဲ့
ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးချစ်ထွန်း။
သက် အရွယ်ကိုမှမထောက်။
သူများရဲ့ကမပိုင်မယားကို
ကြာရုံနဲ့ ဒုက္ခ
ဘုံလှောင်အိမ်ကြီးထဲမှာ
ငရဲခံလို့ နေရပြီလေ။
သောကဗျာပါရမီးတွေပိုင်းပြီး
အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ .....

ဦးခင်မောင်ကျော်ရဲ့ နှလုံး
သားကို ရှားမီးထဲထည့်၊ ဘဝနဲ့
အရှက်ကို ရေခဲတိုက်ထဲသွင်းကာ
ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို
အဆိပ်လူးခဲ့တဲ့ သမားဖောက်မ။
ဖောက်ပြန်တဲ့ ရာဂနှံအိုင်ထဲမှာ
အခါခါလူးပြီး အထပ်ထပ်ကူးခဲ့တဲ့
တဏှာရူးမ ဒေါ်သက်ထားတွေ။

ဦးခင်မောင်ကျော်ဘဝမှာ ခံ
စားချက်ပြင်းတော့ စီရင်ခြင်းက
လည်း ပြင်းလှတယ်လေ။ ဆံပင်
ကို လေးစိတ်ခွဲ၊ ထဘီကို လေး
ခြမ်းခြမ်း၊ ကြိမ်စကြာနဲ့ ကျောတစ်
ရာ၊ ရင်တစ်ရာရိုက်ပြီး မြိုင်ရပ်သို့
နှင်စေခဲ့တယ်ဆိုပါလား။

အိုကြီးအိုမဘဝနဲ့ ကားဒရိုင်
ဘာကြီး ဦးချစ်ထွန်း။ အသက်
အရွယ်ကိုမှမထောက်။ သူများရဲ့
ကမပိုင်မယားကို ကြာရုံနဲ့ ဒုက္ခ
ဘုံလှောင်အိမ်ကြီးထဲမှာ ငရဲခံလို့
နေရပြီလေ။ သောကဗျာပါရမီးတွေ
ပိုင်းပြီး အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ
မျက်လုံးဟောက်ပက်နဲ့ ဒရိုင်ဘာ
ကြာကူလီကြီး ဦးချစ်ထွန်းကို ဒေါ်
သက်ထားတွေက ထောင်ဝင်စာ
လာတွေ့နေတယ်ဆိုတာ ဦးခင်
မောင်ကျော်တစ်ယောက် သိခဲ့ရင်
ဘယ်လိုများ ခံစားသွားရမလဲမသိ
ဘူး။

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မိမိ
လင်ယောက်ျားကိုထားပြီး အကြင်
ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ရာဂ
တဏှာ တပ်မက်မှုကြောင့် စွဲလမ်း
မှုဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် သူမရဲ့စွဲ
လမ်းမှုကိုအကြင် ယောက်ျားဆီက
ဘယ်လိုမှဆွဲထုတ်လို့ မရတော့ဘူး။

သူမရဲ့ လိုအပ်ချက်
ကို မိမိလင်
ယောက်ျားထက်
ဖြည့်ဆည်းပေး
နိုင်တယ်လို့ ခံယူပြီး
အရာရာကို ဘေး
ဖယ်ကာ မိုက်မဲစွာ
စွန့်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်
တယ်။ ကာမဂုဏ်ရဲ့
စွဲလမ်းမှုသံယောဇဉ်
တရားသည် အနက်
ရိုင်းဆုံးဖြစ်တယ်။
အကယ်၍ အမြင်
မှန်ရ သယောင်နဲ့
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်

မှုကို သူတို့ရဲ့ အဇ္ဈတ္တမှာ ထင်
ဟပ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ
တစ်ခု အပေါ်မှာ စီးပိုးနေတာက
ဒုက္ခနဲ့ တဏှာပါပဲ။ ဒုက္ခဆိုတာ
အိုရခြင်း ဒုက္ခ၊ နာရခြင်းဒုက္ခ၊
သေဆုံးရခြင်း ဒုက္ခစတဲ့

အကြောင်းတရားတွေပါပဲ။ ဒီဒုက္ခ
တွေကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
တိုင် ရှောင်လွှဲလို့မရခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်
သူမှလည်း ရှောင်လွှဲလို့ရမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

တဏှာကိုကျတော့ ပယ်
သတ်လို့ရတယ်။ ဘာနဲ့ပယ်သတ်
ရမှာလဲဆိုတော့ သတိပညာနဲ့

ပယ်သတ်ရပါမယ်။ ငါဟာ လမ်း
မှားကို ရောက်တော့မယ်၊ စိတ်
အလိုလိုက်ပြီး မိုက်မိရင် ငါဟာ
လောကရင်ပြင်မှာ လူတကာ
တံတွေးခွက်ထဲ ရောက်ရုံမကဘူး
မဟာအဝီစိငရဲကို ဇောက်ထိုး
ဆင်းရဲလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ လူ့အသိ

စိတ်လေးနဲ့ ထိန်း
လိုက်ရင် တဏှာ
ဆိုတာ ပယ်သတ်
လို့ရပါတယ်။

အခုဒေါသက်
ထားဆွေတို့အဖြစ်
က ကိလေသာ
စိတ်အရိုင်းကို အ
သယရေပြင် ကြော
မျှောလိုက်တော့
မိုက်ချက်က ကန်
ကုန်၊ ဝသုန်မြေ
ပြင်ကြီး တုန်ဟည်
လို့ တော်လဲပဲ့တင်
ငလျင် မြေလူ့စိ

လေမှုတ်ဝဲရိုက်၊ မုန်တိုင်းကြီး
တိုက်ခဲ့ပေါ့လေ။

လူလူရ
မေတ္တာစိတ်ထား
ကြမယ်

ကျန်းစဉ်မြေစောသော်

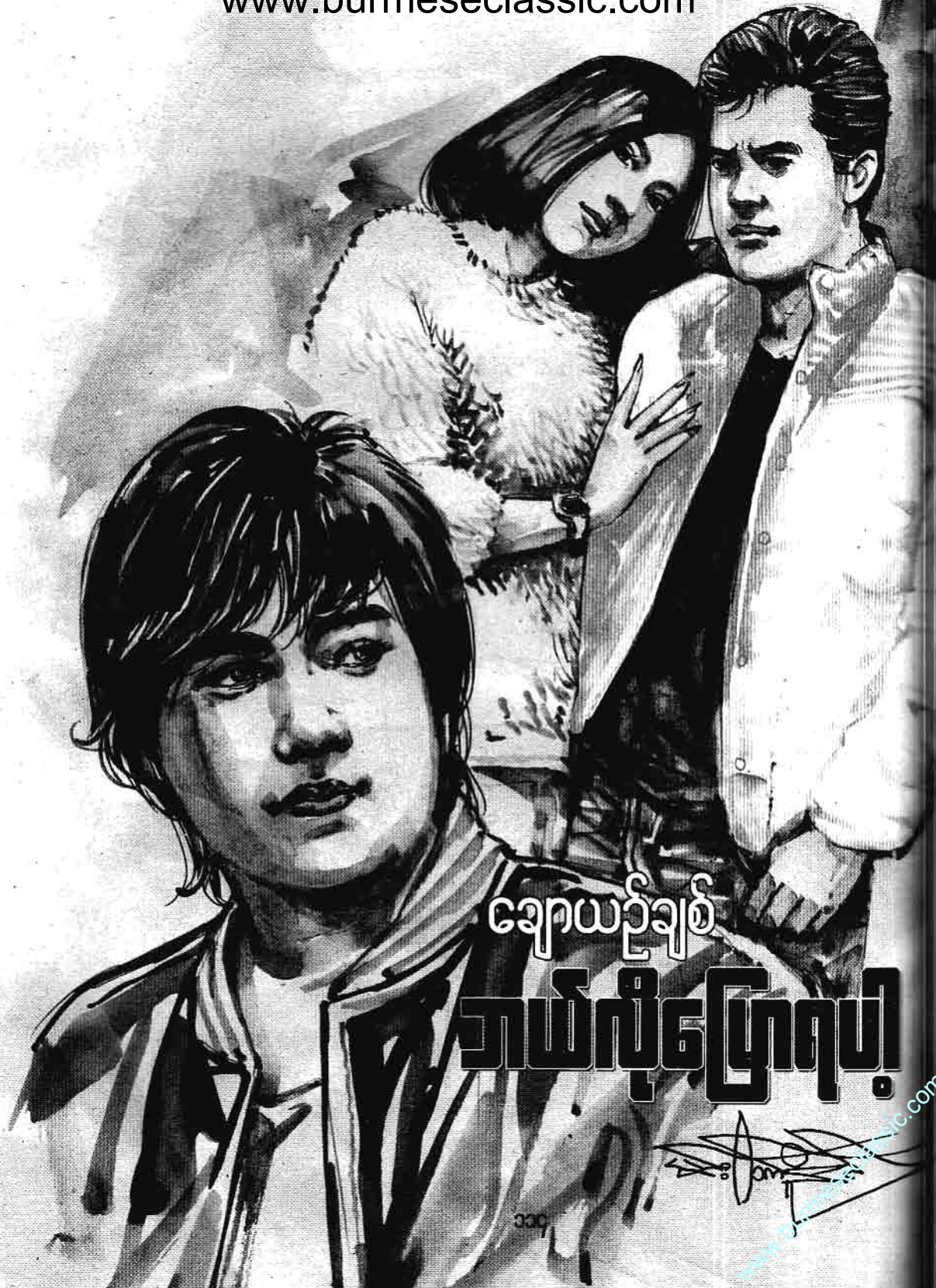
ဘွဲ့... ပညာတတ်...
စီးပွားရေးကိစ္စပညာ...

ကဲ... ကာလ
လေးလ...

လူတစ်ပါး...
ခိုင်ငံကိုချစ်
တတ်... စိတ်ပေးမှာ

ချောယဉ်ချစ်
ဘယ်လိုပြောရမယ်!

www.burmeseclassic.com

ဘယ်လိုပြောရမလဲ

ချောယဉ်ချစ်

ဒီစိုင်းများဖြစ်သည်။

သူတို့တစ်တွေ အအေးဆိုင်ထဲ ဝင်ရောက်လာတော့ စားကျက်ပင် ပေါ် စာကလေးအုပ်ကျလာသလို ကူခြေမရဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် နေသည်။ ပြောလိုက်သည့်စကား သံများကလည်း ကျွက်ကျွက်ညံနေ သည်။

ကြည့်ရ၊ မြင်ရသူတိုင်း အတွက် မျက်စိနောက်စရာ။

“နှင်းဥ၊ ဒီနေ့တော့ နင်ပဲ ဒကာခံဟာ”

“အလိုတော်.....ဘာကိစ္စ”

“ကျုပ်တို့တစ်တွေ ကျူရှင် အတွက် စာအုပ်ဖိုးနဲ့ ဘာကြေး ညှာကြေးကြောင့် လမ်းစရိတ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အဲဒီတော့.....”

နှင်းဥက စားပွဲပေါ်လက် ထောက်ထားရင်း လက်ဖဝါးပေါ် မေးတင်ကာ သူငယ်ချင်းများကို

ကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းဥက မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ပါး ချိုင့်နှစ်ဖက်ကြောင့် သူမ၏အလှက သူငယ်ချင်းများကြားထဲတွင် ထင် ပေါ်လှသည်။

“ဒီမှာ ငါတို့ကို သခင်မကြီး လေသံနဲ့ မမေးနဲ့၊ တို့သူငယ်ချင်း တွေထဲမှာ နင်က ပိုက်ဆံအသုံးနိုင် ဆုံး၊ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ နင်ကဒကာ ခံ”

“အောင်မာ..နင်တို့က ငါ့ကို အမိန့်ပေးစာယ်ပေါ့လေ”

“နင့်ဘက်က သူငယ်ချင်းဆို တဲ့ သံယောဇဉ်မရှိရင် ထင်ချင် သလိုထင်”

နှင်းဥ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မေသရဖူက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ခွဲ၍ပြော လိုက်သဖြင့် ကျန်သူငယ်ချင်းများ က ဟုတ်မှန်ကြောင်း အသံထွက် ပြီး ထောက်ခံကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မေသရဖူဥပြာ

မိန်းကလေးတစ်စုတို့ အပြေး အလွှားဖြင့် အအေးဆိုင်ထဲသို့ဝင် ရောက်လာကြသည်။ မိန်းကလေး တစ်စုမှာ အသက် (၁၆)နှစ်ထက် မကျော်သေးသော ကျောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းကလေးတစ်စုသည် အထက်တန်းကျောင်းတစ်ခုမှ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ မြို့နယ်တစ်ခုမှ နာမည်ကြီးကျူရှင်တစ်ခုတွင်တက် ရောက်နေသူများဖြစ်သည်။

ကျောင်းသူမိန်းကလေးတစ်စု မှာ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားများကို ကိုယ်စီဝတ်ထားသော်လည်း ပုံစံ အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားက အပြိုင် အဆိုင်ဖြစ်သည်။

တန်ဖိုးကြီးအဝတ်အစားနှင့်

တာ မှန်တယ်”

“မှန်လိုက်လေ၊ သွေးထွက် အောင်မှန်တာ”

သူငယ်ချင်းတစ်စုတို့၏တောင်းဆိုမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ နှင်းဥက သူမ၏ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ကျပ်တစ်ထောင်တန် နှစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မေသရဏထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုလိမ္မာစမ်းပါ နှင်းဥရာ”

သူငယ်ချင်းများက အရယ်အပြုံးဖြင့်ပြောတော့ နှင်းဥက မျက်

မှောင်ကြုတ်ရင်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့..နင်က ဘာအလိုမကျ ဖြစ်ရတာလဲ”

“နင်တို့ကို အလိုမကျဖြစ်ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ငါ့အစ်ကိုကို စဉ်းစားမိလို့”

“ဟယ်...နင်ကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုကို အဲဒီလို သဘောမထားသင့်ဘူးလေ၊ ကံကြီးထိုက်တတ်တယ်”

“ငါက ငါ့အစ်ကိုကို အပြစ်တင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အားမလိုအားမရနဲ့ အလိုမကျ ဖြစ်ရတာ”

“ဟယ် ... နင် အစ် ကို က အေးပါတယ်”

“အဲ ဒါ က နင်တို့အမြင်ဟဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူငယ်ချင်းတစ်စု၏ အမေးကို နှင်းဥက ပြန်မဖြေမီ အိမ်နီးချင်း လည်း ဖြစ်၊ ပညာသင် ဖက်

လည်းဖြစ်သည့် ရာသက်ပန်ဆိုသူ မိန်းကလေးက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူ့အစ်ကိုက ဆယ်တန်းကျတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်ဘူး၊ နေ့စဉ် အပြင်ထွက်လည်တယ်၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စားသောက်ပျော်ပါးတယ်၊ သူ့အတွက် သူ့ အဖေက တစ်နေ့ကို မုန့်ဖိုးငါးထောင်ပေးရတယ်”

ကျန်သူငယ်ချင်းများက တအံ့တဩမဖြစ်ကြ။

“ဟယ်.....အဖေက ရှာနိုင်ပေးနိုင်တာကိုး၊ သူ့သားကို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်မလုပ်စေချင်တာလည်း ပါတယ်တဲ့”

“အဲဒါတော့ နှင်းဥရေ နင့်အဖေ မှားတာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သားသမီးကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တုံးသွားအောင်၊ လူရာမဝင်အောင် ဖခင်ရဲ့မေတ္တာကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပစ်တာပဲ၊ ပညာမထွန်းကားတဲ့ သားသမီးကို အသက်မွေးမှုအတတ်ပညာတစ်ခုခုကို သင်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒါမှ သူ့ရဲ့ နောင်ရေးက အာမခံချက်ရှိမှာပေါ့”
“ကဲ...မယ်မင်းကြီးမ၊ နင့်အိမ်ထောင်ကျမှ အဲဒီစီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်၊ အခုတော့ စားကြသောက်ကြဦး”

နှင်းဥက သူမစလိုက်မိသော သူ့အစ်ကို၏အကြောင်းကို ဆက် မပြောနိုင်စေရန် သူမကပင် စကား များကို ပိတ်ပင်ပစ်လိုက်သည်။

“နှင်းဥ.....တို့ပြောတာကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နှင့်အဖေက စီး ပွားရှာတာတော်တယ်၊ အမြဲတမ်း အရောင်းအဝယ်နဲ့ ခရီးထွက်နေ တာ၊ သားသမီးတွေက အငြိုအငြင် မခံဘဲ လိုသမျှငွေပေးနေတာ တို့ တစ်တွေအသိပဲ”

“အေးလေ၊ ငါ့အဖေက ငါ တို့ကိုဆိုရင် ပြီးစေ၊ ငြိမ်းစေ၊ အလို ပြည့်စေပဲ”

“အဲဒီလိုဖခင်မျိုးက ရှားပါ တယ်ဟယ်၊ သူ့ကျတော့ အရက်၊ ဆေးလိပ်နဲ့ မကောင်းတာမှန်သမျှ ရှောင်တယ်၊ အချိန်ပြည့်မိသားစု အတွက်ပဲစဉ်းစားတယ်၊ အဲဒီစိတ် ဓာတ်ကိုတော့ ချီးကျူးတယ်၊ ဒါပေ မဲ့.....”

ရာသက်ပန်ပြောပြသမျှနှင့် နှင်းဥရှင်းပြသမျှကို သူငယ်ချင်း တစ်စုက နားထောင်ရင်း မေသရဖူ က မဝံ့မရဲဖြင့် ပြောပြလိုက်၏။

“နှင်းဥ.....နှင်တို့တစ်တွေ အသုံးအစွဲလျှော့ပြီး စုဆောင်းသင့် တယ်၊ နှင့်အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေး ထိ ခိုက်လာတဲ့အခါမှာ နှင်တို့အားလုံး သောကကြုံတတ်တယ်”

“မေသရဖူ အဲဒီလို မဦး

မချွတ်မပြောနဲ့၊ ငါ့အဖေက အခုမှ အသက် (၄၀)ကျော်ပဲရှိသေးတယ်၊ သန်မာလွန်းလို့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး နှင်းဥရယ်၊ အကြံပြုတာပါ၊ ငါတို့မိဘတွေက တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသူတွေ လေ၊ ဒီတော့ ငါတို့မိသားစုက ငွေ တန်ဖိုးကိုသိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်နဲ့ သတိ ပေးတာပါ”

“အိုကေ.....ကျေးဇူးပဲ၊ ငါတို့ အဖေက ကျန်းမာတယ်၊ ငါတို့ တစ်တွေကို လိုလေသေးမရှိထား တာ၊ ငါ့အဖေရှိရင် ငွေရှိတယ်၊ ဒါ ကြောင့် ငါဘာမှမပူဘူး၊ ပျော်ပျော် နေရင်း (၁၀)တန်းအောင်ဖို့ ကြိုး စားမယ်၊ ကဲ.....မှာကြာ၊ သောက် ကြဟာ၊ အပိုစကားတွေ မပြောနဲ့ တော့”

နှင်းဥစကားကြောင့် တစ်ဦး ချင်း စားသောက်လိုသည်များကို စု ပေါင်းရေတွက်၍ စားပွဲထိုးလူငယ် ကို မှာကြားလိုက်သည်။

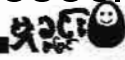
စားပွဲထိုးလူငယ်က ပြေစာ စာ အုပ်တွင် မှတ်သားရင်း မှာလိုက် သည်။ မကြာမီ စားသောက်ဖွယ် ရာများကို စားပွဲထိုးက ယူလာပေး သည်။

“နှင်းဥ အဲဒီစားပွဲထိုးမျက်လုံး က နှင့်ဆီမှာပဲ”

စားပွဲထိုးပြန်ထွက်သွားချိန်တွင်

နှင်းဥ.....
 နှင်တို့တစ်တွေ
 အသုံးအစွဲလျှော့ပြီး
 စုဆောင်းသင့်တယ်၊
 နှင့်အဖေရဲ့
 ကျန်းမာရေး
 ထိခိုက်လာတဲ့အခါမှာ.....

တစ်ဦးက နှင်းဥကိုစသည့်။
 “ဟဲ့...ငါက စားပွဲထိုးလိုလူ ကို စဉ်းစားမလာနဲ့”
 “အောင်မယ် စားပွဲထိုးဆိုပေ မယ့် ဘွဲ့ရပြီးသားတဲ့ ဒီမှာအချိန် ပိုင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာနေ တာ၊ ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်းနာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူတဲ့”
 “နှင့်ကို ဘယ်သူကပြောလို့ လဲ”
 “ဒီခိုင်မှာ လာသောက်ဖူးတဲ့ ငါ့အစ်မကပြောတာ၊ ငါ့အစ်မ ယောက်ျားရဲ့ ညီဝမ်းကွဲတော်တယ် တဲ့”

“အဲဒါဆို နင်ပဲဆွေမျိုးစပ် လိုက်ပေါ့”

တစ်ယောက်ကအရွန်းဖောက် လိုက်သဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ် လိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးတစ်စု ပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့ကြသည်။

နှင်းဥ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ည ၇ နာရီ ရှိပြီဖြစ်သည်။

နှင်းဥ၏မိခင် ဒေါ်မေယုမော် မှာ နေအိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အဲယား ကွန်းဖွင့်ထားရင်း နိုင်ငံခြားဇာတ် လမ်းခွေကို ကြည့်နေ၏။

နှင်းဥ၏အစ်ကို ထက်အောင် က ဆက်တီခုံတွင်ထိုင်ရင်း သံဘူး ဘီယာသောက်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

မိခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူ ဘီ ယာသောက်နေသည်ကို ဘာမှ မပြော။

သူကိုယ်တိုင်က အဲယားကွန်း ဖြင့် ဖိမ်ယူရင်း နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်း ကို ကြည့်နေသည်။

နှင်းဥ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည် ကို တွေ့ရသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ က ဘာတစ်ခွန်းမှမေးခြင်း၊ ဆို ဆုံးမခြင်းမရှိ။

မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး ည

အချိန်ကျမှ အိမ်ပြန်လာသည်ကို မသင့်တော်ဘူးဟု ပြောဆိုသတိပေး ခြင်းမရှိ။

နှင်းဥက လွယ်အိတ်ကို စာ ကြည့်စားပွဲပေါ် ဖြစ်သလိုပစ်တင် သည်။ ပြီးတော့ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မေမေ.....”

ဇာတ်လမ်းခွေထဲ စိတ်ဝင်စား နေသော ဒေါ်မေယုမော်ကို နှင်းဥ က အသံပြုလိုက်သည်။ ဇာတ်လမ်း ခွေထဲ စိတ်ဝင်စားနေ၍ ကြားဟန် မတူ။

“မေမေ.....”

“ဟဲ့.....ဘာလဲ၊ ဒီမှာဇာတ် လမ်းက ဇာတ်ရှိန်တက်နေပြီဟဲ့”

“ဪ...မေမေကလည်း၊ အခွေပဲ၊ ဘယ်အချိန်ပြန်ကြည့် ကြည့် ရတာပဲ”

“ငါသိပါတယ်၊ အာရုံနောက် တယ်”

“သမီး ထမင်းစားချင်လို့ ဘာ ချက်ထားသလဲ မေမေ”

“ဘာမှချက်မထားဘူး”

ဒေါ်မေယုမော်က ဇာတ်လမ်း ခွေကြည့်နေရင်း သံပြတ်၊ သံတို ဖြင့် စိတ်မရည်သလို လှမ်းပြော လိုက်၏။

“ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီ မေမေရဲ့”

“ထမင်းစားချိန်ရောက်ရင် နင့်

ဘာသာနှင့် ချက်စားလေ”

“မေမေကလည်း၊ သမီးက ထမင်းဟင်းမှ မချက်တတ်တာ”

“နင့်အသက် (၁၆)နှစ်ထဲ ရောက်ပြီပဲ”

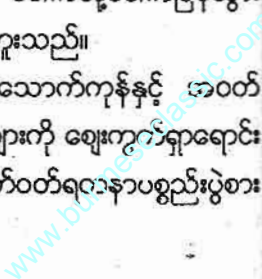
“အသက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မေမေရဲ့၊ မေမေတို့က ထမင်းဟင်း ချက်ပုံချက်နည်း သင်မှမသင်ပေး ဘဲ”

“အလိုတော်....ငါက ဒီအိမ် က အိမ်ဖော်ထမင်းချက်လား၊ စား ချင်ရင် ချက်ကြလေ၊ ငါဒီမှာ ဇာတ် လမ်းခွေကြည့်နေတုန်းပဲ”

နှင်းဥမှာ မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်း ကြည့်ရင်း မပြောဝံ့၍သာနှုတ်ဆိတ် နေခဲ့ရ၏။ ခေတ်ပညာတတ်မိန်း ကလေးဖြစ်သည့် အပြင် ခေတ် အမြင်၊ ခေတ်အတွေးမျိုး ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ အိမ် ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု အားနည်းချက် ကို သိနေသော်လည်း ပြန်ပြောခွင့် မရှိ၍ မှပြောခဲ့ပေ။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသက်မောင်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးပီပီ မိသားစုစီးပွား ရေးအတွက် အချိန်ပြည့်လှုပ်ရှားနေ သူဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှ နေပြည် တော်သို့ ခေါက်တံခေါက်ပြန်သွား ၍ ကုန်ကူးသည်။

စားသောက်ကုန်နှင့် အဝတ် အထည်များကို ဈေးကွက်ရှာရောင်း ရင်း လက်ဝတ်ရဝါနာပစ္စည်းပွဲစား

အလုပ်လည်းလုပ်သည်။ နေပြည်
တော်တစ်ဝိုက်ရှိ မြို့နယ်များအထိ
သွားလာပြီး ကုန်ပစ္စည်းဖြန့်သည်။

ဦးသက်မောင်က အချိန်ပြည့်
ကြိုးစားနေသူဖြစ်သည်။ တစ်လ
လျှင် ကျပ်သိန်းရာကျော်အထိ
အမြတ်အစွန်းရရှိသည်။ ရတနာ
လက်ဝတ်ပစ္စည်း အရောင်းအဝယ်
ကောင်းလျှင် တစ်လတည်း ကျပ်
သိန်းသုံးလေးရာအထိ ရရှိ၏။

သို့သော် ဦးသက်မောင်က
အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးကို
လုံးဝရှောင်သည်။ ဘာသာရေးကို
ကြည်ညိုလေးစားသည်။ ကိုယ်တိုင်
ဘုရားတည်နိုင်သူမဟုတ်၍ ဘုရား
ဆင်းတုတော်များကို ဝယ်ယူပြီး
လှူဒါန်းဒါနပြုကာ သာသနာပြု
လုပ်ငန်းကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင်လုပ်
သည်။

ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် သွားလာ
သည့်အခါ တည်းခိုခန်းတွင် တည်း
ခိုလေ့မရှိ။ ရင်းနှီးသော ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းများတွင် တည်းခိုရင်း
လိုအပ်သည့်အလှူဒါနကို ပြုလေ့
ရှိသည်။

ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက်
သည့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များထံ
ချဉ်းကပ်၍ ချွေးနဲ့စာထဲမှ တတ်
အားသမျှ ပါဝင်လှူဒါန်းသည်။

ကုန်သည်အပေါင်းအသင်း
များက ဦးသက်မောင်ကို သစ်ငုတ်

တိုလူသားဟု အမည်ပေး
ကြသည်။ ဦးသက်မောင်က
မည်သည့်ထိတွေ့ ခံစား
မှုကိုမျှ ခံမင်သူမဟုတ်
၍ သစ် ငုတ်တိုလူ
သားဟု ပြောင်
လှောင်ခေါ်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

နှင်းဥမှာ သူမ
ဖခင်၏ အိမ်ထောင်ဦးစီး
ပီသမှုကို ကောင်းစွာ သိရှိ
သူဖြစ်၍ မိခင်ဖြစ်သူအပေါ်
အားမလိုအားမရဖြစ်နေ
ခဲ့သည်။

ဒေါ်မေယုမော်
မှာ အသက်
(၃၈)နှစ်သာရှိ

သေးသည်။ အမြဲတမ်း ဖြီးလိမ်း
ပြင်ဆင်၍ အပျိုလေး တစ်ဦးလို
နေထိုင်သည်။ ဒေါ်မေယုမော်က
အပေါင်းအသင်းများနှင့် သွား
လာပြီး စတိုးဆိုင်မျိုးစုံကိုဝင်၍
အဝတ်အစားအသစ်အဆန်းမှန်
သမျှ ဝယ်ယူဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။

“ဒီလိုအမြဲလှအောင်နေမှ
ယောက်ျားက မပစ်မှာ”ဆိုသည့်
ဒေါ်မေယုမော်၏ လက်သုံးစကား
က သူမ၏ အသစ်အဆန်းမက်မော
မှုကို အကာအကွယ်ယူခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူအပေါ် အားမလို
အားမရဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ မိခင်ဖြစ်

သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးထိန်းသိမ်းမှု
လိုအပ်ချက်ကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ရာ
တွင် သမီးဖြစ်နေသည့်အတွက်
မိခင်အပေါ် ဝေဖန်နိုင်ခွင့်မရှိခဲ့ပေ။

“ကဲ.....မေမေ၊ သမီးတို့ ည
စာဘယ်လိုစားကြမလဲ”

“လွယ်ပါတယ်ကွယ်၊ လမ်း
ထိပ်က ထမင်းဆိုင်ကဝယ်လိုက်
ပေါ့”

“ဟင်.....မေမေကလည်း”

“ဘာလဲ၊ ညည်းတို့က ထမင်း
နေကုန် သွားချင်ရာသွားပြီး မိခင်
ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ထင်ချင်တာလဲ
ငါလင်ယူတာ ထိုင်တာလို့လည်း”

ဒေါ်မေယုမော်၏ရင်ထဲမှပွင့် ထွက်လာသော ခံယူချက်ကို နှင်းဥ မှာ မည်သို့ပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် မိခင်စီစဉ်သည့် အတိုင်း ညစာကို အလွယ်တကူ ဝယ်ယူစားလိုက်ကြ၏။ နှင်းဥမှာ ညစာစားရင်း ဖခင်ဖြစ်သူမှာ မည် သို့စားနေရသည်ကို စဉ်းစားရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။

စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ကန်သင်း ၁၃ ဆိုစကားရှိသော်လည်း ဦးသက် မောင် ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေသမျှ ငွေများကို မိသားစုက ငွေကိုရေလို သဘောထားပြီး သုံးစွဲနေခဲ့ကြ၏။

ဦးသက်မောင်သာသိလျှင် ရင် ကျိုးရချည်ရဲ့။

“ဟယ်လို.....မေလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုသက်”

“ကိုသက် မနေ့က လူကြုံခဲ့ ငွေကျပ်သိန်း ၅၀၀ ထည့်ပေးလိုက်တာရသလား”

“ရတယ် ကိုသက်၊ အဲဒီ ငွေကို မေ့အတွက် ရွှေဝယ် မလားလို့”

“မဝယ်နဲ့ဦး၊ ကုန်ဝယ်ဖို့ အရင်းအနှီးလို သေးတယ်၊ အဲဒီငွေကို မေ့နာမည်နဲ့ထားတဲ့

ဘဏ်စာရင်းထဲ ထည့်ထား လိုက်”

“မေက မယားဖြစ်ပြီး ဘာမှ မသုံးရတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သမီးပညာ ရေးနဲ့ သားအတွက် နိုင်ငံခြားသွား ပြီး အလုပ်လုပ်မယ့်စရိတ်က လို သေးတယ်လေ”

“ကိုသက်ရေ သားနဲ့သမီး အတွက်ချည်း လုပ်မနေနဲ့၊ မေ့ အတွက် စုဆောင်းမိအောင်လည်း လုပ်ဦး၊ ကိုသက်မရှိရင်.....”

ဒေါ်မေယုမော်က သူမ၏ဆန္ဒ ရှေ့ကိုလွန်ပြီး စကားမှားသွားမှန်း သိ၍ အလျင်အမြန် ရပ်လိုက်ရ၏။

“ဘယ်လို.....ဘယ်လို၊ ကို သက်မရှိရင်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဦးသက်မောင်၏ ဒေါသသံက

ဖုန်းလိုင်းထဲမှတစ်ဆင့် ဒေါ်မေယု မော်၏နားထဲထိ ရောက်လာသည်။ ကပျာကယာ ဆင်ခြေပေးလိုက်ရ ၏။

“ကောင်းပြီ၊ နောက်သုံးရက် မြောက်နေ့မှာ ပြန်လာမယ်၊ ငွေ တွေကို ဘဏ်ထဲသွင်းထားလိုက် နော်”

“အင်းပါ၊ ဘယ်အချိန်လဲ”
“ညဘက်ထွက်တဲ့ ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဦးသက်မောင်ဆီက ဖုန်းချ လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်မေယုမော်က သူမ၏သားကို လှမ်းခေါ်ရင်း မေး လိုက်သည်။

“ဟဲ့သား၊ နင်မနေ့က ခဏ ဆိုပြီး ယူသွားတဲ့ ငွေကျပ်သိန်း ၂၀၀ ကို ပြန်ပေးတော့၊ နင့်အဖေ က ဘဏ်ထဲထည့်ခိုင်းနေ တယ်”

“အဲဒါမှ ခက်တာပဲ မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခဏပါလို့ဆိုပြီး ယူသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းက ခရီးထွက်နေတယ်”

ထက်အောင်က သူ မိခင်ကို လှီးလွှဲပြီး ပြော လိုက်၏။ တကယ်တော့ ဖခင်ထံမှ ပေးဖို့လိုက် သော ငွေကျပ်သိန်း

ငါးရာကို သွားထုတ်ယူလာစဉ် အကြွေးရှင်က လမ်းမှဖြတ်၍ သိမ်း သွားခဲ့သည်။

ထိုငွေမှာ လောင်းကစားရာမှ ဆုံးရှုံးသွားသော အကြွေးငွေဖြစ်၏။ အကြွေးမဆပ်လျှင် လူအုပ်စုဖြင့် ရိုက်နှက်မည့်ဟန်ပြခဲ့၍ ကြောက် ကြောက်နှင့် ပေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“နေပါဦး၊ နင့်သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာ လဲ”

“အင်းစိန်မှာနေတဲ့သူငယ် ချင်းပါ။ အညာမှာ ပဲသွားကောက် တာ၊ ပြန်ရောက်တာနဲ့ အတိုးပါ ပေးမယ်တဲ့”

ပြန်မရနိုင်သောငွေကို မိခင် ဖြစ်သူဘက်မှ ယုံကြည်စေရန် ထက်အောင်က လိမ်ညှာပြီးပြော လိုက်၏။

မိခင်ဖြစ်သူက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကို အမြဲအနိုင်ယူနေသူဖြစ်၍ ပူပင် စရာမလိုဟု ထက်အောင်က ခပ် လွယ်လွယ်ပင် သဘောထားခဲ့ သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ဖခင်ဖြစ်သူ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြား လိုက်ရ၍ သမီးဖြစ်သူ နှင်းဥက သေချာစေရန် မေးလိုက်၏။

“မေမေ.....ဖေဖေပြန်လာ တော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်သုံးရက်

နေရင် ပြန်လာလိမ့်မယ်”

“ဖေဖေပြန်လာရင် သမီးက ကားဝယ်ခိုင်းမလို့”

“အောင်မာ.....ကားက ဘာ ကိစ္စနဲ့ ဝယ်ချင်တာလဲ”

“သိန်းတစ်ရာဆိုရင် ကား တစ်စီးရနိုင်ပြီလေ၊ သူငယ်ချင်း တွေက ကားနဲ့သွားလာနေကြတာ၊ သမီးက ကားမရှိတော့ သိက္ခာကျ တယ်”

“ကားမရှိတာ သိက္ခာကျစရာ လား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မေမေမှာ ရွှေ တစ်ဆင်စာရှိနေပြီပဲ၊ ထပ်ဝယ်စရာ လိုသေးလို့လား၊ သမီးတို့အလှည့် ပေးဦးလေ”

“ဟဲ့.....နင့်အဖေရှိရင် ငွေရှိ တယ်ဟဲ့”

“အဖေမရှိရင်ကော”

“ကောင်မ.....နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားမပြောနဲ့၊ နင့်အဖေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့အတွက် သူ့အသက် ရှင်ပေးရဦးမယ်”

ဒေါ်မေယုမော်၏ အလွယ် တကူပြောလိုက်သောစကားမှာ သားနှင့်သမီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ် များကို ပစ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ် သွားခဲ့ရသည်။

ဒေါ်မေယုမော်က သူ့မ အလွယ်တကူပြောလိုက်သောစကား ကဲ့သို့ပင် မည်သည့်အရာကိုမှ

အလေးအနက်မထားခဲ့ပေ။ လင် ယောက်ျား ဦးသက်မောင်သည် သူ့မအတွက် ဘဏ်တိုက်ကြီးတစ် ခုလို သဘောထားနေခဲ့သည်။

မိသားစုတိုင်းက လင်တစ် ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်ဖြင့် အလုပ် လုပ်နေကြသည်။ သားသမီးများကို မိဘထက် ကျော်လွန်ပြီး ပညာ တတ်ဖြစ်စေရန်နှင့် မိဘထက် ပို မိုချမ်းသာ ပြည့်စုံစေရန် ကြိုးစား နေကြသည်။

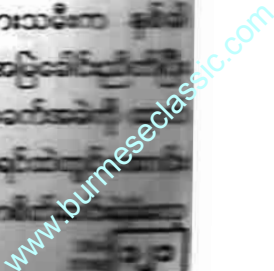
ဦးသက်မောင်နှင့် ဒေါ်မေယု မော်၏ အိမ်ထောင်ရေးက ထိုသို့ မဟုတ်။

ဦးသက်မောင်က နွားနှစ် ကောင်ရုန်းရသောလှည်းကို နွား တစ်ကောင်တည်းက ထမ်းပိုးတစ် ဖက်မှ မနိုင်မနင်း ရုန်းနေရသလို ဖြစ်နေသည်။

အမှန်တော့ ထိုသို့လည်းပြော ၍မဖြစ်။ မည်သို့ပြောရပါဟု ဆိုရ မလိုပင်။ ဦးသက်မောင်သည် ဇနီး နှင့် သားသမီးများအပေါ် လွန်စွာ သံယောဇဉ်ကြီးမားသူဖြစ်သည်။

ဇနီးနှင့် သားသမီးအပေါ် အလိုလိုက်လွန်းသူဖြစ်၏။

ဇနီးနှင့် သားသမီးက နှစ်မိ မပူဆာရပေ။ အငြိမ်းခိုင်းစဉ်က သား၊ ရှိသည့်အသက်အထိ သား ပြောလေ့မရှိ၊ ရင်သီးထုတ်ပြီး ထားရင် သူ့သားက

ရှိသည်။

သူက အစားအစာကို ဖြစ်သလိုစားသည်။

အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း ကိုဒါဝတ်ဟု အပြောခံရသည်အထိ မော်ကြားလိုစိတ် မရှိသူဖြစ်သည်။

မိုးရွာတုန်းရေမခံကြသူများမှာ သူ၏မိသားစုများသာဖြစ်သည်။

ဦးသက်မောင်မှာ သူ့မိသားစု၏စိတ်ဓာတ်ကို သိနေသော်လည်း သူက မည်သို့ပြောပြော နာခံသည် မရှိ၍ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးပေးဟု သဘောထားပြီး သူ့ဘက်က ဝတ္တရားကျေပွန်သည် အထိ ကြိုးစား နေခဲ့သူဖြစ်သည်။

“မေမေရေ.....”

အိမ်ထဲသို့ အပြေးအလွှား အော်ရင်း ပြေးဝင်လာသော သမီးဖြစ်သူ နှင်းဥကြောင့် ဒေါ်မေယုမော်မှာ စိတ်တိုသွားခဲ့သည်။

ဒေါ်မေယုမော်သည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် အိမ်ထဲတွင်အအေးသောက်ရင်း နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းခွေ ကြည့်နေကြချိန်ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လမ်းထဲတွင် စီးဝင်မျောပါနေချိန်ဝယ် သမီးဖြစ်သူ၏ အလန်တကြားအော်သံကြောင့် ခံစားချက်ပျက်သွားသဖြင့် စိတ်တို

သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ မေမေ၊ ဒီနေ့ထုတ် ဂျာနယ်ထဲမှာ နေပြည်တော်က ရန်ကုန်အလာ အဝေးပြေးလမ်းမှာ ခရီးသည်တင်ကားမောက်လို့တဲ့”

“ကားမောက်တာများအဆန်းလုပ်လို့”

“မဟုတ်ဘူးလေ မေမေ၊ ဖေဖေပြန်တဲ့ရက်လေ၊ ဒီနေ့မနက် ဖေဖေ ပြန်ရောက်ရမှာမဟုတ်လား၊ ကားမောက်တယ်ဆိုတော့”

နှင်းဥက ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်အောင် ရင်တုန်နေ၍ ဂျာနယ်ကို မိခင်ဖြစ်သူထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဒေါ်မေယုမော်က ဂျာနယ်ကိုယူဖတ်ကြည့်သည်။

ခရီးသည်တင်ကားနှင့် အခြားကားတစ်စီးတိုက်မိပြီး တိမ်းမှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးသည် (၁၀)ဦး ခန့်သေဆုံး၍ (၁၂)ဦး ဒဏ်ရာရရှိသည်ဟု အတိအကျ ဖော်ပြထားသည်။

ဒေါ်မေယုမော်က ဂျာနယ်ကို ပစ်ချရင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်သည်။ မကြာမီ ဖြေဆိုသံကြားလိုက်ရ၏။ ဦးသက်မောင်၏အသံတော့မဟုတ်ပေ။

“ဘယ်သူလဲရှင်”

“ကျွန်တော် ဒုရဲမှူး စိုးရှိန်ပါ။ အမြန်လမ်းရဲစခန်းကပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မယောက်ျား ဖုန်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဦးသက်မောင် ရဲ့ဖုန်းနဲ့ ဖုန်းထဲမှာရှိတဲ့ နံပါတ်တွေကို ခေါ်နေခဲ့ပါတယ်။ အစ်မကြီး အခုခေါ်တဲ့ဖုန်းကို မနေ့ကတည်းက အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ပါတယ်။ ဖုန်းပိတ်ထားလို့ အဆက်အသွယ်မရတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ဖုန်းပိတ်ထားတာ မှန်ပါတယ်။ ဘာကိစ္စများရှိနေလို့ပါလဲ”

“ဒီလိုပါ။ မနေ့ကညက ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပြီး ကားမောက်တော့ ခရီးသည် ဦးသက်မောင်ဟာ နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အလောင်းကို နီးစပ်ရာ တောင်ငူဆေးရုံကို တင်ပို့ထားပါတယ်”

သတင်းစကားက ငှက်ဆိုးထိုးသံလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်မေယုမော်မှာ ဖုန်းသတင်းလက်ခံပြီး သည်နှင့် မူးမေ့လဲကျသွားတော့၏။

မိသားစုနှင့် အပေါင်းအသင်းများက သတိရရှိစေရန် ဝိုင်းဝန်းပြုစုရင်း မေးကြသည်။ ထိုအခါက မှ အဖြစ်မှန်ကို သိရတော့၏။

သတင်းဆိုးကို ကြားရသည်နှင့် မိသားစုတစ်စုလုံးမှာ တောင်ပြိုကျရာသို့ ပါရှိသွားသလို ခံစားလိုက်ကြရ၏။ ခဿာကအပူမီးများ

က မိသားစုတစ်စုလုံးကို ပြာဖြစ်လု နီးပါး လောင်ကျွမ်းခဲ့၏။ နှင်းဥ၏ပညာရေးမှာ လမ်းခရီးတစ်ဝက်၌ ကျိုးပျက်ခဲ့ရလေပြီ။ ထက်အောင်၏ ရည်မှန်းချက်များလည်း ရေထဲမျောပါခဲ့ရလေပြီ။ ဒေါ်မေယုမော်၏ ဘဏ်တိုက်ကြီးသည် မီးလောင်ပြာကျခဲ့လေပြီဖြစ်၍ ရှေ့ခရီးက ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

မိသားစုတိုင်း၏ အိမ်ထောင်ရေးဒေါက်တိုင် ကူပုံမှုမရှိ၍ ပင်မဝန်ထမ်း ဒေါက်တိုင်ဖြစ်သည့် ဦးသက်မောင်ပြုလဲသည်နှင့် အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံး ပြိုကျပျက်စီးသွားခဲ့ရလေပြီဖြစ်၏။

မိသားစုအားလုံး တောင်ငူမြို့သို့ ချက်ချင်းလိုက်သွားကြသည်။ တောင်ငူမြို့ရှိ တာဝန်ရှိအဖွဲ့အစည်းများ၊ လူမှုရေးအဖွဲ့များနှင့် တောင်ငူဆေးရုံဝန်ထမ်းများ၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များ၏ အကူအညီကြောင့် ဦးသက်မောင်၏ အသုဘအခမ်းအနားသည် စည်စည်ကားကား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ချက်ချင်းပင် တာဝန်ရှိသူများ၏ စီစဉ်မှုဖြင့် သေဆုံးသူဦးသက်မောင်အတွက် လျော်ကြေးငွေကျပ် (၄၅)သိန်းကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

မြို့ခံလူထု၏ စေတနာမေတ္တာဖြင့် စုပေါင်းလှူဒါန်းငွေကျပ် ငါးသိန်းစီနှင့် ခရီးသည်တင်ယာဉ်လိုင်းမှ ထောက်ပံ့ပေးသောငွေကျပ် (၁၀)သိန်းကို လည်းရရှိခဲ့သည်။

တာဝန်ရှိသူများက အခမ်း

အနားဖြင့် လျော်ကြေးအာမခံငွေများကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။

“သမီးရယ် မေမေတို့ဘဝတော့ ပျက်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေရှိရင် ငွေရှိပေမယ့် ဖေဖေမရှိတော့ ဒီနေ့ရရှိတဲ့ငွေဟာ ဖေဖေကပေးခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးငွေပါပဲ မေမေ”

သားအမိနှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ပြီးငိုကြသည်။

အဖေအသက်ရှိနေစဉ်အတွင်း မိမိ၏ဘဝနောင်ရေးအတွက် ကြိုးစားပြင်ဆင်ခြင်းမရှိခဲ့သော ထက်

အောင်မှာ ဝိုးတဝါးအမြင်ဖြင့် ရှေ့သို့မည်သို့ဆက်လျှောက်ရတော့မည်ကို မသိနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

လင်ယောက်ျားကို ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းလို သဘောထားပြီး ခြေမွှေးမီးမလောင်၊ လက်မွှေးမီးမလောင် နေခဲ့သည့် ဒေါ်မေယုမော်မှာ ညအမှောင်မဟူ ရာလမ်းတွင် လမ်းပြအလင်းမဲ့ဘဝဖြင့် ရှေ့တွင်မည်သို့ ဆက်လမ်းရမည်ကို မသိနိုင်အောင်ရှိနေခဲ့သည်။

ဦးသက်မောင်သာ သေရာမှ အသက်ပြန်ရင်၍ ပြောနိုင်ခွင့်ရှိ သည်ဆိုပါက မည်သူ့ကို မည်သို့ ပြောရပါဟု စဉ်းစားရခက်ခက်ဖြင့် အသံမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေဦးမည် မဟုတ်မည် မသိရပါ။

မိသားစုတိုင်း အိမ်ထောင်တာဝန်ကျေပွန်ကြမည်ဆိုလျှင် တစ်ဗိုလ်ဆင်း၊ တစ်ဗိုလ်တက်ဆိုသလို လောကဓံတိုက်ပွဲကို အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်ရင်း ရှေ့ခရီးကို ဟန်ချက်မပျက် ဆက်လျှောက်နိုင်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကို ဒေါ်မေယုမော်မှာ ယခုမှ သတိထားမိခဲ့ရတော့၏။

ဆုပွင့်နင်း (ဟင်္သာ)

ပန်းယပ်
သန်းတင်ယံ ချီ

၁၂၄
[Signature]

ပန်းယမုံမှ
သန်းခေါင်ယံငိုသံ

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

ထားမိပန်း ယမုံမှ လှည့်၍ထွက်
လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေး၏
ငိုသံသည် ဘာကြောင့်နည်းဟူ
သည့် အတွေးတစ်စသည်လည်း
ခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာ၏။ ယခင်
အချိန်ကာလများကဆိုလျှင် ပန်း
ယမုံကို နေ့တိုင်းဖြတ်သွားဖြတ်
လာလုပ် နေကျဖြစ်သည်။
သို့သော် ထိုငိုညည်းသံမျိုးကို
မကြားမိခဲ့။ သတိလည်းမထား

ခဲ့မိပေ။
ယနေ့ကျမှ ထူးထူးခြားခြား
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြားလာရ
သော ထိုငိုညည်းသံကို သံသယ
ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုမှတစ်ဆက်
တည်း ပန်းယမုံတွင် ဒေါ်စိမ်းခက်
၏ ညီမ မေဇွန်လေးတစ်ယောက်
မတွေ့မမြင်ရသည်မှာလည်း ကြာ
ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားလာမိ၏။
သို့သော် မေဇွန်မှာ ကင်ဆာ

သည်နေ့နံနက် (၅)နာရီခန့်
တွင် ဒေါ်ထားမိ ဈေးရောင်းသွား
ရန် ပစ္စည်းပစ္စယလေးများကို
တောင်းထဲတွင်ထည့်၍ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ပန်းယမုံစံအိမ်နားသို့ရောက်
လာလေသည်။ ပန်းယမုံစံအိမ်ကြီး
သည်မြို့စွန်နားတွင်ရှိ၏။

ထိုအချိန် အမှတ်
မထင် မိန်းကလေးတစ်ဦး
၏ ငိုနှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြား
လိုက်ရ၏။

“အဟင့်ဟင့်.....အမယ်
လေး သမီးအဖြစ်ကို
ကြည့်လှည့်ပါဦး အဖေအမေ
တို့ရယ်၊ ဘယ်ဝင်္ဍကြေးတွေ
နို့ခဲလို့များ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ
ကြုံနေရသလဲ၊ ဟီး...ဟီး
.....ဟီး”

ငိုသံဆုံးတော့ ဒေါ်

ရောဂါဖြစ်နေ၍
ရန်ကုန်မြို့တွင် သွား
ရောက်ကုသနေရ
ကြောင်း သတင်းများ
လည်း ထွက်ပေါ်နေ
လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ပန်းယမုံစံအိမ်
ကြီးသည် တကယ်
တော့ မည်သူနှင့်မျှ
အဆက်အစပ်လိပ်မရှိ၊
ကိုယ့်ထီးကိုယ်နန်း၊

ကိုယ့်ကြင်နာနဲ့ဟူ သောစကား
ကဲ့သို့ပင် သူ့အကြောင်း တရားနှင့်
သူသာ သီးသီးခြားခြားရှိနေ၏။
ပတ်ဝန်းကျင်ဟူသည် ပန်းယမုံ
နှင့် မသက်ဆိုင်သလို ရပ်ကွက်
အတွင်းရှိလူများသည်လည်း ပန်း
ယမုံနှင့် စိမ်းစိမ်းကားကားရှိနေ၏။

သည်နေ့.....

လှထွန်းတစ်ယောက်
ရွာထဲသို့ လူပျိုလှည့်
သွားရင်း သူငယ်ချင်း
များနှင့် ဆုံတွေ့ကာ
ကာလသား ဟင်းများ
ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ
၏။ ထိုမှ သောက်စား
မှုများလည်း ပါလာလေ
သည်။

နာရီကြည့် တော
ည(၁၀)နာရီ ခန့်ရှိပြီ
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ရွာထဲ သို့ပြန်လာသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့်
သောက်ခဲ့သော အရက်
ရိန်ကြောင့် ရီတီတီထွေ
တေတေဖြစ်လာ၏။
သူငယ်ချင်း လှမိုးနှင့်
အောင်ထွေးတို့က လိုက်
ပို့မည်ဟု ပြောကြလေ

သည်။ လှထွန်းက လက်မခံ။ ခြေ
လှမ်းကို မှန်အောင်ကြိုးစား
လှမ်းရင်း ပြန်လာ၏။

ပန်းယမုံစံအိမ်နားသို့ ရောက်
လာသည်။ ထိုအခိုက်.....

“အဟီးဟီး.....အမယ်လေး
သမီးအဖြစ်ကို ကြည့်လှည့်ပါဦး
အဖေအမေတို့ရယ်၊ ဘယ်ဝဋ်ကြွေး
တွေရှိလို့များ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ
ကြုံနေရတာလဲ၊ အဟီး...ဟီးဟီး”

ကြားလိုက်ရသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်၏ ငိုညည်းသံ
ကြောင့် လှထွန်းမှာ မူးနေသော
အမူးများ ပြေ၍သွားသည်။
မိမိများ အကြားမှားလေသည်လား
ဟု စဉ်း စားလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်
ငိုရိုက် သံသဲ့သဲ့က ကွဲကွဲပြားပြား
တိုးဝင် လာပြန်လေသည်။

“အလို...သေ....သေချာပါပြီ
ဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့
ငိုသံ စစ်စစ်ပဲ၊ အရင်တုန်း
က ဒီလိုငိုသံမျိုး တစ်ခါ
မကြားမိပါဘူး၊ မဟုတ်
မှလွဲရော ငါ့ကိုတော့
ခြောက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်
အမယ်လေး.....သရဲ
ခြောက်တယ်ဗျ၊ သရဲ.....
သရဲ”

မိအော် သံ အဆိုး
ဖန်တီးနှင့် တင်ပါး တစ်
သားတည်း ကျအောင်
လှထွန်းတစ်ယောက်
ပြေးပါလေ တော့သည်။
နောက်တစ်နေ့မှ စတင်
ပန်းယမုံစံအိမ်ကြီးတွင်
သရဲခြောက်သည် ဆို
သော သတင်းတစ်ရပ်က
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပျံ့နှံ့
သွားရင်း ညနေ နေထိုင်
ချိန်ကာလများနှင့် ည
ကာလ များ တွင်

ပန်းယမုံနားသို့ဖြတ် သွားဖြတ်လာ ပြုသူများပင် နည်းပါးလာလျက် ရှိတော့၏။

တစ်ခုသောနံနက်ခင်းတစ်ခု တွင် မြမောင်ဆိုသောလူတစ် ယောက် ဈေးသို့ကုန်ထမ်း၍သွားပို့ လေသည်။

“တုံ.....တုံ.....တုံ”

ရွာဦးကျောင်းမှ အုန်းမောင်း ခေါက်သံ သုံးချက်တိတိကြားရ၏။ မြမောင်သည် နေ့စဉ် ရွာတွင်းရှိ ဈေးလေးထဲသို့ ဈေးခင်းရန်ကုန်များ ထမ်းပို့ရ၏။ နံနက် ၄ နာရီခန့်တွင် မြမောင်ထွက်လာသည်။ ရွာတွင်းရှိ ဈေးလေးသည် ပန်းယမုံအိမ်ကြီး ကို ကျော်ပြီးသွားရသည်။

စံအိမ်ကြီးနားသို့ ရောက်လာ သည်။ မီးများက တစ်ခြံလုံးအပြည့် ထိန်နေအောင်ထွန်းထားသည်မို့ ကြောက်စိတ်မရှိ။ ထိုမှ ခြံနားသို့ ကပ်လာသည်တွင် မိန်းကလေးတစ် ယောက်၏ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ငို ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရတော့ သည်။

“ဟင်.....မိန်းကလေးတစ် ယောက်ရဲ့ ငိုသံပါလား၊ ငါမနက် တိုင်းသွားနေကျပါ။ ဒီခြံကြီးကို လည်း ဖြတ်နေကျ၊ ဘာတစ်ခုမှ

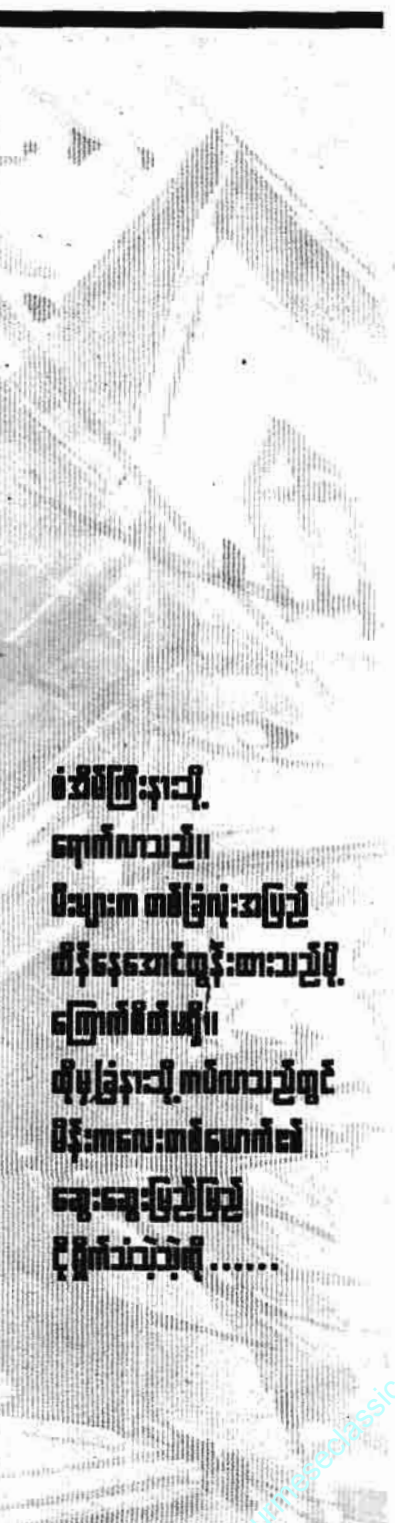
မကြားခဲ့ဘူး၊ ခုမှ ထူးထူးခြားခြား ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ငိုသံသဲ့သဲ့ကိုကြား နေရတယ်၊ ရွာထဲမှာလည်း ပြော နေကြတယ်၊ ဒီစံအိမ်ကြီးက သရဲ ခြောက်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့ ငိုသံကို ကြားရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေထွက်နေတယ်၊ အခု လည်း ငါကြားပြန်ပြီ၊ မဖြစ်ဘူး၊ အမြန်လစ်မှ”

ပန်းယမုံအိမ်တွင် နေထိုင် ကြသူများမှာ ဒေါ်စိမ်းခက်နှင့် ဒေါ် စိမ်းခက်၏ခင်ပွန်း ဦးထက်ရှား၊ ဒေါ် စိမ်းခက်၏ တစ်ဦးတည်းသော ညီမ ငယ် မေဖွန်တို့သုံးဦးသာလျှင်ဖြစ် လေသည်။ ဒေါ်စိမ်းခက်နှင့် မေဖွန် မှာ ဖအေတူမအေကွဲ ညီအစ်မများ ဖြစ်ကြ၏။

မိဘများမရှိတော့သောအခါ အစ်မကြီး အမိအရာ ဆိုသကဲ့သို့ ပန်းယမုံအိမ်ကို ဒေါ်စိမ်းခက်ကပင် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ထားခဲ့၏။

မေဖွန်သည် အလှဆွေးကြွယ် စ ရွှေရင်သိမ်းသစ် ပျိုမျစ်သည့် အရွယ်ပေမို့ တစ်ခုသောကာလတွင် အာကာဦးဟူသော ချစ်သူရည်းစား တစ်ယောက် ရှိလာလေသည်။ ရည်းစားသက်တမ်း သုံးနှစ်ရှိလာ၏။

**စံအိမ်ကြီးနားသို့
ရောက်လာသည်။
မီးများက တစ်ခြံလုံးအပြည့်
ထိန်နေအောင်ထွန်းထားသည်မို့
ကြောက်စိတ်မရှိ။
ထိုမှခြံနားသို့ကပ်လာသည်တွင်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်
ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို.....**

ထို့ကြောင့် အာကာဦးမှ မေ့နှင့်နှင့် တွေ့ဆုံလေတိုင်း လက်ထပ်ကြရန် တောင်းဆိုလာလေသည်။

“နေပါဦး အာကာရယ်၊ မေ့ ဇွန် အကြံဉာဏ်ထုတ်ပါဦးမယ်၊ မမ စိမ်းခက်က မေ့ဇွန်ကို ငယ်ငယ် လေးကတည်းက စောင့်ရှောက်လာ တာမို့ မေ့ဇွန်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို ရင် လွယ်လွယ်တော့ ခွင့်ပြုပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေ့ဇွန် ပြောကြည့်ပါ ဦးမယ်ကွယ်”

တစ်နေ့တွင်တော့ မေ့ဇွန်အရဲ ကိုး၍ မစိမ်းခက်ကို အိမ်ထောင်ပြု မည့်အကြောင်း ပြောကြည့်သည်။ ထင်သလောက်တော့မလွယ်လှ။ စဉ်းစားဦးမည်ဟု ဆိုလေသည်။ မေ့ ဇွန်အိမ်ထောင်ပြုမည့်အကြောင်း ဒေါ်စိမ်းခက်က ခင်ပွန်းသည် ဦး ထက်ရှားကို ဖောက်သည်ချ၏။ ဤ တွင်.....

“ဒီမှာစိမ်းခက် မင်းညီမက အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတော့ တစ်စိမ်းလူဖက်လာပြီ၊ ဒါကြောင့် ပန်းယမုံက အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မင်း သူ့ကို တစ် ဝက်ခွဲပေးရတော့မယ်၊ သူ့ကို မင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စ မလိုက်လျော့ ပေးနဲ့”

“ဒီလိုတော့ တစ်ဖက်သတ် မပြောပါနဲ့ ဦးထက်ရှားရယ်၊ သူ လည်း သွေးနဲ့ကိုယ်၊ သားနဲ့ကိုယ်

လေ၊ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ် ရောက်နေပြီပဲ၊ ပြုခွင့်ပေးရမှာပေါ့၊ ကျွန်မမှာ ဒီညီမလေးတစ်ယောက် ပဲရှိတာလေ”

“အမယ် အခုမှနာမနေပါနဲ့ စိမ်းခက်ရယ်၊ နင့်ညီမဆိုပေမယ့် အရင်းတွေမဟုတ်ပါဘူး”

ထိုမှ လွန်ခဲ့သော သုံးလ လောက်က ဦးထက်ရှားတစ် ယောက် ဂျင်ကစားရင်း ကြွေးများ တင်လေသည်။ သိန်းရာကျော်ခန့် ရှိ၏။ ထိုကိစ္စများသည် ဒေါ်စိမ်း ခက်၏ ခေါင်းပေါ်တွင်သာပုံလျက် ရှိ၏။ မပေး၍လည်းမဖြစ်၊ တရား ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းနေသော လောင်း ကစားကိစ္စတစ်ခုမို့လည်း ဒေါ်စိမ်း ခက် တစ်နည်းနည်းဖြင့်တော့ ဖြေ ရှင်းပေးရမည်သာဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်မှာမချီ၊ အမိ သော်လည်း သားတော်ခဲဆိုသော စကားပမာနှင့်အညီ နောက်ဆုံးတွင် မေ့ဇွန်အား ပန်းယမုံ၏ ပိုင်ဆိုင်မှု တစ်ဝက်ကို ခွဲဝေပေးလို၍ ဦး ထက်ရှားပြောသည့် အစီအစဉ် အတိုင်း နည်းလမ်းများရှာဖွေလေ တော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မေ့ဇွန်တစ် ယောက် ကင်ဆာမရာဂါဖြစ်နေ၍

www.burmeseclassic.com

ဆေးကုသရန် ရန်ကုန်မြို့ရှိ အစ်မ
ဝမ်းကွဲများထံသို့ သွားပို့ရမည်ဟူ
သောသတင်းများ ပတ်ဝန်းကျင်
တွင်လွင့်ကာ လူသူအားလုံး မြင်
သာသောနေ့တစ်နေ့တွင် ကားတစ်
စီးဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားတော့၏။

ထိုနေ့နောက်ပိုင်းမှစ၍ ညစဉ်
ညတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်လယ်
သန်းခေါင်ယံကာလများတွင် ပန်း
ယမုံစံအိမ်ကြီးမှ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏ ငိုသံသဲ့သဲ့ကို ဖြတ်သွား
ဖြတ်လာသူများ တစ်စွန်းတစ်စ
ကြားနေရ၏။ မေ့ဖွန်၏ချစ်သူ အာ
ကာဦးမှာလည်း မေ့ဖွန်နှင့်လက်
ထပ်ရန်ကိစ္စ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး
သည့်ကာလရက်များကပင် မေ့ဖွန်
တစ်ယောက် ပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်သွားသည်ကို ဘဝင်မကျ
ဖြစ်၍နေလေသည်။

မေ့ဖွန်အား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
ဆက်သွယ်ကြည့်၏။ မရ။ နောက်
ဆုံး အရဲစွန့်ကာ မေ့ဖွန်နေသော
ပန်းယမုံသို့ထိတိုင် ရောက်လာရင်း
မေ့ဖွန်၏အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်စိမ်းခက်
နှင့်တွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်းတော့သည်။

“ဒေါ်စိမ်းခက်.....မေ့ဖွန်ရှိ
လား။ မေ့ဖွန်ကို ကျွန်တော်ဆက်
သွယ်တာ လုံးဝမရလို့ ခု ပန်းယမုံ
အထိ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ညီမလေးက ကင်ဆာရောဂါ

တစ်ခါတစ်ရံ
ညဉ့်လယ်သန်းခေါင်ယံ
ကာလများတွင်
ပန်းယမုံစံအိမ်ကြီးမှ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
ငိုသံသဲ့သဲ့ကိုဖြတ်သွား
ဖြတ်လာသူများ
တစ်စွန်းတစ်စကြားနေရ၏။
မေ့ဖွန်၏ချစ်သူ
အာကာဦးမှာလည်း
မေ့ဖွန်နှင့်လက်ထပ်ရန်ကိစ္စ
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး
သည့်ကာလရက်များကပင်
မေ့ဖွန်တစ်ယောက်.....

ခံစားနေရတယ် မောင်အာကာ၊
မင်းဆီကိုလည်း အစ်မတို့ ဆက်
သွယ်ဖို့အချိန်မရဘူး၊ ခုတော့ ညီမ
လေးကို ဆေးကုဖို့ ရန်ကုန်က သူ
အစ်မဝမ်းကွဲတွေဆီမှာ ပို့ထားပါ
တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ဖုန်း
နံပါတ်နဲ့ လိပ်စာပေးပါလား ဒေါ်

စိမ်းခက်ရယ်”

“အိုကွာ...ခုတော့ မပေးနိုင်
သေးဘူး၊ ညီမလေးကျန်းမာရေးက
သိပ်အရေးကြီးတာမို့ တခြားကိစ္စ
တွေ မစဉ်းစားနိုင်သေးဘူး၊
အကြောင်းထူးရှိရင် မင်းဆီကို
ဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ်”

မတတ်သာ၍ ပြန်လာခဲ့ရ
သော်လည်း အာကာတစ်ယောက်
ဒေါ်စိမ်းခက်၏ အခြေအမြစ်မခိုင်လုံ
သော စကားများကို သံသယဝင်
လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်
ဟန်ဖြင့် မေ့ဖွန်အကြောင်း စုံစမ်း
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တစ်နေ့ ဦးထက်ရှားက ဒေါ်
စိမ်းခက်အား မေ့ဖွန်အား ပန်းယမုံ
မှ တခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့ပို့ရန်၊ ထို
သို့မဟုတ်ပါက ကိစ္စပျောက်ရှင်းပစ်
ရန် ပြောဆိုလာ၏။

“ဒီမှာ စိမ်းခက်၊ မင်း မေ့ဖွန်
ကို ဒီအတိုင်းထားတော့မှာလား
တခြားတစ်နေရာ ပို့ချင်လည်းမို့ ဒါ
မှမဟုတ် ကိစ္စပျောက်သာ ရှင်မစ်
လိုက်တော့၊ ဒီအတိုင်းထားတော့
တော့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့
တို့အကြောင်းတွေ ခေါ်ကတိန်

မယ်”

“ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ ဦးထက်ရှား၊ ကျွန်မညီမလေးကို ရှင်းပစ်လိုက် ဟုတ်လား၊ ရှင်တော် တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲရှင်၊ ကျွန်မ ညီမလေးကို ဒီလောက်ချုပ်နှောင် ထားရတာကိုပဲ ကျွန်မ သနားလှ ပြီ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်မ မလုပ်နိုင် ဘူး၊ ဒါပဲ”

“အေး.....ရတယ်လေ၊ ငါ့ စကားနားမထောင်လည်းနေပေါ့၊ တစ်နေ့ ကြိုးစင်တက်ရရင် ငါက ယောက်ျားကွ၊ သတ္တိရှိတယ်၊ မင်း သာ ဒုက္ခတွေ့မှာ၊ မြဲမြံမှတ်ထား ဒေါ်စိမ်းခက်”

ထိုကဲ့သို့ ဦးထက်ရှားနှင့် ဒေါ် စိမ်းခက်တို့ အချေအတင် စကား များ ရန်ဖြစ်သည်များကိုတော့ အိမ် ချင်းကပ်လျက်ရှိသည့် ဒေါ်သီတာ မိုးက ကြားသိခဲ့ရလေသည်။ သို့ သော် ဒေါ်သီတာမိုးသည်လည်း ခပ် အေးအေးနေလို၍တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ့်အား အမူပတ်လာမည်စိုး၍ တစ်ကြောင်းများကြောင့် မသိဟန် ဆောင်ကာ နေမြဲအတိုင်းသာနေ လေသည်။

ပန်းယမုံစံအိမ်ကြီးဆီမှတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ ငိုယိုသံ များ၊ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများ၊ လှိုက်လှိုက်ငင်ငင် ငိုသံများက ည တစ်ည၏ တေးသွားတစ်ခုနယ်သို့

မလှမပ ကြားနေမြဲရယ်သာဖြစ် လေတော့သည်။

ယနေ့ အာကာဦးတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ရင်း မေ ဇွန်အကြောင်း စဉ်းစားလျက်ရှိလေ သည်။ သူ၏ဘေးနားတွင်တော့ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတစ်ခုမှ လူငယ် သုံးယောက်က ပန်းယမုံစံအိမ်ကြီး ၏ သတင်းကြီးနေသော သန်းခေါင် ယံငိုသံအကြောင်း ပြောဆိုလျက်ရှိ ကြလေသည်။

“အရင်တုန်းက ဒီလိုမျိုးတွေ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးကွာ”

“မကြားဖူးဘူးလုပ်မနေနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရတာ၊ ပေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားနေရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသံ အစစ်မှ အစစ်ပဲကွာ”

“အင်း...ငါ့အထင်တော့ ပန်း ယမုံမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ရှိ နေနိုင်တယ်၊ ဪ.....ဒါနဲ့ ဒေါ် စိမ်းခက်ရဲ့ညီမ မေဇွန်လေးတောင် မတွေ့တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီ နော်”

“အို...မေဇွန်လေးက ကင် ဆာရောဂါဖြစ်နေလို့ ရန်ကုန်မြို့က သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆီ ဆေး သွားကုနေတယ်လေ”

“အိုကွာ.....အရည်မရ၊ အဖတ်မရနဲ့ သူများကိစ္စတွေ စိတ် မဝင်စားပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စသာကိုယ် ပြောကြ”

ထိုစကားများအားလုံးကိုတော့ အာကာဦးတစ်ယောက် မကြားချင် လည်း ကြားနေရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုလူပြော သလို မေဇွန်ပျောက်နေတာဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပန်း ယမုံမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိကိုရှိရမယ်”

နေ့တစ်နေ့မှာတော့ အာကာ ဦးတစ်ယောက် ပန်းယမုံစံအိမ်ကြီး နှင့်ကပ်လျက်ရှိနေသော ဒေါ်သီတာ မိုးတို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့ သည်။

“ဒေါ်သီတာမိုးဆို တာ အန်တီ လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မက ဒေါ် သီတာမိုးပါပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ အန်တီ၊ ပန်းယမုံက မေဇွန်လေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူပါခင်ဗျာ၊ မကြာခင် သူနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားကြ ပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ မေဇွန်တစ် ယောက် ခုပျောက်နေတယ်၊ ကင်ဆာ ရောဂါဖြစ်လို့ ရန်ကုန်ကိုဆေး သွားကုနေတယ်လို့ သူ့အစ်မကြီး ဒေါ်စိမ်းခက်က ပြောပါတယ်၊ ဒါ

ပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့စကားကို
မယုံဘူး။ ဒါကြောင့် အန်တီ
ကျွန်တော့်ကို သနားကူညီတဲ့
အနေနဲ့ ပန်းယမုံရဲ့အကြောင်း
သိသလောက် ပြောပြပေး
ပါလား။ အန်တီဘာမှ မဖြစ်စေ
ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တာဝန်
ယူပါတယ်”

အာကာဦး၏စကားအဆုံး
တွင် ဒေါ်သီတာမိုးက ချင့်ချင်
ချိန်ချိန်စဉ်း စားရင်း

“အင်း...ခက်တော့ခက်
တယ် ငါ့တူရယ်။ သူတို့ပန်းယမုံ
စံအိမ်ကြီးမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု
တော့ရှိကြလိမ့်မယ်လို့ အန်တီ
ထင်တယ်။ မပြောသင့်ဘူး

လို့ဆိုပေမယ့် မင်းကို မြင်ရတော့
လည်း အန်တီသနားတယ်။ မေ့ဖန်
လေးဟာ အန်တီအထင်တော့
ဒီပန်းယမုံစံအိမ်ကြီးထဲမှာ အခြေ
အနေတစ်မျိုးနဲ့ ရှိနေတယ်ဆိုတာ
အန်တီသိနေတယ်။ ညည ငိုတဲ့
အသံဟာလည်း မေ့ဖန်လေးရဲ့
ငိုသံပါပဲကွယ်”

ဟိုတလောက ဒေါ်စိမ်းခက်
နှင့် ဦးထက်ရှားတို့ မေ့ဖန်နှင့်ပတ်
သက်၍ ရန်ဖြစ်ပြောဆိုကြသော
စကားများကို ဒေါ်သီတာမိုးက
အာကာဦးအား ပြောပြလိုက်၏။

“ဟင် .....ဒါ.....ဒါဆို
မေ့ဖန် ကို သူတို့ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့

ခွဲဝေပေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့်
ဤ ကဲ့သို့ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
ကြောင်း၊ မေ့ဖန် စိတ်ဆင်းရဲ
ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ကာ သေစေ
ရန် ကြံရွယ်ခဲ့ကြကြောင်း ဝန်ခံ
ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

တာဝန် ရှိ ရဲ့အရာရို့
တစ်ဦးက ဒေါ်စိမ်းခက်နှင့်
ဦးထက်ရှားအား အမှုဖြင့်ဖမ်း
ဆီးလိုက်၏။ အာကာဦး မေ့ဖန်
ဆီသို့ ပြေးသွား၍ လက်
ကလေးကို နွေးထွေးစွာ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မေ့ဖန် ဘာမှမဖြစ်
ဘူးနော်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ
မေ့ဖန်ရယ်”

“ဒါပေါ့ အာကာရယ် ၊
အတိတ်ဘဝက ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေး
တွေရှိခဲ့လို့လဲမှ မသိတာ။ ခုပြန်ပြီး
ပေးဆပ်ရတာပဲလေ”

မောဟမုန်တိုင်းတစ်ခု ကင်း
စင်သွားသော ပန်းယမုံစံအိမ်ကြီး
သည် ယခုတော့ အာကာဦးနှင့်
မေ့ဖန်တို့အတွက် သောကကင်း
သော ချစ်ရိပ်မြုံလေးတစ်ခုအဖြစ်
ဆီးကြို နေမည်ရယ်သာဖြစ်တော့
သည်။

ချုပ်နှောင် ထားတာဖြစ်နိုင်တယ်
အန်တီ၊ အို.....မဖြစ်ဘူး။
အမြန်ဆုံးကယ် တင်မှဖြစ်မယ်”

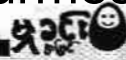
အာကာဦး၏ သတင်း
ပေးတိုင်ကြားမှုဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
များက ပန်းယမုံစံအိမ်သို့ ဝင်
ရောက်ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ထင်
သည်အတိုင်းပင် မေ့ဖန်အား
အခန်းလွတ်တစ်ခုတွင် ပိတ်၍
ချုပ်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒေါ်စိမ်းခက်နှင့် ဦးထက်ရှား
တို့အား စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့်အခါ
တွင် မေ့ဖန်က အိမ်ထောင်ပြုမည်
ဆိုခဲ့၍ မေ့ဖန်အိမ်ထောင်ပြုလျှင်
ပန်းယမုံ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ဝက်ကို

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)
ခရမ်းပြာ
မင်းသမီးမင်း

ခရမ်းပြာမင်းသမီးလေး

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

ဆောင်း၏ထွတ်တင် လ သခင် ပြာသိုပင်တည်း။

ကျွဲချိုဖျား ဆတ်ဆတ်ခါဟု ချမ်းအေးမှု ပြင်းထန်လွန်း၍ ပုံပမာ ပြုကာ ပြောဆိုကြသည်။ ညနေချိန် ဆည်းဆာအတွင်း မြူမင်းတို့ကား နှင်းထအကြား တိုးဝင်ဖြန့်ကြက်ကျ လာပြန်သည်။ အေးစိမ့်မှုက ဆင့် ကြဲဖြစ်လာပြန်သည်။ လမ်းဘေးဝဲ ယာရို ရိုးငယ်လေးအတွင်း နောက် ကျိုကျိုရေတို့ကား ပျင်းတွဲစွာ စီး ဆင်းနေသည်။ ထိုဘေး ကမ်းမြေ မို့မို့လေး၌ ဆီးချိုပုတ်နှင့် စက္ကူပန်း တို့ ရောထွေးနေသည်။ ငှက်မောင် နှံတစ်စုံကား နှင်းတို့ဒဏ်ကို ကာ ကွယ်ရန် တစ်ကောင်နှင့်တစ် ကောင် ပူးကပ်နေကြသည်။

ငွေနှင်းဖြိုးဖြိုး၊ ချမ်းစိမ့်တိုး လျက်၊ ရွှေချိုးလင်းပြာ၊ ဟသံအာ

လျက် ဟူသကဲ့သို့ ဆောင်းရာသီ မိုးချုပ်စကာလကို လှစ်ပြနေပြန် သည်။ ဗင်ကားအဖြူလေးတစ်စီး မှာ ကားလမ်းပေါ်၌ ဖြောင့်ဖြူးစွာ ပြေးလျက်ရှိသည်။ ကားပေါ်မှ ရုပ် ရည်ချောမော ပြေပြစ်လှသည့် လူ ငယ်လေး ‘မင်းထက်မောင်’မှာ

ဒေးဒရဲမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်သို့ ဦး တည်မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း လက္ခဏာသည် သူ၏မျက်နှာလေး ပေါ်၌ ပေါ်လွင်နေသည်။ ကားကို သာ အာရုံစိုက်မောင်းလာရင်း ဒေး ဒရဲတံတားကြီးကို ကျော်ဖြတ်လိုက် သည်။

“ဟား.....လှလိုက်တဲ့တံတား ကြီး၊ ဒေးဒရဲရဲ့ ဝန်းကျင်အလှကို ပိုမိုတင့်တယ်စေပါသား”

စိတ်အတွင်းမှ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု မိရင်း စိတ်ထားအမြင့်ကုန်းလေးမှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းသက်လိုက် သည်။ မကြာမီ ကော့မှူးမြို့တွင်း သို့ဝင်ရန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

မြို့အဝင်မရောက်မီ ကား လမ်းဘေး၌ စိတ်နူးညံ့သာစွာပေါက် နေသော ထန်းပင်တို့မှာ ကားလမ်း ကို အုပ်မိုးထားဘိသည့်အလား ကိုင်းကွေးညွတ်လျက် ပန်းချီဆန်

ဆန်ပေါက်ရောက်နေမှုက ပသာဒ ရှိလှသည်။ မှိုင်းပျံ့ မိုးကုပ်စက် ဝိုင်းအောက်မှ ကားလမ်းလေး အလှမှာ ပန်းချီကားချပ်လေးတစ်ခု သဖွယ်ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

“လှလိုက်တဲ့နေရာလေး၊ နေ ချင်စရာပဲ”

ထိုသို့ပင် မင်းထက်မောင်၏ ရင်ထဲ၌ ခံစားလိုက်မိသည်။ ယင်း နောက် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတစ်ခုကို သဲသဲကွဲကွဲ ဖတ်မိလိုက်သည်။

“တော်ခရမ်းလေးရွာ” တဲ့။

အမည်လေးမှာ ဆန်းလွန်း၍ ရွာနှင့်ပင် မလိုက်ဖက်ချေ။ အိမ်ခြေ အနည်းအကျဉ်းသာတွေ့ရ သည့် ရွာငယ်လေးဖြစ်သည်။

သို့သော် ရှေးခေတ်ဟောင်းမှ ကဗျာဆန်ဆန်နာမည်လေးမို့ စိတ်ထဲ၌ အမှတ်တရရှိစေရန် မှတ်ထား လိုက်သည်။

“ကွီ.....”

“ဟင်.....”

ကားက ကွီခနဲရပ်လိုက်စဉ် ယာဉ်မောင်းသူမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား ပြီး စတီယာရင်ကိုကိုင်ရင်း ရှေ့သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကားလမ်းပေါ်၌ ခရမ်းပြာမင်း သမီးလေးတစ်ပါး လျှောက်လှမ်း လာသည်ကို နှင်းထုအကြား ဝေဝေ ဝါးဝါး မြင်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် ထိုမိန်းကလေးမှာ ကားရှေ့တည့်

**ဆုတ်ချင်ရောင်ဝမ်းဆက်အဖျင်း
ဖြူင်းသော
အားအေးနှင့် မျက်နှာသွယ်လျှူ၊
နှုခေါင်းချွန်ချွန်ပျံ့ကလေး၏ မျက်ဝန်းကလေးသည်
သောက်ဖျားကြယ်၍ နှောင်အား.....**

တည့်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး အပြုံးလှလှ လေးတစ်ခုဖန်ဆင်းရင်း.....

“မောင်.....”

ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်သံ ကြောင့် မင်းထက်မောင်မှာ အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ‘မောင်’ ဟုခေါ်သံအတွင်း လွမ်း ဆွေးကြေကွဲမှု၊ ဝမ်းသာလိုက်လှဲမှု တို့ ရောထွေးနေသည်။

“မင်း.....မင်း ဘယ်သူလဲ”

ခရမ်းရင့်ရောင်ဝမ်းဆက် အတွင်း ဖြူဝင်းသော အသားလေး နှင့် မျက်နှာသွယ်လျှူ၊ နှာခေါင်း ချွန်ချွန်မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်း လေးသည် သောက်ရှူးကြယ်ညီ နောင်အလား ဝင်းလက်တောက်ပ နေသည်။

သို့သော် အလွမ်းတိမ်ရိပ်တို့ ဖြတ်သန်းနေသည်။ ခရမ်းပြာပဝါ လေးကို လည်မှာရစ်သိုင်းထား၍ လေဝေ့တိုင်း တလွင့်လွင့်နှင့် လှ

လွန်းသောမိန်းကလေးကိုကြည့်ရင် အံ့ဩမှင်တက်နေမိရှာသည်။

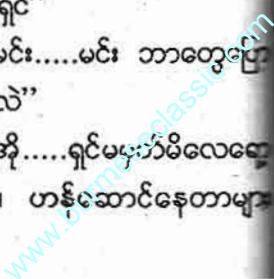
“သိချင်ရင် ကားပေါ်ကဆင်း မှပေါ့”

ညင်သာသောအသံလေးဖြင့် လက်ကလေးကမ်းပေးသည်။ မင်း ထက်မောင်မှာ ဖြည်းဖြည်းစွာကား ပေါ်မှဆင်းလိုက်သော်လည်း သူ၏ မျက်ဝန်းများကို မိန်းကလေးဆီ တစ်ပါး မည်သို့ညှိနေရာကိုမျှမတွေ့ ပေ။

“မောင်....မောင်တော်ရယ် မြို့တော်ကိုပြန်ပြီး မင်းတရားထံ အစီရင်ခံတင်ပြဖို့ သွားရမယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ကြာ ပါပြီကောရှင်၊ အခုမှ ပြန်လာ သလားရှင်”

“မင်း.....မင်း ဘာတွေပြော နေတာလဲ”

“အို.....ရှင်မမှတ်မိလေတော့ သလား၊ ဟန်ဆောင်နေတာများ

လားရှင်၊ ခရမ်းမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ရှောင်ပုန်းရက်တယ်ရှင်ရယ်”

မိန်းမလှလေးမှာ ပြောရင်း ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စကို ပဝါလေးနှင့် သုတ်လိုက်သည်။

“နေ့တိုင်း မောင့်ရဲ့အပြန်လမ်းကိုမျှော်ပြီး ဒီနေရာဖြစ်တဲ့ ထန်းတောလေးထဲမှာ စောင့်နေတာကြာခဲ့ပါပြီရှင်”

“မင်း.....မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါမသိဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါမသိဘူး”

“မောင်က မေ့ရက်လေပြီကိုး၊ သက္ကရာဇ် ၁၁၁၇ ခုနှစ်မှာလေ၊ အလောင်းမင်းတရားကြီးက ဒဂုံမြို့ကိုတည်ပြီး ဒလကိုရတော့ ဒလမြို့လေးမှာ အစောင့်တပ်မှူးလေး

အဖြစ် မောင်က တာဝန်ထမ်းခဲ့ချိန်လေ မောင်ရဲ့”

“ဗျာ.....”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကော့မှူး၊ ကွမ်းခြံကုန်းကတစ်ဆင့် ဒေးဒရဲကို မောင်ရောက်တော့ ဟောဒီ တော်ခရမ်းလေးရွာမှာ မောင်စတည်းချလှေ့ရှိတယ်လေ၊ ခရမ်းတို့ရဲ့ ရွာလူကြီးအိမ်မှာ စားသောက်ပြီးမှ ဒေး ဒရဲကို ကူးလှေ့ရှိတယ်လေ၊ ညနေ ဆည်းဆာ ဒီလိုအချိန်လေးမှာ မြင်းညှိလေးစီးပြီး ဒီထန်းတောကဖြတ် ပြန်တိုင်းခရမ်းက လိုက်ပို့နေကျပဲ မောင်ရဲ့”

မင်းထက်မောင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေ

ရှာသည်။

“မောင်.....”

“ဗျာ.....”

မင်းထက်မောင်မှာ ရုတ်တရက် ယောင်၍ထူးမိလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်မှာ တုန်လှုပ်မိသွားသည်။

“မောင်ရယ် အဲဒီအချိန်က ဝန်းကျင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မောင့်ရဲ့ အချစ်တွေ၊ ခရမ်းရဲ့အချစ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်လွှမ်းခြုံထားခဲ့တော့ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေတဲ့ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ၊ ရေစီးရေလှာမြောင်းလေးတွေ၊ ရိုးချောင်းလေးတွေက ရှင်သန်မြူးကြွပြီး လှနေကြတယ်လေ၊ မောင့်အချစ်၊ မောင့်နှလုံးသားတွေ ခရမ်းဆီမှာ လုံးဝပုံအပ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ခရမ်းဘဝကြီးတစ်ခုလုံး မောင်နဲ့ လျှောက်လှမ်းရတော့မယ်လို့ လုံးဝယုံကြည်ခဲ့တယ်လေ”

“နေ.....နေပါဦး၊ မင်းပြောနေတဲ့ ခရမ်းဆိုတာ မင်းအမည်၊ ဒလတပ်မှူးလေးက ကိုယ်ရယ်လို့ ပြောတာလား၊ အဲဒီတပ်မှူးလေးရဲ့ အမည်ကရော.....”

မင်းထက်မောင်က အသံမာမာနှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မောင်ရယ် မောင်ကလဲလဲ တပ်မှူးလေး သီဟမင်းခေါင်လေ မောင်ရဲ့၊ ခရမ်းက ဒီရွာက အလှ

မယ်လေးဆိုပြီး ခရမ်းရဲ့ဘဝနဲ့ နှလုံး သားကို ဆွတ်ချဲ့ခဲ့တဲ့ ရက်စက် လွန်းသူမောင်လေ”

ခရမ်းမှာ ငိုသံရော၊ ဒေါသသံ လေးပါ ရောထွေးလျက် ငိုရှိုက်ကာ ပြေးဝင်ပြီး မင်းထက်မောင်၏ရင် ခွင်တွင်း ခိုဝင်ကာ ငိုရှိုက်နေသည်။

မင်းထက်မောင်မှာ အချစ် ဝေဒနာကို နာကြည်းစွာခံစားနေရ သူ မိန်းကလေးဟု ထင်မှတ်ပြီး မိန်းမငယ်လေးအား သနားကြင်နာ မိသည်။

ယင်းနောက် နွေးထွေးအိစက် ညက်ညောလှသည့် မိန်းမလှလေး ၏ မျက်နှာလေးအား သူ၏လက် ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ယုယကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းလေးကို မော့ စေလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်.....

“အား.....”

မင်းထက်မောင်၏ အားဟု အော်သံကြီးမှာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးအဖြစ်ဖြင့် ဟိန်းသွားလေ သည်။

ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၏ အရေးပေါ်ဌာနအတွင်း ယာဉ် မတော်တဆဖြစ်ပွားသောအမှုကို စစ်ဆေးရန် အမှုစစ်အရာရှိတစ်ဦး နှင့် အပိုင်ရဲစခန်းမှ အမှုစစ်အရာ ရှိတစ်ဦးတို့က လေ့လာဆွေးနွေး ရင်း ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်နေခဲ့ ၏။

လူနာ မင်းထက်မောင်မှာ မခါင်းဥပတ်တီးစည်းလျက် ချိုင်း အောက်မှ နံရိုးများကျိုးထား၍ ပတ်တီး စည်းလျက်အနေ အထားနှင့် ဆေးဝါးကုသမှုကို ခံယူနေရဆဲဖြစ်သည်။

နေ့လယ်ခန့်တွင် ကောင်းစွာ သတိရလာပြီဖြစ်၍

မိဘများနှင့်ပင် စကားပြောနေ နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲ အုပ် မျိုးခိုင်က ပြုံးရွှင်စွာဝင်လာပြီး မင်းထက်မောင်အား နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ညီလေး ကောင်းကောင်း သတိရလာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“ညီလေးစဖြစ်တဲ့အချိန်ကိုများ မှတ်မိတာလေး ပြောပြလို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နင်းထုတွေဝေဝါး နေတဲ့အချိန် ကားရှေ့က အမျိုး သမီးတစ်ယောက် တည့်တည့်ကြီး လာနေတာနဲ့ ကားကိုရှောင်မယ် အလုပ်.....ဟာ.....သိပ်မမှတ်မိ တော့ဘူးဗျ၊ ကားကွေ့လိုက်တာ ထန်းပင်ကြီးကို ဝင်တိုက်လိုက်မိ တာထင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ညီလေးရဲ့ကားက ဘီးမှာ လေတွေပြည့်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေးဒရဲမြို့က အထွက်မှာ လေထပ်ချိန်ပြီး ဖြည့် လည်းဖြည့်ခဲ့တာပါ”

“မင်း ခရီးဝေးသွားရင် ကား ဘီးတွေ လေမတင်းစေနဲ့ကွ၊ နှင် ရည်တွေနဲ့ ကားလမ်းကလျော့မ တော့ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တတ် တာများတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“အင်း.....မင်းပြောတဲ့အထဲ မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်အရွယ်လဲ၊ ပုံသဏ္ဍာန် ပြောကွာ၊ သူ့ကိုမတိုက်မိလို့တော် သေးတယ်”

“အင်း.....ကျွန်တော်မှတ်မိ နေတာကတော့ ကျွန်တော် ကား ရပ်သွားတော့ သူလာပြီးစကားပြော တယ်၊ အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိမယ်၊ ခရမ်းရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ ခရမ်းပြာပဝါ ခြုံလွှမ်းထားတယ်၊ တအားလှတယ် အစ်ကို၊ မင်းသမီး လေးလို လှတာများ၊ သူ့နာမည်က ခရမ်းတဲ့ အစ်ကို”

ဒုရဲအုပ် မျိုးခိုင်က မင်းထက် မောင်၏ အားပါးတရပြောကြားနေ မှုကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ အပြုံးထဲ၌ မယုံကြည်သော သံသယလေးများက အချက်ပြနေ သည်။

“ညီလေးရဲ့ကားက ဝုန်းခနဲ သစ်ပင်ကို ပြေးအတိုက် ရွာထဲက လူအချို့ ပြေးလာကြည့်တယ်တဲ့၊ သူတို့ပြေးလာတော့ မင်းက ကား ခေါင်းထဲမှာမေ့လို့၊ ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေစီးကျနေလေရဲ့တဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်မေ့နေတဲ့ အချိန်မှာ ဝိညာဉ်တစ်ဦးဦးနဲ့တွေ့ တာလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဖြစ်နိုင် ပါတယ်လို့သာ ပြောတာနော်၊ မင်း စိတ်ထဲမှာ တွေးပြီးမေ့နေချိန် အိပ် မက်လို့ဖြစ်တာနေမှာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကို၊ မေ့ပြီးမှတွေ့တာ မဟုတ်လောက် ဘူး၊ ကျွန်တော်ကားကို ကျီခနဲရပ် မိတဲ့အချိန် မိန်းကလေးက ကား ရှေ့မှာရပ်ပြီး ပြုံးပြတာ၊ နောက် စကားလာပြောပြီး ကျွန်တော့်ရင် ခွင်ထဲမှာ ငိုရှိုက်တော့ သူက လူ အတိုင်းပဲ နွေးထွေးနေတာပဲ၊ အနံ့ အသက်ကလည်း လူတွေလိုပဲ မွှေး ပျံ့တဲ့ သနပ်ခါးနံ့ရနေတယ်၊ လူမှ လူအစစ်ထင်တယ်များ”

အမှုစစ်အရာရှိနှင့်အတူ ပါလာ သော သက်သေများကပင် နက် နက်နဲနဲ တွေးတောနေကြရပြန် သည်။

“ကဲ.....တော်ပါပြီ၊ ညီလေး နားတော့”

“အာစရီရ ဒီလူနာက မမေ့ မမေ့ဘူးဗျ၊ မူးဝေနေတာဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် သူ့စကားတွေထဲမှာ သံယဝင်စရာတစ်ခုတွေ့ထားတယ်”

ဒုရဲအုပ် မျိုးခိုင်က သူ့ထက် အသက်ကြီးသော ဒုရဲမှူး ကြည့် မောင်အား ပြောလိုက်သည်။

အစ်ကို၊ မေ့ပြီးမှတွေ့တာ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကားကို ကျီခနဲရပ်မိတဲ့အချိန် မိန်းကလေးက ကားရှေ့မှာရပ်ပြီး ပြုံးပြတာ၊ နောက်စကားလာပြောပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ငိုရှိုက်တော့ သူက လူအတိုင်းပဲ နွေးထွေးနေတာပဲ၊ အနံ့အသက်ကလည်း လူတွေလိုပဲ မွှေးပျံ့တဲ့ သနပ်ခါးနံ့ရနေတယ်၊ လူမှ လူအစစ်ထင်တယ်များ.....

“အင်း.....ငါလည်းသတိထား မိတယ်၊ ဒီမူခင်းက ဆင်ပြီးလုပ် လိုက်တဲ့အမှု ဖြစ်နေမလားလို့”

“သူက မိန်းကလေးဟာ လူ အစစ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောကတည်းက အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ လုပ်ဇာတ်ဖြစ် လေမလား၊ သူ့ရဲ့ကျန်းမာရေး ကောင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေးဖြစ် တဲ့အချိန်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ဆွေး နွေးကြည့်ကြတာပေါ့”

“အေးကွာ.....ကောင်းတယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဒု ရဲမှူး ကြည်မောင်သည် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်တစ်ဦးနှင့်အတူ တော်ခရမ်းလေး ရွာဘက်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

“အင်း.....အင်းဖြစ်တဲ့ရွာက လူတွေလည်း မေးရဦးမယ်၊ ရွာထဲ ကို အရင်သွားကြမယ်”

ရွာထဲသို့ ဒုရဲမှူး ကြည်မောင် နှင့် တပည့်လေးတို့နှစ်ဦးသား ဝင် ခဲ့ကြသည်။ ရွာနှင့်ကားလမ်းမှာ နီး ကပ်နေသော်လည်း အိမ်များမှာ အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးကြသည်။ ရွာလူကြီးအိမ်အရောက်တွင် ရွာ သားအချို့နှင့် ပိုင်းဖွဲ့မိကြသည်။

“ကားတိုက်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားတဲ့ ဦးခကြီးရှိတဲ့နေရာနဲ့ အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာက ဘယ် လောက်ဝေးသလဲခင်ဗျ”

“အင်း.....ကိုက်နှစ်ဆယ်၊

အစိတ်လောက်တော့ ဝေးမယ်ထင်

**သမီးက
ကားသောက်ချိန်မှာ
ဒီချင်းချိပ်စာမယ်၊
ကပြားကားသောက်တဲ့
ရဲဖြူဖြူနဲ့အဲဒီရဲဖြူက
ရပေါက်ရမယ်၊
ဖြိုးဖြိုးဖြူဖြူလေးချစ်စာမယ်၊
လုပ်မလားကိုပြောပါစာမယ်၊
သူ့
ခွဲခောင်းပျံ့ကြောင့်.....**

တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်က မြောင်းထဲ မှာ မြေကြီးပေါက်နေတာ၊ ဝုန်းဆို တဲ့အသံကြားတော့ ကားလမ်းဘက် ဆီ ပြေးကြည့်လိုက်တယ်၊ ကား တစ်စီးက လျှောက်ပြီး အနီးက ထန်းပင်ရင်းကို တိုက်လိုက်ပုံရ တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကားလမ်းပေါ် အတင်းပြေးလာပြီး ကြည့်တော့ လူငယ်လေးတစ်ဦး ခေါင်းမှာသွေးတွေနဲ့ မေ့နေတာ တွေ့ရတယ်ဗျ”

“အဲဒီအချိန်က အနီးအနား

မှာ လူသူလေးပါးမရှိဘူးလား ခင်ဗျ”

“အဲ...မရှိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သတိမထားမိလို့ မမြင်မိ တာလည်း ဖြစ်မယ်ခင်ဗျ၊ နောက် ပြီး ကားကြီးတစ်စီး ဖျာပုံဘက်က လာတာထင်တယ်၊ အဲဒီကားကို အကူအညီတောင်းပြီး ဒလဆေးရုံ ဘက် တင်ပေးလိုက်တာပါပဲ”

မျက်မြင်သက်သေကို မေး ကြည့်ပြီးနောက် ကားတိုက်ခံရသော ထန်းပင်အနေအထားနှင့် အခင်းဖြစ် ဝန်းကျင်အနေအထားကို ဒုတိယ အကြိမ် လေ့လာမှတ်သားပြီး ရဲ စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပေတော့သည်။

ရဲစခန်းသို့ရောက်သော် ရုံးရှေ့ ရှိ သိမ်းထားသောကားကို အသေ အချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ညာ ဘက်မှ မီးသီးမှ အက်ကွဲလျက် ရှေ့ပိုင်းခေါင်းခြမ်းမှာ ပိန်နေသည်။ ဘန်ကာကြီးက ပြုတ်ထွက်နေ သည်။ စတီယာရင်မှာ ချွတ်ယွင်းမှု မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ် မျိုး နိုင်ထံဝင်ပြီး စတီယာရင်အကြောင်း ကို ဆွေးနွေးကြသည်။

“ဒီလူနာက ရင်ဘတ်မှာရှိတဲ့ နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုးသွားတယ်၊ ဝဲဘက် ယာရင်နဲ့ဆောင်မိမှုကျိုးမှာဗျ၊ စတီ ယာရင်က ပုံမှန်နေရာ အနေ အထားမပျက်ဘဲ ဒီလူ့ရဲ့နံရိုးက

ဘယ်လိုကျိုးရတာလဲ၊ ဒါစဉ်းစားစရာပဲ”

ထိုအချိန် ရဲစခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူများကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

“ဆရာ ရဲဘော်အောင်သိန်းတို့ ပြန်လာကြပြီ၊ တရားခံနှစ်ဦး ဖမ်းမိလာတယ်”

“အင်း.....တယ်လည်း မြန်ပါ လားကွ၊ ငါ့လူတွေ အရမ်းတော် တယ်ကွာ”

ဒုရဲမှူး ကြည်မောင်က အားရ ဝမ်းသာဖြင့် ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်၏။

“၂၉ လမ်းထဲက -- ရွှေဆိုင်က သတင်းရပြီး သူတို့တည်း ခိုနိုင်မယ့် တည်းခိုခန်းနာမည်စုံ...တော့ ---လို့ သိရတယ်၊ အဲဒီတည်း ခိုခန်းကို သိရပြီးညဘက်မှာ သွားဖမ်းလာတာပါ”

တာဝန်ပေးခံရသည့် နယ်ထိန်းအရာရှိက ရှင်းပြခဲ့ရာ ဒုရဲမှူး ကြည်မောင်က သိလိုသည်ကို အဆောတလျင်မေးလိုက်၏။

“နေပါဦး၊ တရားခံထဲမှာ မိန်းမတစ်ဦးပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ လုပ်စားတဲ့အလုပ်နဲ့ လူနဲ့မတန်ဘူး၊ လူလိုက် တာ ရက်ရက်စက်စက်

ပဲ”
ဒုရဲမှူး ကြည်မောင် ပင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရ၏။

“သူ့ကိုလေ့လာဖို့ ငါတွေ့ချင်တယ်ကွာ”

“လူတယ်ဆိုလို့ တွေ့ချင်တာလား ဗိုလ်ကြီး”

“ငါ.....တယ် လုပ် လိုက်ရ စစ်ဆေးချင်လို့ ပေါ့ကွ၊ အမှုက ကဗျာဆန်လွန်း လို့ဟေ့”

အမှုစစ်အရာရှိနှင့် စခန်းမှူးတို့က ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ကဲ.....ခရမ်းပြာမလေး၊ ပြောပါဦး မင်းတို့လုပ်ဇာတ်ကလေးကို”

“ဟင့်.....ဟင့် မှားပါတယ် ဆရာဗိုလ်ကြီးရယ်၊ သမီးက မိဘမဲ့ပါ၊ အလုပ်လုပ်စားရတာ အဆင်မပြေလို့ ကြိမ်ကြိရာ ကြံခဲ့တာပါ။ ငွေလေးရရင် ထိုင်းနိုင်ငံဘက်သွားပြီး အလုပ်ရှာမလို့ စရိတ်လိုလိုပါ ရှင်”

“မင်းက လက်ရှိ စားဝတ်နေရေးကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းနေတာလဲ”

“သမီးက စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုပါတယ်၊ လာပြီးစားသောက်တဲ့ ကိုမြကြီးနဲ့ခင်ပြီး ကိုမြကြီးက ရပေါက်ရလမ်း မြိုးမြိုးမြက် မြက်လေးရှိတယ်၊ လုပ်မလားလို့ ပြောပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

“ဪ.....ဒါရိုက်တာက မြကြီးကိုး၊ ဒါကြောင့် မင်းက တော်ခရမ်းလေးရွာက ရွာလူကြီးရဲ့သမီးတော်လေး ခရမ်းပြာမင်းသမီး ဖြစ်ရရောလား”

“သူက အဲဒီလိုပြောပြီးသရုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုလို့ပါ”

ဒုရဲမှူး ကြည်မောင်က ကင်းတာဝန်ကျသူကို လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ကဲ.....ကဲ မြကြီး ကို ခေါ်ခဲ့စမ်း”

ဝတ်စားပုံ ခေတ်မီမီနှင့် အသက် သုံးဆယ်ခန့် လူလတ်ပိုင်း အရွယ် တစ်ဦးမှာ မာမာကျောကျော ပုံစံဖြင့် ဝင်လာ သည်။

“မင်းက ပြစ်မှုကျူး လွန်သူနဲ့ မတူဘဲ မင်းသား နဲ့တူနေပါလား။ လူ ကြမ်း မင်းသားပုံကို ပြောတာ”

အမှု စစ် အရာရှိ က မြကြီးပုံကို မနှစ်မြို့မှန်း သတိထားမိစေရန် လှမ်း ပြောလိုက်၏။

မြကြီးကကုလားထိုင် တွင် ဣန္ဒြေရရဝင်ထိုင် သည်။

“ကဲ.....မင်းရဲ့လုပ် ဇာတ်ကို အသေးစိတ်ပြော စမ်း။ မင်းက

ယာဉ်မောင်းလူငယ် ကို ရိုက်ပြီးမှ သရုပ် ဆောင်စေခဲ့ တဲ့လုပ်ရပ်ဆိုတာ တို့သိနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး ရယ်။ ကျွန်တော်က ငွေများများ ရချင်တော့ ဒီလူငယ်လေးကို အစ ကတည်းက ကြိုတင်လေ့လာထား တာပါ။ ဒါလမှာ ကျွန်တော်ပန်းရန် လုပ်တော့ သူတို့တိုက်ကို ရောက် ဖူးပါတယ်။ သူဝတ်ထားတဲ့ စိန် လက်စွပ်က တန်ကြေးကျပ် သိန်း

၉၀ နီးပါးတန်တယ်ဆိုတာ ကြား ဖူးပါတယ်။ သူ့ဆွဲကြိုးရယ်၊ သူ့မှာ ပါတဲ့ခွင့်ပေါင်းဆိုင်ကရင် သိန်းရာ ကျော်ရမယ်ဆိုတာသိလို့ အစီ အစဉ်ဆွဲပြီး အကောင်အထည်ဖော် ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ဒီလူငယ် သွားလေ့ သွားထရှိတဲ့နေရာကို မင်းက ကြီး

တင်လေ့လာထားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်က ခိုင်သာယာမှာနေတာပါ။ မိမိမ်းဆူ နဲ့ခင်ပြီး အကြံထုတ်ခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတို့အလှ နဲ့ မြှူဆွယ်ရင် ဥဒေါင်းမင်းတောင် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ ဗိုလ်ကြီးတို့ အသိပါ။ ဒါကြောင့် ကြိုတင်စီစဉ် ပြီး ဖန်တီးခဲ့တာပါ။ အဲဒီလူငယ်က မိန်းကလေးနဲ့ပက်နေချိန် ခေါင်းကို နောက်ကရိုက်လိုက်ပြီး လဲအကျမှာ

နံရိုးတွေကို ခြေထောက်နဲ့ဆောင့် ကန်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကားပေါ်ကိုဆွဲတင်ပြီး ကုန်းလျှော လမ်းအတိုင်း ကားကိုလိမ့်ဆင်း သွား အောင် ခရမ်းပြာမင်းသမီး အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ထားသူ မိန်းမ လှလေးနဲ့အတူ ကားကို အမြင့်က တွန်းဖျံ လိုက်တာပါ”

“ဟာ.....ရက်စက်လိုက် တာ ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ထန်း ပင်နဲ့တိုက်မိအောင် လုပ် တာက ယာဉ် မတော်တဆမှု အဖြစ် မြင်စေချင်လို့ပါ”

“အေး.....မကောင်းတာ လုပ် တဲ့သူဟာ မကောင်းတာ ကိုပဲ ပြန်ခံစားရတော့မှာ ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ရဲ့ လောဘ ရမ္မက်ကြောင့် မင်းတို့က လူကိုသတ်ဉာဏ်၊ ပစ္စည်းကို လုဖို့ ကြံတယ်။ ကံကောင်းလို့ လူငယ်က မသေခဲ့တာ။ သူက လူကောင်းမလေးကိုးကွ။ လုပ်ကြံ ဇာတ်လမ်း ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ခရမ်းပြာ မင်းသမီးရယ်။ ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ရဲ့ ဇာတ်သိမ်း ခန်းကို တို့စောင့်ကြည့်ရတော့မှာ ပေါ့ကွာ”

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

www.burmeseclassic.com

I'm pregnant with my dad's baby and we are so in love

www.YgnNews.com

မတွေ့ဘူးသည့်ဖခင်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့သမီးမှာ

ကလေးပင်မွေးဖွားခဲ့ပြီဖြစ်

အိုင်ယာလန်နိုင်ငံတွင် အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ်ရှိ ပင်နီ လောရင့်စ်သည် သူမ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသည့်ဖခင်ကို လိုက်ရှာ နေခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြသောအခါ အဖေနှင့် သမီးဘဝဖြင့် မနေကြဘဲ လင် မယားအဖြစ် နေခဲ့ကြသည်။ ထို

အပြင် သူမသည် သူ့အဖေနှင့်ရ သောကိတ်ဝန်ကိုလွယ်ခဲ့သဖြင့် ယခု အခါ ကလေးမှာ ကြီးပြင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုတ်ချမှုများ ပြု လုပ်ခဲ့ကြသည်။ လောရင့်စ်သည် Genetic Sexual Attraction ဟုခေါ်

သော မောင်နှမချင်း၊ မိဘနှင့်သား သမီးချင်း လိင်ကိစ္စစိတ်ဝင်စားသော ရောဂါတစ်မျိုးကြောင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ သည်။

ဆောင်းဟေမန်
Ref: International News
6-5-2014

လေယာဉ်ပေါ်တွင် ကလေးမွေးဖွားမှုကြောင့် အရေးပေါ်ဆင်းသက်ရ

British Airways လေကြောင်း လိုင်းမှ ဘိုးရင်း ၇၇၇ ခရီးသည် တင်လေယာဉ်တစ်စင်းသည် နိုင်ဂျီးရီးယားမှ ဗြိတိန်သို့ ပျံသန်းလာစဉ် အသက် (၃၁)နှစ်အရွယ် ယူဂျန်ဝါ အိုဖိတ်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး သည် ကလေးမွေးဖွားခဲ့မှုကြောင့် လေယာဉ်ကို အရေးပေါ်ဆင်းသက် ခဲ့ရသည်။

သူမသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင် ကာလ ၆ လနှင့် ၂ ပတ်အချိန်တွင် လမစေ့ဘဲ လေယာဉ်ပေါ်၌ သား ယောက်ျားလေးကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမြင့်ပေပေါင်း ၃၆၀၀၀ မှ စပိန်နိုင်ငံ၊ မာယော့ကာလေဆိပ် တွင် ဆင်းသက်ပြီး ဆေးရုံသို့တင် ပို့ပေးခဲ့သည်။

ယခုအခါ မိခင်ရောကလေးပါ

ကျန်းမာလျက်ရှိပြီး မိခင်မှာ ဆေး ရုံမှဆင်းခွင့်ရပြီး ကလေးကိုမွေးဖွား ကာလ သြဂုတ်လအထိ ဆေးရုံ ကြပ်မတ်ဆောင်တွင်ထားရှိကာ ပြု စုစောင့်ရှောက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: World News

3-5-2014

စကားများသည် မိန်းမနှင့် ကြက်တူရွေးကို သတ်ခဲ့သည့် ယောက်ျား

အသက် (၅၃)နှစ်အရွယ်ရှိ အယ်ဘားမားအမျိုးသားတစ်ဦးသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လောက်အောင် အလွန်စကားများသော အသက် (၃၄)နှစ်အရွယ် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အိမ်မွေးကြက်တူရွေးကို သတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့သည်။ သေကြောင်းမကြံစည်ခင် စာတစ်စောင် ရေးသားထားပြီး စာထဲတွင် သူ၏ ဇနီးနှင့် ကြက်တူရွေးတို့သည်

အလွန်တရာ စကားများသည့် အတွက် သတ်ခဲ့ကြောင်း ရေးသားထားသည်။ ဇနီး၏ခင်ပွန်းဟောင်းနှင့် ကလေးသုံးယောက်ကိုလည်း မကျေနပ်ကြောင်း ရေးသားထားသည်။ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုအတွက်လည်း တောင်းပန်ထားသည်။

သူသေကြောင်းကြံစည်သည့် အကြောင်းကို သူ၏ညီအစ်ကိုထံ မုန်းဆက်ပြောကြားခဲ့သည့်အတွက် ရဲများထံ အကြောင်းကြားပြီး သေ

ကြောင်းကြံစည်နေစဉ် ၎င်း၏ နောက်မှ ရဲများအချိန်မီရောက်လာပြီး ဆေးရုံပို့ဆောင်ခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းလျှင် အမှုမှရင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်ပြီး သူသည် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် မုဒိမ်းမှုနှင့် အခြားအမှုများအတွက် ထောင်ကျခံရဖူးကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: Daily Mail

3-5-2014

www.burmeseclassic.com

အသက် (၁၁)နှစ်မိန်းကလေးကို အိမ်နီးချင်း ၁၄ နှစ်အရွယ်လူငယ်က

အဓမ္မပြုကျင့်ပြီးသတ်ခဲ့မှု

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားပွင်အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ် ယောက်ျား လေးတစ်ဦးက အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးနှင့် ဖိသတ်ထားခဲ့သည်။

ထိုလူငယ်လေးမှာ အဘိုးနှင့် အတူနေထိုင်ပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့တဲ့နေသူတစ်ဦးဖြစ်ကာ ကျောင်း ဌာနလည်း သီးခြားခွဲ၍ ပညာသင်ကြားနေရသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျောင်းသွားရန် ဖခင်က လာနိုးသည့် အချိန်ကျမှ သမီးဖြစ်သူ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း သိရသည်။ မိန်းကလေး၏ မိသားစုများက ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့် လူငယ်ကို ဖမ်းဆီးပေးနိုင်သည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကြားခဲ့သည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: World News

10-5-2014

www.burmeseclassic.com

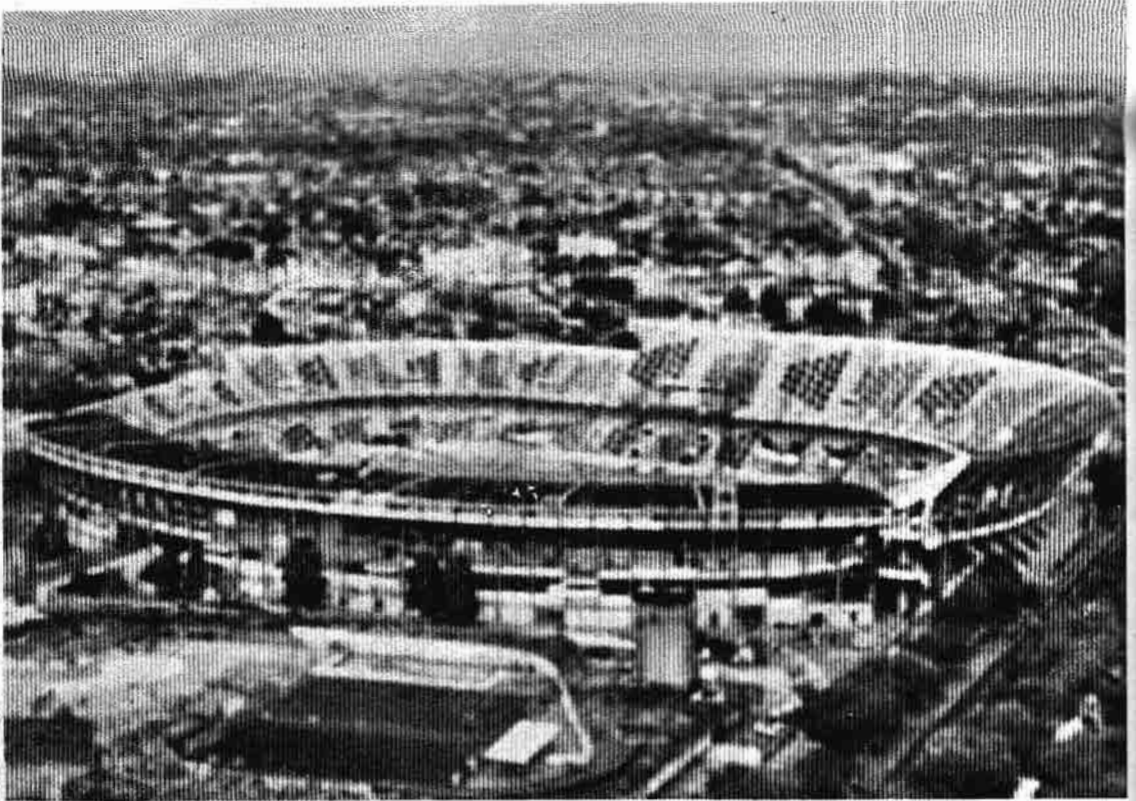

မိခင်၏သေဆုတ်ဖြင့် သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်က သူ၏ဦးခေါင်းကိုပစ်ခတ်ခဲ့မှု

အမေရိကန်နိုင်ငံခြောက်ပိုင်း၊ သည်အချိန်တွင် ကလေးငယ်မှာ ဝမ်းတွန်စင်ပြည်နယ်၊ စပေါ့လ်မြို့၊ ဝေးနတ်ကိုရရှိခဲ့ပြီး နယူးဇီလန်၊ တွင် အသက် (၃)နှစ်အရွယ် ကို ဇာ့ယာထိုင်ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ပေရာရီးလေးစာနီဒီ၊ ဝေးနတ် ပညာရေးဌာနမှာ ဝေးနတ် ဇာကာဒက်ရှိဘုတ်အဖွဲ့ဝင် ဝေးနတ် ကို ကလေးငယ်မှာ ခင်မိမိကာ နတ်ကို ယူသောင်တံ့ မိမိကယ်ကို ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဒဏ်ရာမှာ ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကလေး ဝေးနတ် ဝေးနတ် ပြစ်မှုမှာ မြေကြားခဲ ဝေးနတ် သည်။ ထိုဖြစ်စဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း လူကြီးများ အလွန်ရှုပ်ထွေးကြ ရှိသေးသည်။

ကလေး၏ဖခင်ဖြစ်သူမှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က သူမ၏ ကားကို လူဆိုးများက လုယက် ယူဆောင်မှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ကားထဲတွင် သေဆုတ်ဆောင်၍ သွားလာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟေမန်
Ref. World News
8-5-14

လေထဲလွင့်ပျံလာသည့် အိမ်သာကမုတ်ထိမှန်၍

ဘော လုံး ပရိ သတ် တစ် ဦး သေ ဆုံး ခဲ့ မှု

ဘရာဇီးနိုင်ငံ ဘောလုံးပွဲစဉ် တစ်ခုတွင် ပွဲကြည့်စင်၌ အားပေး နေသော ပရိသတ်တစ်ဦးသည် ဘီလပ်မြေသားဖြင့် ပြုလုပ်ထား သော အိမ်သာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ထိမှန်သဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ဆန်တာခရူဇ်နှင့် ပါရာနာတို့ ကစားသောပွဲတွင် အိမ်သာကမုတ်

ထိမှန်သေဆုံးရသူမှာ ပါရာနာပရိ သတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဘရာဇီး ဘောလုံးအဖွဲ့ချုပ်က ဆန်တာခရူဇ် ၏ အိမ်ကွင်းကစားခွင့်ကို တရား ရုံးစိစစ်ဆုံးဖြတ်ချက် မပြီးမချင်း ဆိုင်းငံ့ထားလိုက်သည်။

ရဲများက ပါရာနာပရိသတ် များ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်

အောင် စော၍အိမ်ပြန်ကြရန် တိုက် တွန်းခဲ့သော်လည်း အိမ်ရှင်အသင်း ၏ ရမ်းကားသော ပရိသတ်အချို့ ကြောင့် တိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပေါ် ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဖော်

Ref: World News

6-5-2014

www.burmeseclassic.com

ကွန်တစ်ချက်၊ ဟင်းတစ်ခွက်

အောင်ကျော်စော

“ဒီမှာ ခင်ဗျားက အယ်ဒီတာ”

ဟိန်းထက်၏အသံက မာကျောသလိုလို ထင်ရသော်လည်း ကရုဏာသံများ စွက်ဖက်နေသည်။ ဟိန်းထက်က ခုတင်ပေါ်ထွင် ပက်လက် ကလေးမိုန်းပြီး အိပ်နေသော မိန်းကလေးကို ခြုံငုံ၍အကဲ ခတ်နေခဲ့သည်။

မိန်းကလေးမှာ မေ့မြောနေရာမှ သတိရပါစေလိုသည်။

မိန်းကလေး၏အသံက

(၂၀)နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ

မည်ထင်ရသည်။

အသားကညှိသည်။

မျက်နှာအွယ်

နှုတ်ခမ်းပါး

ကိုယ်လုံး အွယ်

လျှလျမို့ ညှိချောဟု

သတိ မှတ်နိုင်သည်။

ညှိချောမလေး

က ဦးခေါင်း နောက်

ဓမ္မထွင် ပေါက်ပြဲ

ဒဏ်ရာရရှိထားသည်။

သွေးထွက်ဒဏ်ရာဖြစ်၍

မိုးရိမ်ဖွယ်ရာမရှိဟု

ဟိန်းထက်က ယူဆထား

သည်။ ပေါက်ပြဲမှုမရှိဘဲ အထွင်

နှုတ်သွေးယိုစိမ့်မှုဖြစ်ပါက သွေးခဲလို

ထွင် ရုတ်တရက်သေဆုံးနိုင်သည်။

ဟိန်းထက်က မိန်းမ့လေး နေ

အိပ်နေသော ခုတင်နားသို့ ဝှက်ကပ်ပြီး

အောင်ကျော်စော ကွန်တစ်ချက် ဟင်းတစ်ခွက်

www.burmeseclassic.com

ဒဏ်ရာကို အနီးကပ် ကြည့်လိုက်
၏။ သွေးစွန်းသွေးစ ကလေးများကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား သတိရပြီ
လား”

“အင်း.....”
“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊
ဘာ့ ကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိတာလဲ”

“ကျွန်မနာမည် ကြည်ပြာပါ။
လူတစ်စုက ကျွန်မကိုရိုက်ပြီး ငွေ
နဲ့ပစ္စည်းတွေ လုသွားတာပါ”

“ပစ္စည်း.....ဘာပစ္စည်းလဲ”
“အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မိုရေးက
သွင်းလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ”

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မိုရေးကသွင်း
လာသောပစ္စည်းဟု ဆိုက
တည်းက တရားဝင် နယ်စပ်
ဂိတ်မှ အခွန်အခဆောင်ပြီး
သွင်းလာသောပစ္စည်းမဟုတ်ဟု
ဟိန်းထက်ကယူဆလိုက်သည်။

တရားဝင် တင်သွင်းလာ
သော ပစ္စည်းဖြစ်ပါက ကုန်
သွယ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း
ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် သယ်ယူကြ
မည်ဖြစ်သည်။

အကောက်ခွန်ပုံပစ္စည်းဖြစ်၍
ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ညပိုင်းတွင်
သယ်ယူကြလေ့ရှိသည်။

ကြည်ပြာဆိုသောမိန်းကလေး
ကို တမူးမြို့သို့ သွားသည့်လမ်းပေါ်

တွင် ညဉ့်နက်ချိန်၌ တွေ့ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ အလွန်အန္တရာယ်များလှ
သည့်ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

မသမာသူများက ပစ္စည်းကို
ယူပြီး လူကိုပါ သူတို့ဆန္ဒအတွက်
အသုံးချသွားလျှင်အခက်။ ဟိန်း
ထက်တို့အဖွဲ့ ကားဖြင့်လာစဉ်
လမ်းပေါ်၌ လဲကျခါစဖြစ်သော
မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဟိန်းထက်တို့ကား၏မီးရောင်
ဖြင့် ကားတစ်စီးပေါ်မှ လိမ့်ကျခဲ့
သော ကြည်ပြာကိုတွေ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ကြည်ပြာအတွက်ကံကောင်း
သည်ဟု ဆိုရမည်။ တစ်စုံတစ်ဦး

က ရက်ရက်စက်စက်မလုပ်သွားမီ
ဟိန်းထက်တို့ကားက အချိန်မီ
ရောက်လာခဲ့သည်။

ဟိန်းထက်တို့အဖွဲ့သည် နယ်
စပ်မှ တမူးသို့ ပြန်လာကြချိန်ဖြစ်
သည်။ တမူးမြို့မှ မန္တလေးအထိ
ခရီးဆက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ဟိန်းထက်က တမူးမြို့၊
အထွက်၊ မန္တလေးဘက်သို့သွား
ရောက်နိုင်သည့် လမ်းဘေးမှ ရွာ
ကြီးတစ်ရွာတွင်ရှိသော သူ့အသိ
အိမ်သို့ ကြည်ပြာကို သယ်ဆောင်
ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်တွင် ကြည်ပြာကိုပြုစု
ရင်း ဟိန်းထက်တို့အဖွဲ့ နားကြ
သည်။ ရွာခံအိမ်ရှင်က ဒေသသုံး
တိုင်းရင်းဆေးဖြင့် အရေးပေါ်ကုသ
ပေးသဖြင့် ကြည်ပြာမှာ သက်သာ
ခွင့်ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက် အိပ်ရာမှနိုးချိန်၌ ဟိန်း
ထက်က ကြည်ပြာကို ဂရုတစိုက်
ဖြင့် သတင်းမေးခဲ့သည်။ ကြည်
ပြာက မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ပြီး
သူမအား ဂရုတစိုက်မေးမြန်း
သူကို ကြည့်လိုက်၏။

သူမနှင့် သက်တူရွယ်တူဟု
ထင်ရသူဖြစ်သည်။ ရင်အုပ်ကား
ကားနှင့် ခန္ဓာကိုယ်၊ တောင့်တင်း
ကျစ်လျစ်သူမုန်း သတိထားမိ
လိုက်သည်။ အရပ်က ခြောက်
ပေနီးပါးရှိ၍ အလွန်ကြည့်ကောင်း
၍ အားမာန်ပြည့်သောသူဟု
ချက်ချင်းမှတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့သည်။

“မကြည်ပြာရဲ့ ပစ္စည်းတွေ
အလုခံရတယ်ဆိုတော့ ဘာပစ္စည်း
တွေလဲ၊ ဘယ်သူတွေက လုသွား
တာလဲ”

“ကြည်ပြာနဲ့ အလုပ်ရှယ်သား
လုပ်ကိုင်သူ တိုင်းကျော်ဆိုသူပါ”

“တိုင်းကျော်.....”

ဟိန်းထက်က တိုင်းကျော်ဆို သောနာမည် ကြားလိုက်ရသည် နှင့် ကြည်ပြာတို့အဖွဲ့သယ်ယူလာ သော ပစ္စည်းများကို ချက်ချင်း သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

ထိုလမ်းကြောင်းမှ လျှို့ဝှက် ခိုးသွင်းနေသော ပစ္စည်းများမှာ အာဖဂန်နစ္စတန်ဘက်မှ စီးဝင်ထိုး ဖောက်လာသော မူးယစ်ဆေးဝါး နှင့် ကာမအားတိုးဆေးများနှင့် လိင်စိတ်ကို နိုးကြွစေသော ဆေး ဝါးများဆိုသည်ကို အလိုလိုသိပြီး ဖြစ်သည်။

တိုင်းကျော်ဆိုသူမှာ သူ့အဖွဲ့ နှင့် ဒုစရိုက်မှုလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ခိုးသွင်းပစ္စည်းများကို အခကြေးငွေ ယူ၍ သယ်ပို့ပေးသလို ကြားဖြတ် လုယက်မှုကျူးလွန်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

တိုင်းကျော်တို့အဖွဲ့ထိုအလုပ် လုပ်နေသည်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့ကမသိ ပေ။ ပစ္စည်းလုယက်ခံရသူများမှာ တရားမဝင် အလုပ်လုပ်နေကြသူ များဖြစ်၍ တိုင်းကျော်၏လုပ်ရပ်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ တိုင်ကြားပုံခြင်းမရှိပေ။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်များမှာ သူ့ခိုးခွေးကိုက် ခံရသလို မအော်ရဲ၊ အကူအညီ မတောင်းခံရဲဘဲ ကြိတ်မိတ်ခံစား နေရသူများဖြစ်သည်။

“ကဲ.....ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဟိန်းထက်က ကြည်ပြာကို မေးသည်။ ကြည်ပြာက မည်သို့ တုံ့ပြန်ရမည်ကို မသိကြောင်း ပြန်

ပြောလိုက်၏။

“စိတ်ချပြီးနေ၊ ကြည်ပြာရဲ့ ပစ္စည်း ပြန်ရစေရမယ်”

“ရှင်.....”

ကြည်ပြာက အံ့အားသင့် သွားသည်။ ကြည်ပြာဘက်မှ မည်သည့် အဖြေမှမပေးမီ ဟိန်း ထက်က သူ့လူများကိုခေါ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သွားခဲ့၏။

“တိုင်းကျော်၊ မင်းအပြင်ကို ထွက်လာစမ်း”

တိုင်းကျော်ဘယ်မှာရှိသည်ကို ဟိန်းထက်ကသိသည်။ ဟိန်းထက် နှင့်အတူ လူလေးဦးသာပါရှိသည်။ ဟိန်းထက်နှင့်ဆိုက လူငါးယောက်။

တိုင်းကျော်ရှိနေသောနေရာ မှာ ---မြို့အနီးရှိ ခြံကျယ်ကြီး အတွင်းမှ ခုံညားသည်ဝါသော အိမ် ကြီးတစ်လုံးအတွင်းဖြစ်သည်။

တိုင်းကျော်ဆိုသူကလည်း ဒုစရိုက်နယ်ထဲတွင် ဒုစရိုက်ရာဇာ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက ဟိန်းထက် ထက် အသက်အနည်းငယ်ကြီး သည်။ လူကောင်ထွားထွား၊ လူ သန်မာဖြစ်သည်။

မည်သူ့ကိုမှ ဗိုလ်မထားသူ ဖြစ်၏။

သူ့နာမည်ကို ရင့်ရင့်သီးသီး ခေါ်ပြီး သူ့ရှိနေသောပိုင်နက်ထဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည့် ဟိန်းထက်ကို ဂရုစိုက်စရာမဟုတ် သူ့အဖြစ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မင်း သတ္တိရှိရင် ရှေ့ကိုတိုး လာစမ်း”

တိုင်းကျော်က သူ့ရှိနေသော အိမ်ကြီး၏ ဆင်စင်အောက်တွင်ရပ် ၍ ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

ဟိန်းထက်က လှမ်းကြည့်ရင်း အကဲခတ်လိုက်၏။

တိုင်းကျော်၏တပည့်များက ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိသည်။ အားလုံး လူလတ်ပိုင်းများဖြစ်သည်။ သတ် ရဲ၊ သေရဲသူများအဖြစ် သူတို့၏ ဟန်ပန်အမူအရာကို ထုတ်ပြနေ ကြသည်။

သူတို့အားလုံး၏လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်။

ချိန်းကြိုး၊ ဟုတ်၊ ဓား၊ နံချပ်

ကျ၊ လက်စွပ်သံလက်သီးတွေ အသီးသီးနှင့်။ ဟိန်းထက်ကို ကျုံး ထဲဝင် ရောက်လာသော သား ကောင်လို သဘောထားပြီး ဝိုင်း ကြည့်နေကြ သည်။

“မင်းက နယ် ကျယ် အ ကောင်လား”

“ဟေ့ကောင် ကိုယ့်ပိုင်နက် ထဲမှာဆိုပြီး စွာကျယ်ကျယ်လုပ် တတ်တဲ့ အကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ကြိုက်ပြီ၊ နေရာမရွေးဘူး ပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ကြိုက်ဈေးခေါ်စမ်း”

“-----”

“မင်း ကြည်ပြာဆိုတဲ့ မိန်း ကလေးဆီက ပစ္စည်းတွေပြန်ပေး ရင် ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေးပြန် သွားမယ်”

“ဘာကွ၊ ကြည်ပြာ...၊ ကြည် ပြာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က လဲ”

“တိုင်းကျော် မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့၊ မင်းဟာ ဒုစရိုက် နယ်ထဲမှာ စရိုက်တူချင်း ဖြတ်စား၊ ရိုက်စား၊ မိုက်ကြေးခွဲစားနေတဲ့သူ ဆိုတာ အားလုံးကသိတယ်”

တိုင်းကျော်က ဟားတိုက်ပြီး ရယ်ပြလိုက်၏။

“မင်းကငါ့ဆီလာပြီးဟောက် စားလုပ်တာလား”

တိုင်းကျော်က ဒေါသတကြီး ဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

သူ့ တပည့် များကလည်း

ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် သူတို့၏ ဆရာကို ဝန်းရံလျက် ရှေ့သို့ခြေ လှမ်းညီညီ တိုးလာသည်။

တိုင်းကျော်တို့အဖွဲ့က ဆယ် ယောက်ကျော်၊ ဟိန်းထက်တို့အဖွဲ့ က ငါးယောက်တည်းသာ။ အင် အားက တစ်ဝက်ကျော်ကွာသည်။

ပြီးတော့ လက်ရှိနယ်မြေက တိုင်း ကျော်၏ ပိုင်နက်နယ်မြေ။

ဟိန်းထက်က မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ကြည့်နေခဲ့၏။

“တော့.....”

တိုင်းကျော်ထံမှ ဟိန်းထွက် လာသော အချက်ပေးသံ။ တိုင်း ကျော်၏လူများက ရုတ်တရက် စက်ဝိုင်းပုံဖြစ်အောင် လှုပ်ရှားရင်း ဟိန်းထက်တို့ကို ဝိုင်းထားလိုက်၏။

ဟိန်းထက်တို့ငါးယောက်က ကျောချင်းကပ်ပြီး အရပ်လေးမျက် နှာကို မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။

အခြေအနေက သူသေကိုယ် သေ အပြတ်တိုက်ကြမည့် အနေ အထားသို့ရောက်သွားသည်။

ဟိန်းထက်က ပတ်ဝန်းကျင် ကိုကြည့်သည်။ ယော့ကွက်၊ အား နည်းချက်ကိုရှာသည်။ တွေ့လိုက် ရပေပြီ။

တိုင်းကျော်မှာ သူ့တပည့်များ နှင့် အရက်သောက်ထားပြီး ဟိန်း ထက်၏အသံကြားရမှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ဟန်ရှိ၏။

ဟိန်းထက်တို့အဖွဲ့ ရပ်နေ သောနေရာမှာ နေအိမ်တိုးချဲ့

ဆောက်လုပ်ရန် သဲများ၊ ကျောက် စရစ်ခဲများ၊ ထုံးမှုန့်များ ပုံထား သောနေရာအနီးတွင်ဖြစ်သည်။

ဟိန်းထက်က လက်ရှိရပ်နေ ရာမှ နောက်ဆုတ်ဟန်ပြုပြီး ထုံး မှုန့်များ ပုံထားရာသို့ ရွေ့လိုက် သည်။

တိုင် ကျော်နှင့်အဖွဲ့က ဟိန်း ထက်တို့အဖွဲ့ ကြောက်စိတ်ဝင်ပြီး နောက်ဆုတ်ပြေးရန် ကြိုးစားနေ သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ထွက်ပြေးဖို့ မကြနဲ့၊ မင်းတို့ကို မဆုံးမရသေး ဘဲ ဒီခြံထဲက ထွက်သွားခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

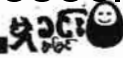
“မင်းထက်သတ္တိကောင်းလို့ လူသူမနီးတဲ့ တောစပ်ကအိမ်ထဲမှာ နေတဲ့ မင်းဆီ အရောက်လာခဲ့တာ ပဲ”

“-----”

“ဟုတ်လား၊ ဂုဏ်သိအောင် ပုန်းနေတဲ့နေရာမဟုတ်ဘူးလား”

“သွားစမ်းပါ၊ မင်းရဲ့အတွေး တွေကို နားထားလိုက်စမ်း။ ဒီနေ ရာက မင်းတို့လိုကောင်မျိုးတွေကို လူ့ဘဝထဲက အနားယူဖို့ သင်ခန်း စာပေးတဲ့ မဟာနယ်မြေကွ၊ နောက်မှာ တောတန်းနဲ့ တော ရှိတယ်၊ ချောင်းရှိတယ်၊ မြို့နဲ့ဝေး တယ်၊ ဟုတ်၊ မဟုတ် လှမ်းကြည့် လိုက်စမ်း”

တိုင်းကျော်က ပတ်ဝန်းကျင် သို့ လှည့်ကြည့်ပြရင်းပြောသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောဆိုချိန်က စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ။

ဟိန်းထက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာအရပ်သို့ မျက်နှာအလှည့်တွင်.....

“ဟိုင်း.....”

ဟိန်းထက်၏အသံက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလွှမ်းသွားသည်။

ဟိန်းထက်က သူ့ခြေထောက်အောက်မှ ထုံးမှုန်များကို ရှူးဖိနပ်ထိပ်ဦးနှင့် အားကုန်ကော်ယူပြီး တိုင်းကျော်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပက်လိုက်သည်။

တိုင်းကျော် အငိုက်မိသွားသည်။ မျက်လုံးထဲသို့ ထုံးမှုန်များဝင်သွား၍ ဘာဆိုဘာမှမမြင်ရတော့။ သူ့အနည်းမှ သူ့တပည့်များလည်း အလားတူခံစားလိုက်ကြရ၏။

ဟိန်းထက်နှုတ်က ဟိုင်းဟူသောအသံဖြင့် ကီးသွင်းပြီး အသံနှင့်အတူ အချက်ပေး၍ ပြိုင်တူလှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။

ဟိန်းထက်က တိုင်းကျော်ဆီ ခုန်ဝင်ပြီး မေးဖျားကို ညာခြေဖြင့် လေပျံဝဲခတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြောင်တစ်ကောင်လို တိုင်းကျော်ရှေ့ ရပ်လိုက်၏။ မြေပေါ်သို့ ခြေစုံအကျဉ် တိုင်းကျော်၏ ဇက်ပိုးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရှေ့သို့ ဆွဲယူနှိမ့်ချကာ ဒူးပျံဖြင့် တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

တိုင်းကျော်မှာ ပါးစပ်မှသွေးများထွက်ရင်း ဒူးနှစ်ဖက်ညွတ်၍ ဟိန်းထက်ရှေ့တွင် ဦးစိုက်ကျသွားခဲ့၏။

ဟိန်းထက်က သူ့ချိုင်းစလွယ်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ရင်း တိုင်းကျော်၏ နားထင်ကို ထောက်ထားလိုက်သည်။

“ဟော့ကောင်တွေ သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးကြစမ်း၊ မင်းတို့ရဲ့ဆရာနဲ့ အတူ မရထလမ်းပို့ပေးမယ်”

အားလုံးငြိမ်ကျသွားခဲ့ကြသည်။ တိုင်းကျော်မှာ တောကိုအပိုင်စားရသော ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သူ့ထက်လျင်သော ခြင်္သေ့လိုလူစား ဟိန်းထက်က အနိုင်ယူလိုက်လေပြီဖြစ်၏။

“တိုင်းကျော်၊ မင်းလူတွေကို ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ ပြောလိုက်ပါ”

တိုင်းကျော်မှာ အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်နေ၍ မည်သို့မျှလှုပ်ရှားရန် အားမရှိတော့။ ဟိန်းထက်အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း သူ့လူများကို နာခံစေခဲ့၏။

ဟိန်းထက်၏အဖွဲ့က ဟိန်းထက်နှင့်ပြိုင်တူ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ခဲ့၍ တိုင်းကျော်၏တပည့်သုံးဦးခန့်မှာ မြေပြင်ပေါ်တွင်မောက်လျက် အနားယူနေကြရပြီဖြစ်သည်။

တိုက်ပွဲက အချိန်မကြာလှ။ မိနစ်ပိုင်းမျှနှင့် ပွဲသိမ်းသွားခဲ့သည်။

ဟိန်းထက်က တိုင်းကျော်ကို အိမ်ထဲရှိကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကြီးတုပ်ရင်း ထိုင်ထားခိုင်းသည်။ တိုင်းကျော်မှာ အရိုးမရှိသူကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။

ဟိန်းထက်ပြုသမျှ ခံနေရ၏။ တိုင်းကျော်၏တပည့်များကိုလည်း ဟိန်းထက်၏လူများက လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသည်။ တိုင်းကျော်၏အနီး ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင် ခိုင်းထားခဲ့၏။

“ကဲ....တိုင်းကျော်၊ မင်းယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးကွာ”

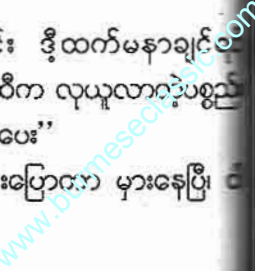
“ငါ ဘာပစ္စည်းမှ ယူမလာဘူး”

တိုင်းကျော်၏အပြောကို လက်မခံသည့် ဟိန်းထက်က တိုင်းကျော်၏မျက်နှာကို အင်အားပြင်းသော် ဖြောင့်လက်သီးဖြင့် မြည့်စမ်းစေလိုက်သည်။

တိုင်းကျော်ဆိုသူမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှပင် မကျော်နိုင်တော့ဘဲ ဇက်လိမ်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့သည်။

“မင်း ဒီထက်မနာချင်သလို ကြည်ဖြာဆီက လုယူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေး”

“မင်းပြောတာ မှားနေပြီ၊ ငါ

မနေ့က အခကြေးငွေလက်ခံပြီး ပစ္စည်းသယ်ပေးတာပဲရိုတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမလုပ်မိဘူး”

“မင်း နာတော့မယ်၊ ကြည် ပြော့ကိုရိုက်ပြီး ကားပေါ်က ပစ်ချ ထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မင်းက အပိုင်သိမ်းသွားခဲ့တယ်”

“မင်း မှားနေပြီထင်တယ်၊ ငါတို့ မနေ့က ပစ္စည်းသယ်ပေးတာ က မန္တလေးမှာနေတဲ့လူရဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ သူတို့က ရှေ့ကနေပြီး ဆလွန်းကား တစ်စီးနဲ့ သွားကြတယ်၊ ငါတို့က နောက်ကနေပြီး ပစ္စည်းပါတဲ့ကား နဲ့ လာခဲ့ကြတာ၊ ဒီအိမ်ဟာ ငါတို့ ရဲ့ ကြားစခန်းပဲ၊ အခြေအနေ သတင်းစောင့်ကြည့်ပြီးမှ ဒီနေရာ က ဆက်ထွက်တာ”

တိုင်းကျော်က ဒဏ်ရာရရှိ ထားသည့် အတွက် စကားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြနေခဲ့ သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ဟိန်းထက်၏ တပည့်နှစ်ယောက်က အိမ်ထဲဝင် ပြီးရှာသည်။ ဆာလာအိတ်သုံး အိတ်နှင့် ထုပ်ပိုးထားသော တား မြစ်ဆေးဝါးများ၊ လိင်စိတ်နိုးကြွစေ သော သောက်ဆေး၊ ဆေးကတ် များ၊ လိမ်းဆေးများနှင့် စိတ်ကြွ ရူးသွပ်ဆေးပြားများကို တွေ့လိုက် ရသည်။

ဆာလာအိတ်များကို ဆွဲယူ လာပြီး ဟိန်းထက်ကိုပြသည်။

ဟိန်းထက်က ပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီးမေးသည်။

“ဒါတွေက မင်းပစ္စည်း လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ညပိုင်းမှာ မန္တလေးကိုပို့ပေးရမယ့်ပစ္စည်းပဲ”

“မင်းတို့ ဘာနဲ့ပို့သလဲ”

“ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့ ကုန် ကားပေါ် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောတင် ဖုံးကွယ်ပြီး ပို့ပေးရမှာ”

“ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ”

“မောင်မောင်သန်းပစ္စည်းပါ”

“မောင်မောင်သန်းက ဗမာ နာမည်ပါ၊ သူက အိန္ဒိယနွယ်ဖွား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်မောင် သန်းက မြန်မာပြည်ဖွားပါ”

ဟိန်းထက်က အားလုံးသိနေ သည်။ သူကလည်း တိုင်းကျော်လို လူစား။ ဒုစရိုက်နယ်ထဲမှ ဒုစရိုက် လူမိုက်၊ ကြေးစားလူမိုက်ဖြစ် သည်။

ကြည်ပြာဆိုသောမိန်းကလေး ကို သနားကရုဏာသက်မိရာမှ ဒုစရိုက်သမားချင်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် တိုင်းကျော်ထံ ရောက်လာခြင်းဖြစ် သည်။

တိုင်းကျော်က ဘယ်သူ့ အပေါ်မှ သစ္စာရှိသူမဟုတ်။ မှောင် နိုသယ်ယူသူများကို သတင်းစုံစမ်း ပြီး ခရီးလမ်းတစ်ဝက်မှ အနိုင် အထက်ပြု လှသည်၊ ရရှိသည့် ပစ္စည်း ပြန်ရောင်းစားသည်။

သူ့ကိုငှားလျှင်လည်း ကြေး ကြီးရမှ သယ်ယူပေးသည်။

ဟိန်းထက်က တိုင်းကျော်၏ မကောင်းမှုအားစဉ်းကို သိနေ သည်။

ယနေ့တော့ တိုင်းကျော် တကယ့်ကိုအထိနာသွားခဲ့သည်။ ဟိန်းထက်ကို ဒူးထောက်အညံ့ခံ လိုက်ရ၏။ လူမိုက်လောကတွင် အညံ့ခံလိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် အလိုလို တပည့်အဖြစ် ခံယူလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

ဟိန်းထက်က သူ့ကိုယ်တိုင် တိုင်းကျော်ရှိနေသည့် ကြားစခန်း အိမ်ထဲတွင် နေရာအနှံ့ရှာသည်။

ကြည်ပြာသူ့ကိုကြိုတင်ပြော ပြထားသော ပစ္စည်းစာရင်းပါ

မည် သည့်ပစ္စည်းမျှ မတွေ့ရ။
ကြည်ပြာက လူမှားပြီးပြောသည်
ဟုထင်လိုက်၏။

တိုင်းကျော်ရှိရာသို့ ပြန်ထွက်
လာပြီး ထပ်မေးသည်။

“တိုင်းကျော်၊ မင်းနဲ့ကြည်ပြာ
ဘာမှမပတ်သက်ဘူးနော်”

“သေချာပါတယ်၊ မင်းကိုငါ
မလိမ်ဝံ့ပါဘူး၊ နောင်ကို မင်းနဲ့ပူး
ပေါင်းပြီး မင်းရဲ့သစ္စာခံအဖြစ်
အလုပ်လုပ်ပါ့မယ်”

တိုင်းကျော်က တပည့်
အဖြစ် ခံယူလိုက်သည်။

အထိနာချိန်ဖြစ်၍ လေ
ပြည် စကားပြောမှန်းသိ
သော်လည်း ဟိန်းထက်က
ယုံကြည်မှုရှိကြောင်း ဟန်
ဆောင်၍ ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ
တပည့်သုံးယောက်က မင်းတို့
ကို စောင့်ကြည့်နေဦးမယ်၊
ငါအခုကြည်ပြာဆီ သွားတွေ့
မယ်၊ သူ့ကို ဒီကိုခေါ်လာ
မယ်၊ သူနဲ့မင်းတို့တွေ့ပြီး
မင်းတို့ မဟုတ်မှန်းသိမှ
မင်းတို့ကို ငါခွင့်လွှတ်ပေးမယ်”

ဟိန်းထက်က သူ့တပည့်သုံး
ယောက်ကို တိုင်းကျော်၏ကြား
စခန်းနေအိမ်တွင် အစောင့်အဖြစ်
ထားခဲ့၏။

တိုင်းကျော်ဘက်မှ တုံ့ပြန်မှု
မရှိစေရန် ဟိန်းထက်ကိုယ်တိုင်
အားလုံးကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး

အခန်းထဲထည့်ကာ အပြင်မှ သော့
ခတ်ခဲ့သည်။ သူ့တပည့်သုံးဦးကို
အပြင်မှ စောင့်နေစေခဲ့၏။

ဟိန်းထက်က သူ့တပည့်များ
ကိုထားပြီး ကြည်ပြာရှိရာသို့ထွက်
သွားခဲ့သည်။ ကြည်ပြာရှိရာသို့သွား
ရောက်စဉ် လမ်းခရီး၌ ဆလွန်း
ကား တစ်စီးနှင့် ဆုံခဲ့၏။

ဟိန်းထက်က သူ့ကားကို

လမ်းဘေးချပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း
မောင်းပေးသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်
မှကားနှင့် အနီးကပ်တွေ့ချိန်တွင်
ကားထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက
သူ့ကိုလက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်သွား
၏။

“ငါ့အသိများလား၊ လူမှားပြီး
နှုတ်ဆက်တာလား”

ဟိန်းထက်က ဇေဝဇဝါအသိ
ဖြင့် ကြည်ပြာအားထားရှိခဲ့သော
အိမ်သို့ သူ့ကားကို အလျင်စလို
မောင်းနှင်ခဲ့၏။

“ဟင်.....”

ဟိန်းထက် အိမ်ထဲရောက်
ချိန်၌ အိမ်ထဲတွင် မည်သူမျှ
မရှိ။

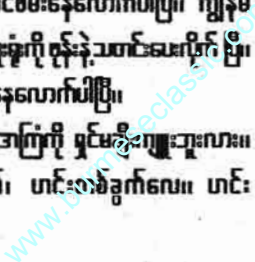
အိမ်အဝင်ဝတွင်ချထား
သော စာတစ်စောင်က သူ့ကို
ကြိုဆိုနေခဲ့ ၏။

ကိုဟိန်းထက်....

“ရှင်မှတ်မိသေးတယ်ဆိုရှင်
ကြည်ပြာဆိုတဲ့ ကျွန်မဟာ ရှင်ကအသည်း
ခွဲခဲ့လို့ ရှင်စိတ်နဲ့ သေသွားတဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓ
ဆင်ရဲ့ညီမပါ။ ကျွန်မကိုယ် ကိုယ်ကိုယ်
ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်ပြီး ရှင်ပြန်လာ
မယ်လမ်းမှာ ကြိုစောင့်ပြီး ဒါကွက်
ဆင်ခဲ့တာပါ။ တိုင်းကျော်က
ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုဆီက ပစ္စည်းတွေ ကို
လုယူခဲ့ဖူးပါ။ အခုတော့ ရှင်အိမ်က ရှင်
ပိုင်တဲ့ ရွှေ၊ ငွေတွေကိုယူပြီး ထွက်သွား

ပါပြီ။ ကျွန်မအစ်မအစ်မက မျှော်ကြေးပေါ်ရှင်၊
ကြော်....ရှင်ကို သတိပေးချဉ်းမယ်။ တိုင်း
ကျော်ဆီ ထပ်မသွားနဲ့နော်။ အခုလောကီဆိုရင်
ရဲတပ်စွဲက ဝင်ဝမ်းနေလောက်ပါပြီ။ ကျွန်မ
ဆိုရဲတပ်စွဲမှူးခွဲကို နှင်းနဲ့သတိပေးပေးပြီး ပြီး
ရဲတွေ့ရောက်နေလောက်ပါပြီ။

ကျွန်မအကြံကို ရှင်မခံဘူးဘူးလား။
ကျွန်တစ်ချက်၊ ဟင်းလစ်ခွက်လေး၊ ဟင်း

ကောင်းတစ်ခွက်နဲ့ ထမ်းမြင့်မြင့်စားဖိုက်ဦး
မယ်နော်။

ကြည်ပြာ

ဟိန်းထက်က စာကိုဖတ်ပြီး
သည်နှင့် ဒေါသကကြီးဖြင့် အိမ်နံ
ရံကို လက်သီးဖြင့်ထိုးပစ်လိုက်၏။

လူပီးပုလင်းကွဲရုံ အလည်
လွန်သောဘီး ချေးနင်းမိ
ရလေပြီ။

ကြည်ပြာ အပေါ်
ထားမိသော ကရုဏာကို
အခုမှပြန်စဉ်းစားမိ၏။

သူ၏အတိတ်ကချစ်
သူ မြတ်မှူးခင်နှင့် တူ
လွန်းသဖြင့် သူ့စိတ်
တွေ ဝေဝါးခဲ့ရသည်။
သူ့ချစ်သူ မြတ်မှူးခင်က
သူ့အပေါ် အထင်လွဲခဲ့
သည်ကို ရှင်းပြခွင့်မရခဲ့ ပေ။

သူနှင့်မြတ်မှူးခင်တို့ လက်
ထပ်ရန် စီစဉ်ပြီး နောက် အချစ်
နယ်ကျွံခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က
မင်္ဂလာပွဲအတွက် ငွေရှာရန် ဖား
ကန်၊ လုံးခင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့
သည်။ သူ့လုပ်အားနှင့် စုထား
သောငွေများကို ခိုးယူသုံးစွဲပစ်
သည့် ဘဝတူအလုပ်သမားကို
ဒေါသတကြီးရိုက်ခဲ့မိ၍ ထောင်
ဒဏ်ကျခံခဲ့ရ၏။

ချစ်သူ မြတ်မှူးခင်က သူ့
အပေါ်စိတ်ပူနေမည်စိုး၍အကြောင်း
မကြားမိခဲ့။ မြတ်မှူးခင်က အထင်

လွဲခဲ့သည်။ သူ့သွေးကို လွယ်
ထားရသော မြတ်မှူးခင်က သူ့ကို
သစ္စာဖောက်အဖြစ် စွပ်စွဲပြီး နှလုံး
ဒဏ်ပေးဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရရာ
သည်။

ဒုစရိုက်သမားကြောင့် ဘဝ
ပျက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ဟိန်းထက်

BURMESE CLASSIC

က ဒုစရိုက်လောကထဲ ခြေချပြီး
ဒုစရိုက်သမားများအပေါ် အနိုင်
ကျင့်ကာ သူ့ခံစားရသမျှကို လက်
စားချေရင်း လူမိုက်ဘဝ ခံယူခဲ့
သည်။

သေခဲ့တော့.....
အတိတ်မှအရိပ်မည်းက သူ့
နောက်သို့ ကပ်လိုက်လာသည်။
မြတ်မှူးခင်၏ညီမက သူ့ကို
လှလှပပညာပေးရင်း လက်စား

ချေသွားခဲ့သည်။ တိုင်းကျော်ကို
လည်း ရဲတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းမိစေရန်
သတင်းပေးလုပ်ပြီး လက်စားချေ
ခဲ့သည်။

တိုင်းကျော်နှင့်သူ့ကို အချင်း
ချင်း အပျောက်ရှင်းစေရန် ကြံရွယ်
ခဲ့သေးသည်။ မြေမြေ ချင်းမျို၍
ဖားဖားချင်း ကိုက်ခိုင်း
သည့် လက်စားချေမှု
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ကြည်ပြာ၏
လှည့်စားချက်က အင်
အား သာလွန်လှ
သည်။

ဟိန်းထက် စု
ဆောင်းမိသမျှကို ယူ
သွားခဲ့သည်။ တိုင်း
ကျော်ကိုလည်း ရဲတပ်
ဖွဲ့က ဖမ်းမိစေရန်
သတင်းပေးလိုက်သေး၏။

ဟန်ဆောင်ကောင်းသော
ကြည်ပြာက အပြန်တွင် သူ့ကို
လက်ပြန့်တံဆက်ရင်း လှောင်
ပြောင်သွားခဲ့သေး၏။

ကွန်တစ်ချက်နှင့် ဟင်းတစ်
ခွက်ရှာစားသွားသော ကြည်ပြာကို
ဟိန်းထက်က စိတ်မဆိုးဘဲ မြတ်
မှူးခင်အတွက် ပေးဆပ်မှုဟု
သဘောထားလိုက်မိလေတော့
သည်။

စာပေသစ္စာဖြင့်
အောင်ကျော်စော

ကားမှတ်တိုင်အနီး အိပ်နေတဲ့ မိသားစုထဲက

မိန်းကလေးကို ဈေးရောင်းသူက အဓမ္မပြုကျင့်ရန်ကြံစည်ခဲ့မှု

၅-၅-၂၀၁၄ရက်နေ့ (သန်းခေါင်ကျော်) နံနက်၁နာရီ ၁၅မိနစ်အချိန်ခန့်က မ---(၃၅နှစ်)ဈေးရောင်းသူ၊ ငုရွှေဝါ (၁)လမ်း၊ မြို့မ(၁)ရပ်ကွက်၊ ညောင်လေးပင်မြို့၊ ပဲခူးတိုင်း ဒေသကြီးနေသူသည် မိခင်နှင့် အသက်(၁၂)နှစ်ရှိ တူမ ဖြစ်သူတို့နှင့် အတူ လသာမြို့နယ်၊ (၉)ရပ်ကွက်၊ ဗိုလ်ချုပ် လမ်းဘေး ကားမှတ်တိုင်နောက် တွင် ခြင်ထောင်ထောင်၍ အိပ် မောကျ နေကြစဉ် အမည်မသိ အမျိုးသားတစ်ဦး ခြင်ထောင် ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ အိပ် ပျော်နေသော တူမဖြစ်သူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ၍ အဓမ္မပြုကျင့်ရန်ကြိုးစားနေသည်ကို အဒေါ်ဖြစ်သူ မ----က သတိထားမိ၍ တွေ့လိုက်ရသည် ဆို၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကူ အညီတောင်းခံပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့ ကြရာ အဓမ္မပြုကျင့်ရန်ကြံ စည်ခဲ့သည့် ဘဝတူ ဈေးရောင်း သူဖြစ်သော ဇော်မင်းကို(၂၆ နှစ်)၊ နံသာဖြူလမ်း၊ ရပ်ကွက် (မမှတ်မီ) လှိုင်သာယာမြို့နယ် နေသူကို ဖမ်းမိခဲ့၏။

မ----က တရားလိုပြုလုပ် တိုင်ကြားခဲ့၍ လသာမြို့မရဲစခန်းက (ပ)၁၂၅/၂၀၁၄၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၇၆/၅၁၁ဖြင့် အရေးယူကာ အမှုစစ် ဒုရဲအုပ် မျိုးမင်းသန်းက စစ်ဆေးနေကြောင်း သိရသည်။ ထက်

အချစ်ဆုံးပါလို့ ပြောတဲ့လင်က

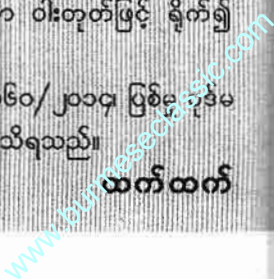
မယားကို ညတချက်မထားလို့ ရိုက်သတ်သတဲ့

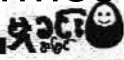
၆-၅-၂၀၁၄ရက်နေ့ ည၁၀နာရီ၃၀မိနစ်အချိန်တွင် တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ အုတ်ပုံစု ရပ်ကွက်၊ မြစ်လေးလမ်းနေ ဆယ်အိမ်မှူးဦးမြင့်ကျော်(၄၀ နှစ်)သည် နေအိမ်၌ရှိနေစဉ် တစ်လမ်းတည်းနေ ဦးကျော်ဝင်း ရောက်ရှိလာပြီး ကျောက်စိမ်း လမ်းနေ ဆိုက်ကားနင်းသူ ယဉ်ထွေး(ခ)တင်ထွေး(၄၅နှစ်)က ၎င်း၏ဇနီး မစန်းဌေး (၄၈နှစ်)ကို ဝါးတုတ်ဖြင့်ရိုက်၍ သေဆုံးသွားကြောင်း ပြော ပြခဲ့၏။

ဦးမြင့်ကျော်၊ ဦးကျော် ဝင်းတို့က ရာအိမ်မှူးဦးခင် မောင်သန်းနှင့်အတူ သွား ရောက်ကြည့်ရှုရာ မစန်းဌေးမှာ မြေစိုက်တဲနေအိမ်အတွင်း မြေပြင်ပေါ်၌ ဦးခေါင်း အနောက်ဘက်တွင် ပေါက်ပြဲ ဒဏ်ရာတစ်ချက်၊ ယာချို စောင်းတွင် ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာ (၁)ချက်ရရှိလျက် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှတ်မြင် သက်သေများ၏ပြောပြချက်အရ ယဉ်ထွေး(ခ)တင်ထွေးသည် ဆိုက်ကားနင်းရာမှ အရက်မူးပြီး ပြန်လာချိန်၌ ဇနီးဖြစ်သူက ညနေစာထမင်း မချက်ထား၍တုဆိုကာ ဝါးတုတ်ဖြင့် ရိုက်၍ ထွက်ပြေးသွား ခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။

ဦးမြင့်ကျော်က တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြား သဖြင့် တိုက်ကြီးမြို့မရဲစခန်းက(ပ) ၁၆၀/ ၂၀၁၄၊ ပြစ်မှု ပုဒ်မ ၃၀၂ဖြင့်အရေးယူ၍ အမှုစစ်စခန်းမှူးဒုရဲမှူး ကျော်ကျော်ခိုင်က စစ်ဆေးနေကြောင်း သိရသည်။ ထက်ထက်

စားချင်တဲ့ သရက်သီးကြောင့် ဓာတ်လိုက်သေဆုံးခဲ့ရတာလူငယ်တစ်ဦးရဲ့ပြစ်ရပ်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒဂုံ (တောင်)မြို့နယ်အတွင်း ဘေးချင်း ကပ်ခြံမှ သရက်ပင်ရှိ သရက်သီးအား သံပိုက်၌ သံချိတ်ချည်ကာ သရက်သီး ခူးစဉ် လမ်းဘေးရှိ ဓာတ်အား လိုင်းကြီး ဖြင့် ချိတ်မိကာ ဓာတ် လိုက်သေဆုံး ခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့သည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၇-၅-၂၀၁၄ ရက်နေ့ နံနက်ဝနာရီအချိန်ခန့်က လူတစ်ဦး ဓာတ်လိုက် သေဆုံး၍ သယ်နီးကျွန်း စံပြဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း ဒဂုံ(တောင်) မြို့မရဲစခန်းမှ သတင်းရရှိ ခဲ့သဖြင့် တာဝန်များ ဖုရဲအုပ်သောင်းရင် နှင့်အဖွဲ့က သက်သေများနှင့်အတူ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးချက်အရ သေဆုံး

သူမှာ ဒဂုံ(တောင်) မြို့နယ် (၂၆)ရပ် ကွက်၊ ဘုရင့်နောင်လမ်းရှိ သိန်းသန်း စတီးလ်အမိုးကိုင်း လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အလုပ်သမား ကျော်ဦး (၁၉နှစ်)၊ အပိုင်ကော့ရွာ ဒဂုံ(အရှေ့) မြို့နယ်နေ သူဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

အလောင်းအား စစ်ဆေး ရာ ရင်ဘတ်၌ ၅လက်မခန့် ဒေါင်လိုက် အနီစင်းဒဏ်ရာ၊ ဝဲဘက်တောင်တွင် ပွန်းခြစ်ဒဏ် ရာတို့တွေ့ရှိခဲ့သဖြင့် မေး မြန်းခဲ့ရာ ၆-၅-၂၀၁၄ရက် နေ့ည၁၀ နာရီခွဲအချိန် ခြံချင်းကပ်လျက်ရှိ ရွှေရုပ်လွှာ တည်းခိုခန်းခြံဝင်းအတွင်းရှိ သရက်ပင်မှ သရက်သီးအား အရွယ်ပေ ၂၀ခန့်ရှိ ဂမတ်လုံးသံပိုက်၌ သံချိတ် ချည်ကာ သရက်သီးခူးစဉ် လမ်းဘေးရှိ

ဓာတ်အားလိုင်းကြီးနှင့်ချိတ်မိသဖြင့် ဓာတ်လိုက်သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း စစ်ဆေး သိရှိခဲ့ရသည်။ အလောင်းအား သယ်နီးကျွန်းစံပြဆေးရုံမှ မြောက် ဥက္ကလာပသေးရုံကြီးသို့ ဖို့အပ်ခဲ့ရာ ပီအာရ်ပေဖြင့် လက်ခံထားရှိခဲ့သည်။

ဒုရဲအုပ်သောင်းရင်းက တရားလို ပြုလုပ်တိုင်တန်းသဖြင့် ဒဂုံ(တောင်) မြို့မရဲစခန်းက သေမှုသေခင်းအမှတ် စဉ်၂၇/ ၂၀၁၄ဖြင့် အမှုပုဒ်ဖြိုး အမှုစစ် စခန်းမှူးဒုရဲမှူးအောင်ဆန်းဦးက ဆတ်လတ်စစ်ဆေးဆောင်ရွက် လျက် ရှိကြောင်း သတင်းရရှိ ခဲ့သည်။

TT သိန်း

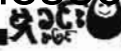

သမီးမိန်းကလေး ငယ်တယ်ဆိုပြီး အိမ်နီးချင်းကို မယုံကြည်ထိုက်တဲ့ပြစ်ရပ်

၆-၅-၂၀၁၄ရက်နေ့ ညနေ၄နာရီပိနစ်အချိန် ခန့်က လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ၁၆ရပ်ကွက်ရှိ နေအိမ်လိုင်း အဆောင်တစ်ဆောင်တွင် နေထိုင်သော ဈေးရောင်းသူ ဒေါ်---(၃၄နှစ်)သည် ဈေးရောင်းချနေစဉ် အသက်(၇) နှစ်ရှိ သမီးဖြစ်သူက ၎င်းအား ညနေ၃နာရီခွဲအချိန်က တစ်ဆောင်တည်းနေ ကျပန်း အလုပ်သမား စိုးမင်းထွန်း (၃၁နှစ်)က ၎င်းနေထိုင်ရာ အခန်း တွင်းသို့ခေါ်ဆောင်သွား ပြီး မုန့်ဝယ်ကျွေးကာ ဓမ္မတာ မဟုတ်သောနည်းဖြင့် အာသာ ပြေစေရန် လုပ်ကိုင်ခိုင်းခဲ့ ကြောင်းပြောပြခဲ့၏။

မိခင်ဖြစ်သူက တိုင် တန်းသဖြင့် လှိုင်သာယာမြို့မရဲစခန်းက (ပ)၆၄၀/၂၀၁၄၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၇၇ဖြင့် အမှု လက်ခံရေးဖွင့်၍ အမှုစစ် ဒုရဲအုပ်တေဇာမိုးက စစ်ဆေး နေကြောင်း သိရသည်။

ထက်ထက်

(၅) ရုတ်သားသမီး ဘန်လတာကံကြမ္မာ

ယခုကာလပိုင်းတွင် တီထွင်ကြဆနည်းလမ်းရဆိုသလို အကြံဉာဏ်ထူးများရရှိမည်။ စိတ်ကူးထားသောအကြံနှင့် အပြင်တွင် လက်တွေ့ပေါင်းစပ်ပြီး အကောင်အထည်ပေါ်မည်။ အထက်အကြီးအကဲအရာရှိတို့၏ တာဝန်သစ်၊ လုပ်ငန်းသစ်တို့မှ သိန်းသန်းငွေဝင်လာတတ်သည်။ အထူးကံကောင်းမည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ အစိမ်းရင့်၊ အဝါရင့် ရောယှက်ရောင်မျိုးစုံ ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ နက်ပြာ၊ မဟူရာထဲတွင် အပြာကန့်လန့်ဖြတ်ပါသောအရောင်ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူအတွက် သောကဗျာပါကြေတတ်သည်။ လမ်းခွဲကိန်းမြင်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လင်မယားနှစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာနေရမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၆-၃၊ (ခ) ၆-၄၊ (ဂ) ၆-၉။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် အုန်းထမင်း၊ သကြားဆွမ်း၊ ရေသက်စေ့ကပ်ပါ။

ယခုကာလသည် နိုင်ငံခြားခရီးတိုသွားရမည်။ လုပ်ငန်းတွင်းလူများနှင့် သွားရမည်။ ရာထူး၊ နေရာ၊ ဌာန၊ လုပ်ငန်း တိုးတက်ကိန်းရှိသည်။ အိမ်ခြံမြေ၊ ဗုန်း၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ဖိမ်ခံပစ္စည်းတို့ ဝင်လာလိမ့်မည်။ လက်ခံလိုက်ပါ။ နှလုံး၊ ဝမ်းဗိုက်၊ အာရုံကြောကျန်းမာရေး သတိထားပါ။ တနင်္လာ၊ ရာဟု၊ သောကြာသားသမီးကိုရှောင်ပါ။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ အဖြူထဲတွင် အစိမ်းရင့်ကွက်ကျဲ့၊ အနီ၊ ပန်းရောင် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ ဆီးရောင်၊ မန်ကျည်းရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ထပ်ကိန်းမြင်သည်။ ကောင်းပါသည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ကွဲကွာ၊ ခွဲခွာရာမှ မိသားစုထံ ပြန်လာတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ဃ) ၈-၁၊ (င) ၇-၃၊ (ဆ) ၆-၃။
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ယိုစုံကပ်ပါ။ နေကြာပန်း၊ သပြေပန်းလှူပေးပါ။

ယခုကာလသည် အတိုက်အခံ၊ အနှောင့်အယှက် ဘေးရန်ကင်းတတ်သည်။ လုပ်ငန်း ပြိုင်ဘက်၊ ရန်ဘက် တွေ့ကြုံသော်လည်း မိမိကသာအနိုင်ရမည်။ မဟုတ်မခံစိတ်နှင့် ယုံမှားသံသယစိတ်ကိုရှောင်ပါ။ ပညာသင်များ အထူးကြိုးစားရန်လိုသည်။ အာရုံကြော၊ ကံကြောရောဂါ သတိပြုပါ။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ ခဲပုပ်ရောင်၊ မဟော်ဂနီရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပါ။

- ကံညံ့အရောင်။ ။ ကြာညိုရောင်၊ နီညိုရောင် လုံးဝရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ အချစ်အတွက် ပူပန်သောကရိုနေတတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ခင်ပွန်းအတွက် စိတ်မချဖြစ်နေမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (တ) ၅-၉၊ (ထ) ၅-၈၊ (ဒ) ၅-၂။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ကရေကရာကပ်လှူပါ။ အုန်းရည်လှူဒါန်းပေးပါ။

ယခုကာလသည် ရွှေအရောင်းအဝယ်၊ ကျောက်မျက်ဝယ်ရောင်း သတိထားပါ။ ရောင်းမှားဝယ်မှားဖြစ်ပြီး အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။ ပညာရေး အထူးအောင်မြင်ကိန်းမြင်သည်။ ဂုဏ်ထူးထွက်တတ်သည်။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများနှင့် ရန်ဖြစ်တတ်သည်။ ရှောင်ပါ။ ကျန်းမာရေးတွင် ဆီးချို၊ သွေးချို၊ အနာပေါက်တို့ဖြစ်တတ်သည်။

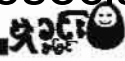

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ ငှက်ခါးရောင်၊ စတော်ဘယ်ရီရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ မဲနယ်ရောင်၊ အညိုရောင်ဝမ်းဆက် ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ရပ်နီးချစ်သူနှင့်လွဲပြီး ရပ်ဝေးချစ်သူနှင့်မြဲတတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ရန်ဖြစ်လေ စီးပွားတက်လေမှတ်ပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (တ) ၂-၈၊ (ထ) ၂-၇၊ (ဒ) ၂-၆။
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ရေသက်စေ၊ သပြေပန်း ၉ ညွှန်လှူပါ။

ယခုကာလသည် ဘာပဲလုပ်လုပ် မုချအောင်မြင်မည်။ စီးပွားရေးအောင်မြင်မှုရနေမည်။ တခြားဘက်ကို စိတ်မဝင်စားသင့်ပါ။ နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး ကံကောင်းနေမည်။ အထည်အလိပ်ဒီဇိုင်းနာအဖြစ် အထူးကျော်ကြားအောင်မြင်မှုရမည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ နန္ဒင်းရောင်၊ ပယင်းရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ ကာကီရောင်၊ နို့နစ်အရင့်ရောင်ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူကို သံသယဝင်နေတတ်သည်။ သင့်အမှားကိုပြန်ပြင်လိုက်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ကွဲနေသောချစ်လင်ပြန်လာပြီး လိမ္မာသွားမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ပ) ၆-၃၊ (ဖ) ၆-၆၊ (ဗ) ၆-၈။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ထီး၊ တံခွန်၊ မုလေးပွား လှူဒါန်းပေးပါ။

ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းစီးပွား တိုးတက်သင့်သလောက် မတိုးတက်တတ်ပါ။ ရကုန်၊ ရပျက်၊ ရထွက်ဖြစ်နေဦးမည်။ ရန်အားလုံးကိုနိုင်မည်။ စီးပွားရေးအတွက် ခရီးထွက်လျှင် အထူးကောင်းတတ်ပါသည်။ ဆီးရောဂါ၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါ သတိပြုပါ။ အသက်အန္တရာယ်

တော့ မရှိပါ။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ အဝါနုထဲ အဖြူပန်းပွင့်ပါသောအရောင် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အနီ၊ အညို၊ အနက် ရောယှက်ရောင် ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ စိတ်တိုင်းကျချစ်သူ ရရှိနိုင်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လုံးဝကံကောင်းနေပါသည်။ အညံ့မရှိပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ပ) ၆-၂၊ (ဗ) ၆-၉၊ (ဆ) ၆-၈။
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ပန်းရောင်နှင်းဆီ ၉ ပွင့်ကပ်လှူပါ။

ယခုကာလတွင် ခရီးတို၊ ခရီးရှည်သွားခြင်းကြုံမည်။ သွားလျှင်အကျိုးရှိမည်။ ဘာပဲ လုပ်လုပ် သတိထားပါ။ ရန်အနှောင့်အယှက် ကြုံတွေ့တတ်သည်။ အိမ်အရောင်းအဝယ်ဖြစ် မည်။ မြေအရောင်းအဝယ် ကံကောင်းမည်။ ပညာရေးတွင် ထူးချွန်မှုရှိမည်။ ကျန်းမာရေး

အထူးကောင်းနေမည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ ဇင်ပြာ၊ နက်ပြာ၊ အစိမ်းနု ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အနီ၊ အညို၊ အနက် လုံးဝရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်နေလျှင် ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ။ သူလက်ခံလိမ့်မည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ မိန်းကလေးများကို အရောမဝင်ပါနှင့်၊ ရှောင်ပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (စ) ၂-၄၊ (ဆ) ၂-၈၊ (ဇ) ၂-၆။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် ယာဂုဆွမ်း၊ ပလာတာ၊ ကြက်သား လှူပါ။

စမ်းလိုအား၍ ပန်းလိုမွှေးပါစေ
သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော်
နက္ခတ်ဗေဒင် လက္ခဏာပညာရှင်